karl may

PIRAT ŞI CORSAR

EDITURA EDEN

Consilier editorial
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediții princeps:
KARL MAY
AUF DER SEE GEFANGEN
Roman, 1878

ROBERT SURCOUF
Historische Erzählung, 1882
Ulterior, ambele scrieri au fost tipărite cu titlurile: KAPITÄN KAIMAN și DER KAPERKAPITÄN

Volumul de față reproduce textul revăzut al ediției: Karl May, *Căpitanul Caiman*, Editura Eden, București, 1992, în traducerea lui GHEORGHE DORU. În cazul povestirii istorice *Surcouf corsarul*, a fost folosită ca text de bază traducerea cu același titlu, efectuată de N. PETRESCU și publicată la București, în 1942, având ca temei tălmăcirea lui A. Canaux, *Surcouf le Corsaire*, apărută la Tours, în 1929. Versiunea noastră a fost confruntată cu originalul german de către GHEORGHE DORU, prilej de adaosuri și de corectare a unor flagrante greșeli.

KARL MAY

Opere — 17

PIRAT ȘI CORSAR

CĂPITANUL CAIMAN

Roman

SURCOUF CORSARUL

Povestire istorică

EDITURA EDEN
București, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN 973-9141-56-0

CĂPITANUL CAIMAN

Din trăsura care se oprise în faţa casei bijutierului Thieme coborî, cu un pas uşor, un bărbat înalt. Strălucirea puternică a vitrinei lumina nişte trăsături frumoase, virile, bine conturate; nasul fin, arcuit şi barbişonul negru ultradichisit lăsau să se întrevadă în personajul nostru un francez sau un italian. În timp ce păşea pragul magazinului, omul nostru strigă servitorului său:

— Marc, te duci la hotel şi aştepţi acolo întoarcerea mea.

— Da, desigur, domnule conte, răspunse Marc Létrier, după care se adresă cu un zâmbet satisfăcut vizitiului: „Asta-mi convine de minune! Pot să-mi permit să iau locul stăpânului.“ Şi se aruncă în trăsură. Dar, când să se lase pe canapeaua din spate, observă, spre uimirea lui, că cineva, de pe cealaltă parte, i-o luase înainte. „Ce-ţi veni? — se răsti la necunoscut. — Şterge-o imediat din trăsură, altminteri îţi arăt eu drumul!“

— „Ah!“ Acest unic sunet constitui răspunsul la ameninţările proferate de Marc. Ce-i drept, era un sunet teribil, ascuţit ca şuieratul unei pisici sălbatice care-şi pregăteşte membrele mlădioase pentru un salt. Lui Marc îi era cunoscut acest ton ameninţător, deoarece se dădu înapoi în mare grabă, părăsind portiera trăsurii.

— Doamne sfinte!... Sunteţi chiar dumneavoastră? se auzi el spunând, înlemnit, în timp ce o stranie îngrijorare i se aşternea pe faţă.

— Pe punte cu tine! Șterge-o, Marc Létrier! se auzi un șuierat scurt și poruncitor.

În clipa următoare Marc se și afla sus pe capră, lângă vizitiu. Trăsura se puse în mișcare. În interiorul ei, necunoscutul, lăsat alene pe pernele spătarului, păstră tăcerea până ce ajunseră la hotelul unde vicontele François de Brétigny își avea reședința.

Fără să aștepte deschiderea portierei, necunoscutul sări din trăsură, aruncă slugii vicontelui un „Sus!" aspru, după care intră în holul hotelului, unde îl întâmpină un valet.

— Apartamentul pe care l-am comandat este pregătit?

— Desigur, înălțimea voastră. Permiteți-mi să vă conduc.

Ajuns în apartament, străinul comandă o cină bogată și adăugă că îi va fi servită de Marc.

Acesta din urmă află cu uimire că încăperile necunoscutului se aflau lângă cele ale stăpânului său. Stătea nemișcat și tăcut, când la un moment dat străinul îi porunci, cu un semn al mâinii, să se apropie.

În timp ce valetul părăsea apartamentul, oaspetele își scoase pelerina și se proțăpi, cu brațele încrucișate, în fața lui Marc Létrier.

— Ei? rosti scurt noul-venit.

Marc privea cu un respect amestecat cu teamă în ochii poruncitori ai celuilalt. Se înfruntau doi oameni cu caractere deosebite. Amândoi erau cam de talie mijlocie. Străinul era ceva mai zvelt și mlădios, vioi în mișcări, iar fața lui, cu un ten sănătos dar delicat, era complet lipsită de barbă. Marc, dimpotrivă, era mai robust, mai voinic, cu trăsături mai greoaie; fața lui, arsă de soare, era acoperită cu o barbă deasă, tăiată scurt în dreptul obra-

jilor, și cu bărbia rasă; privirea îi era însă vie și neliniștită.

— Cum te simți pe uscat?

Marc ridică din umeri, neștiind ce intenții se ascund în spatele întrebării.

— Mai adineauri, când făceai pe stăpânul, te pricepeai să vorbești!

— Domnișoară Clairon, eu sunt...

Un gest poruncitor îi reteză vorba.

— Domnișoara Clairon* este pe mare sau pe altundeva. Eu sunt cavalerul de Saccard, să reții bine asta! Cum se simte stăpânul tău, domnul viconte?

— Mulțumesc, înălțimea sa este bine sănătos.

— Se prea poate. Domnul căpitan stă liniștit la țărm in timp ce echipajul trudește din greu în larg, de-i trosnesc oasele. Am să-l pun eu odat' să tragă la edec, să simtă gustul scoicilor de pe chilă. Acum vreau însă să mănânc.

Létrier se strecură afară, fără să scoată nici o vorbă, și se grăbi să-l servească pe cavaler, sârguincios și prevenitor.

Între timp se întoarse și vicontele. Negăsindu-l pe Marc în apartamentul său, sună din clopoțel. Abia după mai multe încercări apăru și cel chemat. Avea în mână un platou, plin până la refuz, și arăta preocupat și încurcat.

— Ascultă Marc, în ultimul timp mă cam neglijezi; dai dovadă de o totală lipsă de răspundere. Dacă vei continua așa, drumurile noastre se vor despărți!

Marc depuse cu grijă tava și își șterse sudoarea de pe frunte și de pe obraji.

---

* Trompetă (fr., n.t.).

— Domnule viconte, nu am nimic împotrivă, dar nimic, dacă vreţi să-mi daţi drumul. Pentru că aşa cum stau lucrurile, este de aşteptat, pe aici, o vijelie a dracului de potrivnică. Nu puteam să vin imediat pentru că navigam în sus şi în jos pe scări ca o goeletă încărcată cu „lemn de abanos"*, urmărită de marinari englezi!

— Nu era nevoie să te agiţi atât, doar ştii foarte bine că la o oră atât de târzie nu obişnuiesc să mănânc decât foarte puţin. Mai bine scoate-mi cizmele şi adu-mi halatul!

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră, dar nu am timp pentru aşa ceva.

— Nu ai timp? se miră Brétigny. Măi omule, ţi-ai pierdut minţile?!

— În ce priveşte minţile, domnule viconte, ele sunt la locul lor, sub vele, deşi n-ar fi de mirare dacă vreuna din ele ar fi căzut peste bord. Cina dumneavoastră, înălţimea voastră, nu mi-a dat prea mult de lucru. Dar trebuie să mai servesc pe altcineva!

— Pe altcineva? Tu, să mai serveşti pe altcineva? Încep să mă îngrijoreze de-a binelea minţile tale.

— Mintea mea este în regulă, înălţimea voastră. Nu ea mă îngrijorează, ci a dumneavoastră! În ce-l priveşte pe celălalt, sau mai degrabă pe cealaltă...

Spusele lui fură întrerupte de clinchetul unui clopoţel.

— Iat-o, domnule viconte! Ea a sunat din clopoţel, eu trebuie să dispar!

Marc apucă tava şi voia să părăsească în grabă încăperea. Brétigny îl reţinu.

— Dar ce vor să însemne toate astea? Doar nu...?

* În argou: sclavi, negri (n.t.).

— Ba da... ah, de fapt, încă nici nu v-am spus, ea se află aici! Ea...

Din nou fu întrerupt. „Marc", se auzi o voce clară şi ascuţită din apropiere, dinspre uşa deschisă spre coridor. La auzul ei, Brétigny se dădu înapoi câţiva paşi, speriat.

— Pe toţi dracii! strigă el, pălind. Asta este chiar... sau mă înşală simţurile..., asta nu e altcineva decât Clairon!

— Bineînţeles că este Miss Amiral, înălţimea voastră, voia să spună Marc. Nu putu însă continua vorba. O puternică lovitură de pumn îl aruncă într-o parte.

— Aşa, ca să ştii! Asta e pentru Miss Amiral! Ca să ţii minte că eu sunt cavalerul de Saccard! se auzi, rostit pe un ton furios. Şterge-o acum dincolo, la treburile tale. Sau, te pomeneşti că trebuie să aştept să fiu servită când o să binevoieşti tu?!

Sluga lăsă baltă cioburile veselei sparte şi dispăru pe uşă. Străinul se postase în faţa vicontelui, cu un zâmbet ambiguu întipărit pe faţă.

— Poate să cuteze cavalerul de Saccard să-l invite pe domnul de Brétigny la cină?

— Clairon! cum este posibil să fii aici, în faţa mea! Îmi închipuiam, credeam..., presupuneam că eşti pe... eu... eu...

— Bine, bine, domnule viconte, ajunge deocamdată! Văd că bucuria provocată de surpriza mea reuşită v-a luat glasul. Poftiţi în camera mea, unde vom găsi un leac ca să vă recăpătaţi cumpătul.

Cu un gest poruncitor, cavalerul arătă spre uşă. Brétigny se conformă şi trecu în camera alăturată în care se afla Marc, în plină activitate de recuperare a timpului pierdut. Străinul controlă, cu o privire rapidă, masa.

748

— Acum poţi să pleci, Marc! Am să te chem când o să am nevoie de tine.

Létrier se îndepărtă şi cei doi se aşezară faţă în faţă.

— Serveşte-te viconte, spuse cavalerul. Nervii dumitale au nevoie de întăritoare.

Nu era cu putinţă să rezişti fulgerului care ţâşnea din ochii întunecaţi ai cavalerului. Fără un cuvânt, Brétigny începu să mănânce. Urmă o lungă pauză în cursul căreia se auzeau numai zăngănitul farfuriilor şi zgomotul iscat de mânuirea tacâmurilor. Vicontele amuţise. Nu-şi ridica ochii din farfurie şi evita să întâlnească privirea celui din faţa sa. În sfârşit, cavalerul îşi zvârli şervetul de la gât şi se lăsă confortabil pe pernele fotoliului. Brétigny îi urmă exemplul şi îşi luă inima în dinţi pentru a întreba:

— Clairon, ce să însemne prezenţa ta aici?

— Nici mai mult nici mai puţin decât prezenţa ta.

— Eşti al doilea ofiţer de pe „l'Horrible". Trebuia să fii pe navă!

— Tu eşti căpitanul navei „l'Horrible". Trebuia să te afli la bordul ei!

— Ţi-am predat comanda ei pentru că, precum bine ştii, aveam treburi la Hamburg.

— Am fost de acord să preiau comanda fiindcă nu bănuiam că tu ai să transformi acest drum într-o călătorie de plăcere. Pentru aşa ceva nu aveai permisiunea mea.

— N-a fost o călătorie de plăcere; dimpotrivă, a fost o treabă foarte grea să obţin, de la societatea de asigurări, recompensa pentru bricul... pe care l-am salvat. Şi socotesc şi acum drept una dintre cele mai reuşite lovituri pe care le-am dat vreodată faptul că, după ce i-am trecut prin sabie pe toţi nenorociţii ăia de marinari blestemaţi, le-am capturat corabia, am jefuit-o până la ultimul cui, am pilotat-o apoi până la Bahia, dând-o drept o corabie abandonată, pentru ca, în cele din urmă, ajuns cu ea la Hamburg, să pretind, de la armatorii păgubiţi, o recompensă grasă pentru... munca mea.

— E păcat, însă, că banii frumoşi pe care i-ai încasat la Hamburg ca recompensă pentru truda noastră, a tuturor, îi risipeşti şi îi faci praf în lumea netrebnicilor printre care te învârţi. Ai eşuat pe uscat, dragul meu, e clar! Bărbuţa ta, bine aranjată şi îngrijită, te-o fi ajutat în aventurile tale costisitoare. Dar, să ştii de la mine, a fost o mare lipsă de prevedere din partea ta că ţi-ai schimbat atât de puţin înfăţişarea. Puteai fi uşor recunoscut, căpitane Caiman, în timpul escapadelor tale pe uscat!

— Lasă ironia! Doar nu era să înfrunt o călătorie periculoasă pe bătrânul continent numai ca să fac drumul dus şi întors până la Hamburg. Mai adaug şi faptul că ştiam corabia pe mâini sigure.

— Ei bine, să ştii că mă aflu aici ca să-ţi dovedesc că draga noastră corabie nu se află pe mâini bune.

— Cum adică? întrebă Brétigny, ridicându-şi brusc capul.

— Mi-ai scris din Hamburg să-ţi trimit cecurile pe adresa ta de aici?

— Absolut.

— Ai primit un cec?

Vicontele dădu afirmativ din cap.

— Următorul nu a mai sosit.

— Aşa e. Şi de aceea mă aflu într-o mare încurcătură.

— Este de înţeles, cu viaţa uşuratică pe care o duci aici.

— De unde vrei tu... voia să spună vicontele.

Cavalerul de Saccard schiță un surâs disprețuitor.

— Ai făcut tu vreodată ceva fără să aflu eu? Va trebui să te chivernisești, ca să nu mori de foame!

— Cum adică?

— Exact așa cum îți spun. Este confirmarea spuselor mele, de mai înainte, că „l'Horrible" nu se află pe mâini bune.

— Vorbești în șarade, strigă Brétigny, pălind. Femeie! Ce s-a întâmplat?

— Am fost capturați de pirați!

Deși fuseseră rostite pe un ton liniștit și cu un aer indiferent, vorbele avură un efect teribil asupra vicontelui. Ca împins de niște arcuri puternice, acesta sări din fotoliu, sângele îi dispăru din obraji, iar ochii amenințau să-i iasă din orbite, în timp ce repeta, silabă cu silabă, fără să ridice tonul: „Am fost cap... tu... rați... de... pi... rați?"

— Da, capturați! Și totul s-a dus... N-a mai rămas nici un cui, nici o așchie din splendida noastră corabie, nimic nu a fost salvat. Și nu a rămas nimeni ca să-ți aducă această veste, în afară de mine. Știi acuma de ce nu ai mai primit bani.

Brétigny se prăbuși fără vlagă în fotoliu, rămânând câteva minute nemișcat. După care, apucă cu o mână tremurândă paharul și-i înghiți dintr-o suflare conținutul; îl umplu din nou și îl goli încă o dată.

— Este imposibil, ce îmi spui nu poate să fie adevărat!

— Îți închipui că altminteri aș mai fi fost aici? Crezi că i-aș fi lăsat singuri pe ai noștri numai ca să-ți pot tulbura aventurile galante?!

Se părea că Brétigny nu observase grimasa de dispreț care întovărășise ultimele cuvinte ale cavalerului,

căci ceru cu insistență: „Povestește! Trebuie să aflu totul! Acu', imediat!"

— Cu plăcere, adoratul meu! Dragostea mea nețărmurită pentru tine mă împiedică să te lipsesc, fie și un minut, de aflarea unei vești atât de îmbucurătoare. Deci ascultă: așa cum ne-am înțeles dinainte, am avut grijă de tine expediindu-ți un cec din Rio. Aici, corabia a fost din nou călăfătuită, prevăzută cu o cală mai mare, pentru a adăposti „marfa", și am pornit în larg, înspre Ascension. Acolo ne-am întâlnit cu nava „Colombo" și am luat la bord câteva sute de „oameni de abanos" pe care aceasta i-a „pescuit" de pe Coasta de Aur*. Dacă reușeam să-i evităm pe englezi, odată ajunși în Antile, făceam o afacere strălucită.

— Marfa ai primit-o pe credit, ca de obicei?

— Nu. Spaniolul s-a văietat că vremurile sunt grele și a pretins că în ultimul timp marinarii englezi sunt atât de vigilenți, încât negoțul nu poate să se facă decât cu bani peșin. Dacă voiam să nu pierd marfa, trebuia să-mi golesc punga până la ultimul dolar. Am făcut-o, pentru că negrii erau cu toții, fără excepție, puternici, tineri și sănătoși.

— Ce curs ați luat?

— Am navigat spre Cuba și am ajuns cu bine până la înălțimea Bahiei. Acolo ne-a luat la ochi o corabie militară engleză, la care s-a alăturat, puțin mai târziu, și o fregată. Aceasta s-a dovedit a fi o navă atât de rapidă, încât era clar că nu vom putea scăpa fără o încăierare. Am pus pe nemernicii de negri în lanțuri și am pregătit-o pe „l'Horrible" pentru luptă. Amănuntele le poți afla mai târziu, acuma vreau să-ți spun doar câteva cuvinte. Am fost prinși la mijloc de cei doi englezi și atât

* Coasta apuseană a Africii (n.t.).

de bine „aranjați", că nici vorbă nu a mai putut fi să trecem la înfruntarea dușmanului. Băieții noștri s-au apărat ca dracii; degeaba, însă. Au fost măcelăriți sau capturați. După un scurt interogatoriu au fost spânzurați de vergi: „L'Horrible" era pierdută!

— Pierdută! mârâi de Brétigny. Buna, minunata mea „l'Horrible" pierdută! Capturată de șobolanii de englezi, care până acum tremurau numai la auzul numelui meu — căpitanul Caiman! Dacă aș fi fost acolo i-aș fi învățat eu minte! Ca întotdeauna și pentru totdeauna!

Se învârtea cu pași mari prin încăpere și se lupta cu o enervare care aproape că îi aducea sângele în ochi. Cavalerul sărise și el de pe scaun și scrijelea de zor fața de masă cu un cuțit. Amintirea înfrângerii suferite îi desfigura fața într-o grimasă urâtă și reliefa, sub pielea subțire de pe frunte, niște vinișoare albastre, congestionate.

— Dacă îți închipui cumva că „l'Horrible" avea la bord un singur laș, îți înfig lama acestui cuțit între coaste, rosti amenințător cavalerul, fulgerându-l pe viconte cu privirea. Ai un pumn puternic și te pricepi să comanzi o corabie ageră. Dar îți închipui cumva că aș fi mai prejos decât tine? Corabia nu putea fi păstrată și cu asta basta! Un singur cuvânt insultător din partea ta sau a vreunui supraviețuitor de pe „l'Horrible" și unul din noi pleacă în iad!

— Eh! Clairon, încă nu te-ai dovedit a-mi fi maestru! Nemaivorbind că, până una alta, nu ți-am reproșat nimic. Deci, toți vitejii mei băieți s-au dus pe apa sâmbetei?

— Toți!

— Și tu? Cum ai reușit să scapi de streang?

— Nu a fost prea greu! Mi-am dat seama că s-a terminat cu noi. Am reușit să cobor și să mă îmbrac în

haine femeiești. Am încuiat ușa cabinei și am aruncat cheia prin hublou. Când m-au găsit, m-am dat drept o captivă, reușind să stârnesc compasiunea ofițerilor cu povestea mea; așa că am fost tratată cu grijă și considerație, și m-au depus pe uscat la prima escală. Cunoscându-ți adresa și neavând altceva mai urgent de făcut, m-am grăbit să te găsesc și să-ți povestesc cele întâmplate. „L'Horrible" este pierdută, iar noi ... cerșetori!

Tăcu. Vicontele, de asemenea, nu scoase multă vreme nici o vorbă. Își continua plimbarea prin cameră, părând doar preocupat să-și recapete cumpănirea.

— Cerșetori? răcni el în cele din urmă. Nu, cerșetori nu suntem! „L'Horrible" este pierdută, dar numai pentru scurtă vreme. Am s-o iau îndărăt!

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spuse cavalerul. Noi doi suntem destul de bărbați pentru a avea siguranța că-i vom simți iarăși puntea sub picioare. Te-ai gândit cumva cum să procedăm?

— Nu! se auzi răspunsul rezervat. Dar nu mă îndoiesc că am să găsesc răspunsul în curând.

— Sunt la fel de convins. Cu deosebirea că eu cunosc deja procedeul.

— Ah! Aș putea să-l aflu și eu?

— Este același la care te gândești și tu.

— Te înșeli, nu am încă un plan precis. Cel mai simplu ar fi să regăsim corabia noastră, care probabil servește acum ca navă de transport în serviciul statului, să ne angajăm pe ea ca marinari și să-i câștigăm de partea noastră pe membrii echipajului.

— Mda!

— Ce părere ai?

— Ești destul de deștept ca să-ți dai seama că realizarea acestui plan este, pe cât de nesigură, pe atât de

imprevizibilă. Acționezi așa doar dacă nu mai există altă cale.

— Știi tu una mai bună?

— Da, ți-am spus, este aceeași la care te gândești și tu.

— Iar eu îți repet că te înșeli. Sunt atât de surprins și de tulburat de vestea pe care mi-ai adus-o, că în momentul acesta nu mai pot judeca limpede.

— Domnule viconte! se auzi, rostit de vocea subțire și hotărâtă.

— Domnule cavaler! glăsui răspunsul, pe un ton menit să impresioneze.

Brusc, Saccard începu să râdă:

— Crezi, într-adevăr, că ai putea să-mi ascunzi vreun gând?

— Crezi, într-adevăr, că ești atotștiutor?

— În prezent, da. Cel puțin în ceea ce te privește.

— Chiar așa îți închipui? Ei, atunci, dacă ești atât de isteț, dezvăluie-mi și mie ce gând mi-a venit, în mod curios, fără să-mi dau seama.

— Bine, zâmbi Saccard, stingherit. Nu am despre tine, după câte știi, o părere exagerat de bună. Cu toate astea, te consider destul de ager la minte ca să știi că . . . (se apropie de viconte și-i șopti la ureche:) prețioase giuvaieruri ale ducesei de Oerstädt, care chiar acum se află la bijutierul Thieme, buna ta cunoștință de aici, ne oferă mijloacele pentru a ne atinge mai repede și mai ușor scopul.

— Femeie! strigă Brétigny, dându-se înapoi, ești un diavol!

— Îți mulțumesc pentru acest compliment și te rog să mă crezi că îl apreciez, deoarece diavolul este, în anumite cazuri, o personalitate demnă de luat în seamă. De altminteri, groaza ta constituie cea mai bună dovadă

că am nimerit-o cel mai bine. Acest Thieme este un tip puternic?

— Nu-i la înălțimea noastră.

— Asta cam așa e. Luni, adică mâine seară, spre orele nouă, bijutierul trebuie să ducă ducesei giuvaierurile. Puțin mai târziu el va părăsi reședința acesteia cu o sumă de bani care ne va ajunge ca să ieșim din toate încurcăturile și să readucem în stăpânirea noastră corabia pierdută. Dar acum, lasă-mă singur. Mai gândește-te, cu luare-aminte, la tot ce-am plănuit. Te aștept aici peste o oră. Atunci vom lua o hotărâre definitivă.

Ascultător, Brétigny se îndepărtă. Ajuns în camera sa, se întinse pe canapea, oftând adânc. Dar nu avu răbdare să stea așa multă vreme. Se ridică și începu să măsoare încăperea cu pași mari, grăbiți. „Cine și-ar fi putut închipui toate astea acum o oră! «L'Horrible» pierdută și Miss Amiral aici! Cu domnul viconte s-a terminat. La fel și cu nenorocitul de Thieme. Bietule Thieme, ai fi bănuit tu oare că prea nobilul domn de Brétigny, pe care l-ai primit în casa ta și l-ai introdus în societate, este, de fapt, căpitanul Caiman?! Dar cum de a reușit Clairon să cunoască atât de exact întreaga situație de aici? În orice caz, trebuie să fi fost de mai multă vreme în preajma mea, observându-mi toate mișcările. Poate le-a ghicit pe cele mai multe. Ea mă cunoaște și are și un ascuțit spirit de observație de care, fie vorba între noi, e mai bine să te ferești."

După ce s-a mai plimbat un timp prin cameră, vicontele a început să se mai liniștească. Și când, după o oră, s-a îndreptat spre apartamentul alăturat, se afla într-o cu totul altă dispoziție decât aceea în care-l părăsise cu puțin timp mai înainte. În fața tabloului care i se înfățișa rămase, însă, fără să vrea, încremenit, în ușă. Cavalerul de Saccard dispăruse fără urmă, iar în locul lui

se odihnea, pe divan, o femeie de o frumusețe fermecătoare.

— Clairon! se auzi el strigând.

— Apropie-te și așază-te lângă mine, îl rugă ea și îi întinse mica și delicata ei mână. Vocea îi suna cu totul altfel decât înainte. Brétigny se așeză degrabă lângă ea. Caracterul și tonul discuției lor de mai înainte erau complet uitate...

Două zile mai târziu micul orășel a fost zguduit de vestea că bijutierul Thieme a fost găsit ucis. El fusese jefuit nu numai de imensa sumă de bani primită în schimbul giuvaierurilor ducesei de Oerstädt, ci și de obiectele prețioase pe care le avea asupra sa. Abia mai târziu a căzut bănuiala asupra vicontelui de Brétigny. El, însă, dispăruse împreună cu servitorul său, precum și un anume cavaler de Saccard, încă din noaptea crimei. Urmele lor duceau la Hamburg. Acolo cei trei suspecți se îmbarcaseră pe primul pachebot mai de Doamne-ajută, cu destinația America. Când urmăritorii au sosit la Hamburg, cei trei se aflau în plin ocean. Pe vremea aceea, America și Europa nu erau încă legate cu un cablu telegrafic...

Marile prerii ale Americii de Nord, care se întind de la părintele fluviilor, Mississippi, până la poalele Munților Stâncoși și de la povârnișurile nordice ale acestora până la coastele Pacificului, se aseamănă cu nesfârșitele întinderi ale oceanului. Cel puțin asta este impresia pe care o lasă asemenea peisaje asupra celui care, despărțit de pământul natal, se încumetă, vreme îndelungată, să brăzdeze valurile mărilor sau să cutreiere ocrfaurile aventuroase ale Statelor Unite, călare pe un cal zdravăn.

Un bătrân *swalker***, care și-a trăit o bună parte a vieții sub fluturarea pânzelor unei corăbii cu trei catarge, nu dorește să-și petreacă restul zilelor în mijlocul uscatului. Prin urmare, el își construiește o colibă cât poate mai aproape de „apa cea mare", de unde să poată privi cu ochii plini de dor și drag spre schimbătoarele și neodihnitele talazuri, până ce degetele reci ale morții îi vor închide pleoapele obosite.

La fel se întâmplă și cu cel ce se încumetă să înfrunte primejdiile Vestului Sălbatic. Odată întors pe tărâmurile „binecuvântate", dar și blestemate ale lumii civilizate, el va fi mistuit de un dor nespus. De dorul

* Vânători de animale cu blană (engl., n.t.).
** Cutreierător al mărilor (engl., n.t.).

periculoaselor *post-oak-flats** și al nemărginitelor ținuturi sălbatice, unde trebuie să-ți încordezi toate forțele fizice și spirituale pentru a nu fi răpus în lupta cu nenumăratele capcane ale preriei. Pentru el cu greu se va găsi un locșor în care să se retragă la bătrânețe, așa cum și-l află marinarul, undeva, la marginea tihnită a uscatului. El nu o să se poată bucura de odihnă sau de vreo clipă de răgaz. Va fi nevoit să se lase veșnic purtat pe spinarea calului său, în depărtări în care va dispărea fără să lase vreo urmă. Oasele sale vor albi poate pe vreo câmpie pustiită de uscăciune sau în vreo văgăună, printre stânci înalte până la cer. Vreun vânător va da poate peste ele. Dar și acest călător va călări nepăsător pe lângă oseminte, fără să-și facă o cruce sau să rostească „odihnească-se în pace". Și nici n-o să se întrebe ce nume o fi avut cel care și-a sfârșit zilele în această singurătate, în condiții, poate, cumplite. Vestul își are propria sa filozofie, aspră, și nu îngăduie simțăminte gingașe sau menajamente. El este supus pe de-a întregul stihiilor și nu cunoaște alt stăpân în afară de legile neiertătoare ale naturii. De aceea nu oferă adăpost decât celor care se bizuie numai pe ei înșiși.

Pe aceste meleaguri poartă un război disperat o spiță de oameni bine înzestrați de natură, dar sortiți totuși unei pieiri inevitabile. Izgoniți neîncetat din așezările lor străbune de un popor care dispune, pentru a-și atinge scopul, de toate mijloacele materiale și spirituale, naturale și artificiale, ei vor fi subjugați prin violență, în ciuda unei rezistențe eroice. Este o luptă de secole, care se duce între un uriaș muribund și fiii unei civilizații ce devine din ce în ce mai puternică și își întărește tot

* Întinderi presărate cu trunchiuri de fag (engl., n.t.). De fapt, se referă la Llano Estacado, adică un ținut marcat cu pari pentru a indica drumul.

mai mult strânsoarea în jurul grumazului potrivnicului. Este o luptă plină de fapte eroice, cum istoria nu a mai avut prilejul să consemneze vreodată. Aici se războiesc pe viață și pe moarte luptători cu înfățișare modestă, dar demni de toată stima. Iar celui care se încumetă să pună piciorul pe aceste nesfârșite câmpuri de luptă nu-i este îngăduit să-i lipsească nici una din armele cu care ei sunt înzestrați.

Când pornești, cu arma pe umăr, din Fort Gibson, în sus pe valea Arkansasului, și mergi cale de câteva zile, ajungi la o mică așezare, alcătuită din câteva colibe, o pășune comunală și o casă așezată ceva mai departe de celelalte. De la distanță, această casă își anunță, printr-o firmă modestă, calitatea de prăvălie și pensiune. Stăpânul ei nu este obișnuit să facă față unei clientele pretențioase. De aceea nici el nu manifestă pretenții prea mari față de musteriii săi. Nu știe nimeni de pe ce meleaguri a venit și ce a fost înainte de a poposi aici. De aceea, la rândul lui, nici el nu întreabă pe nimeni de nume sau de scopul călătoriei sale. Oamenii se aprovizionează de la el cu ce le trebuie, dau ceva pe gât, se bat, se împung puțin sau se împușcă, după care își văd de drumul lor. Cine pune multe întrebări irosește mult timp, or, pentru americani, timpul e mai prețios decât un răspuns pe care preferă să-l afle singuri.

În prăvălia amintită mai înainte ședeau la bar câțiva bărbați cu înfățișare nu prea aleasă. Îmbrăcămintea lor era pestriță. Dintr-o privire puteai recunoaște, după hainele lor, pe adevărații *trapperi* și *squatteri* care nu au avut niciodată habar ce-i acela un croitor bun, și își alcătuiesc vestimentația fără prea multă alegere, procurându-și ce și de pe unde găsesc.

Acolo unde se află laolaltă mai mulți oameni ai Vestului poți fi sigur că găsești și ceva bun de băut, precum

tot atât de sigur poți fi că vei auzi și o poveste interesantă. Faptul că cei prezenți stăteau în liniște, cu privirea pierdută în zare, se explică prin aceea că tocmai se încheiase relatarea uneia din acele povestiri „întunecate și sângeroase" care pot fi auzite în ținuturile de graniță. Fiecare din cei ce o ascultaseră își scormonea amintirile în căutarea uneia și mai și. Deodată, unul dintre cei ce stăteau lângă fereastră strigă:

— Băgați de seamă, oameni buni, ia uitați-vă dincolo de apă! Dacă nu mă înșală bătrânii mei ochi, se apropie doi *greenhorns** ca la carte. Priviți numai cum stau pe cai, fain și gingaș, de parcă le-ar fi pus Dumnezeu mâna-n cap. Ce-or fi căutând prin pădurile noastre oameni de soiul ăsta?

Cu excepția unuia singur, toți cei prezenți s-au ridicat să-i examineze pe noii-veniți. Cel care le atrăsese atenția asupra lor își reluă locul la masă, așezându-se relaxat cu coatele îndepărtate, cu aerul omului care și-a făcut datoria și nu mai are nici o obligație. Era un personaj ciudat. Părea că natura și-ar fi propus să confecționeze din el o bucată de frânghie, într-atât de lung și nesfârșit l-a croit. Toate la el, fața, gâtul, pieptul, abdomenul, brațele și picioarele erau interminabile și, în același timp, atât de sfrijite, încât întreaga lui făptură părea gata să se frângă la prima adiere mai puternică de vânt și să se răsfire în fâșii subțiri. Fruntea îi era descoperită, dar pe partea dinapoi a capului se bălăbănea un obiect neidentificabil ce putea să fi fost cândva un joben, dar care acum era într-un hal fără de hal. Barba de pe fața-i uscătivă consta din mai puțin de o sută de fire. Ele acopereau cu zgârcenie, solitare și răsfirate, pometii obrajilor, bărbia și buza de sus, de unde coborau, atârnând, lungi și subțiri, până aproape de brâu.

* Ageamii (engl., n.t.).

Scurta de vânătoare pe care o purta părea să dateze din cele mai fragede timpuri ale tinereții sale, deoarece deabia îi acoperea jumătatea de sus a pieptului, iar mânecile abia de-i treceau cu câțiva centimetri de coate. Cele două scoarțe nenorocite, în care îi erau înfipte picioarele, puteau să fi fost cândva carâmbii unei perechi uriașe de cizme marinărești, dar acum aveau aspectul unor burlane, demult arse. Ele îi ajungeau în dreptul gleznelor sub forma unor *horse-feet**, cum erau denumite, în special în America de Sud, astfel de încălțări, confecționate din pielea jupuită de pe picioarele cailor.

— Ai dreptate, Pitt Holbers, spuse unul dintre cei care priveau pe fereastră. Sunt niște tolomaci care nu prea au de ce să ne intereseze. Să-i lăsăm să-și vadă de treaba lor.

Curioșii se întoarseră la locurile lor. De afară se auzi tropăit de cai, apoi o voce repezită și grosolană, care suna de parcă ar fi fost obișnuită să poruncească. În momentul următor ușa se deschise lăsând să pătrundă înăuntru pe cei ce făcuseră obiectul discuției de mai înainte. Despre cel care intră al doilea nu se putea spune mare lucru, în timp ce personalitatea celui ce intrase primul, în alte împrejurări, ar fi produs fără îndoială o impresie deosebită. Fără să vădească un fizic prea robust, datorită unei ținute curioase și felului de a se mișca, degaja o impresie de forță neobișnuită și de autoritate. Fața sa regulată, chiar frumos conturată, era puternic bronzată și împodobită cu o barbă deasă, de culoare închisă. Îmbrăcămintea lui era complet nouă. Armele sale, ca și cele ale însoțitorului său, păreau să fi părăsit de curând galantarul armurierului, într-atât de curate și lustruite erau.

* Picioare de cal (engl., n.t.).

Adevăratul vânător sau fermier simte o repulsie de neînvins față de tot ce dovedește grijă deosebită în ce privește aspectul exterior. Mai cu seamă îi este silă de armele prea bine întreținute, petele de rugină fiind considerate un semn sigur că ele nu sunt purtate ca niște podoabe, ci că și-au dovedit bunele servicii în luptă și în alte împrejurări periculoase.

Aici, unde valoarea unui om este determinată după cu totul alte criterii decât îmbrăcămintea sa, o înfățișare îngrijită constituie aproape o provocare și cel mai mic incident este un bun prilej pentru a se rosti vorbe grele.

— *Good day, Messurs,* îi salută noul-venit pe cei prezenți, în timp ce-și da jos de pe umăr pușca cu două țevi, pe care o sprijini de perete, în colțul încăperii, gest ce nu i-ar fi trecut prin cap unui localnic. Întorcându-se către patron, care-l privea pe jumătate curios, pe jumătate batjocoritor, îl întrebă:

— Poate fi găsit aici respectabilul master Winklay?

— Hm, acela sunt poate chiar eu, răspunse neglijent cel întrebat.

— Poate? Se auzi pe un ton oarecum jignit și, din pricina aceea, cam ascuțit. Ce vrea să însemne asta?

— Asta înseamă că sunt, firește, master Winklay, dar câteodată nu, după cum îmi place!

— Așa! și acuma, cum vă place?

— Asta depinde, desigur, de ceea ce vreți de la master Winklay, sir!

— Înainte de toate o înghițitură zdravănă pentru mine și însoțitorul meu, iar apoi vreau să cer o informație.

— Înghițitura vă stă la dispoziție, poftiți! Puteți avea și informația, în măsura în care m-oi pricepe să v-o dau. Știu ce-i sunt dator unui *gentleman.*

— Lasă *gentleman*-ul la o parte, Winklay! Oricum, se pare că pe aici nu are prea mare valoare, se răsti străinul în timp ce lua paharul de la gură cu un aer nemulțumit. Întrebarea mea se referă la Deadly-Gun*.

— Deadly-Gun? întrebă surprins patronul. Ce vreți de la el?

— Că-ți place sau nu, asta e treaba mea. Am auzit că uneori trece pe aici, pe la dumneata.

— Hm, și da și nu, sir. Ceea ce vă place dumneavoastră s-ar putea să-mi placă și mie. Dacă nu-mi răspundeți la întrebare nu vă puteți aștepta la altceva. Aici se află unii care ar putea, ei, să vă răspundă. Doi dintre cei de față îl cunosc bine pe cel de care vă interesați.

Și Winklay întoarse spatele, hotărât să curme conversația cu străinul. Acesta din urmă, deși respins astfel, în cel mai pur stil americănesc, se întoarse liniștit spre cei de la mese:

— Este adevărat ce spune Winklay?

Nu primi nici un răspuns. Atunci, vădind mai multă înțelepciune, noul-venit se adresă lui Pitt Holbers:

— Vreți să aveți bunătatea să-mi răspundeți dumneavoastră la întrebare, master Tăcere?

— Ascultați, sir, numele meu este Holbers, Pitt Holbers, dacă-l puteți reține; și dacă întrebați deodată trei sute de oameni, atunci nu știe nici unul dacă tocmai el este cel căruia vă adresați. Ce vreți de la Deadly-Gun?

— Nimic ce ar putea să-i displacă. Mă numesc Heinrich Mertens și, împreună cu prietenul meu, Peter Wolf, am venit din Răsărit, peste Ocean, ca să dau o raită prin pădurile de pe aici. De aceea am nevoie de o călăuză și

* Pușcă mortală (engl., n.t.; în text cu valoare de poreclă).

cel mai potrivit pentru acest scop mi se pare Deadly-Gun. De aceea vreau să știu unde pot să dau de el.

— S-ar putea să fie cel mai potrivit, dar, dacă el este de aceeași părere, asta e o altă poveste. Dumneavoastră, însă, nu prea păreți să vă potriviți cu el.

— Credeți? S-ar putea să aveți dreptate, cum tot așa de bine s-ar putea să vă înșelați. De aceea, mai bine spuneți-mi dacă puteți și dacă vreți să-mi dați informația cerută.

Cel solicitat se întoarse fără grabă către locul unde ședea singurul bărbat din încăpere, care, la sosirea străinilor, rămăsese liniștit pe scaunul lui:

— Ce părere ai tu, Dick Hammerdull?

Cel întrebat ținuse până atunci capul aplecat deasupra paharului, părând atât de concentrat asupra conținutului, încât nici nu-și ridicase ochii înspre străini. Acum se întoarse și împinse mai pe ceafă obiectul care-i acoperea capul, ca și cum ar fi vrut să acorde minții sale libertatea necesară pentru formularea unui răspuns înțelept.

— Care e părerea mea, e totuna. N-are decât să-l găsească singur pe colonel! rosti el și se întoarse să-și vadă de pahar.

Cel cu barbă neagră păru însă nemulțumit de răspunsul nu îndeajuns de clar. Așa că, apropiindu-se de Dick, îl întrebă:

— Cine este colonelul, master Hammerdull?

Acesta își ridică încet privirea mirată asupra străinului.

— Cine este colonelul, e totuna. Colonelul înseamnă colonel. Deadly-Gun este colonelul nostru, așa că îi spunem colonel.

Străinul nu putu să nu schițeze un zâmbet la adresa logicii vânătorului. Apoi îi puse din nou mâna pe umăr și continuă să-i vorbească:

— Nu vă înfierbântați, master! Când întrebi ceva, te aștepți să ți se răspundă. Așa e pretutindeni și nu văd de ce ar fi altfel aici, în Arkansas. Unde poate fi găsit colonelul?

— Unde poate fi găsit, e totuna. O să ajungeți la el și cu asta basta!

— Ho-ho, omule! Asta nu mi-e de-ajuns. Trebuie totuși să știu cum și unde se va întâmpla lucrul ăsta!

Dick Hammerdull făcu o mutră și mai uimită. El, un om liber al preriei, să fie silit să vorbească. Așa ceva nu putea îngădui! Ridică paharul, trase o duște zdravănă și apoi se ridică în picioare. Abia acum putea fi privit din cap până în picioare.

Părea să fie alcătuit ca o contrapiesă a lui Pitt Holbers. Era un individ mic de statură, deosebit de gras, cum nu prea poți întâlni în America. Nu prea puteai să-ți dai seama dacă e cazul să te temi sau să râzi de el. Corpul său, scurt și rotofei, era înghesuit într-un fel de sac din piele de bizon, material inițial care nu prea mai exista, deoarece fiecare din „rănile" vechii îmbrăcăminți fusese „vindecată" prin cârpirea cu câte o bucată de blană netăbăcită, încât, până la urmă, peticele se înlănțuiau și se întrepătrundeau ca țiglele unui acoperiș. Picioarele îi erau înfășurate în două alcătuiri care nu se puteau numi nici cizme, nici ghete, nici ciorapi ori jambiere. Pe cap purta un obiect inform care cândva ar fi putut fi o căciulă de blană, dar acum era complet năpârlită. Fața, înăsprită de ploi și ninsori, în care sclipeau doi ochișori vioi, nu prezenta nici urmă de barbă și era brăzdată de nenumărate cicatrice și semne ce dădeau trăsăturilor sale șirete un aer războinic. Îi lipseau și câteva degete. În

privința înzestrării cu arme, aceasta era cea obișnuită în Vest. Nimic deosebit. Doar pușca, pe care o așezase în fața sa, pe masă, merita să fie examinată mai îndeaproape. Avea aspectul unui ciomag rupt din vreun desiș ca să servească la prima încăierare zdravănă. Acest obiect de lemn își pierduse forma originară; era acoperit cu tăieturi, crestături și crăpături, de parcă s-ar fi jucat cu el niște șobolani. Între bucata de lemn și țevile depărtate cu care se termina, se strânsese o cantitate atât de mare de murdărie, încât lemnul, murdăria și metalul alcătuiau un tot perfect și nu puteau fi deosebite una de alta. Nici cel mai bun trăgător european nu s-ar fi încumetat să riște a slobozi un foc din bătrânul ciomag, de teamă să nu explodeze pe loc. Cu toate acestea, până și în zilele noastre poți să dai, prin prerie, peste arme de foc de soiul ăsta, din care un altul nu ar reuși să facă să țâșnească un glonte. În schimb, proprietarul lor nu greșește, Doamne ferește, ținta.

Dick Hammerdull stătea acum drept în fața străinului; se uită în sus la el, de mai mare dragu', și spuse:

— Unde și când se va întâmpla acest lucru, e totuna. Credeți dumneavoastră, sir, că Dick Hammerdull și-a tocit cumva zeci de ani coatele într-un colegiu ca să studieze oratoria? Ceea ce spun o dată e bun spus. Mai mult nu e de așteptat. Și dacă nu e de ajuns, cine nu-i mulțumit n-are decât să predice în fața cui o vrea. Suntem aici în țara preriilor, unde ne folosim răsuflarea pentru lucruri mai importante decât pentru a sporovăi. Rețineți asta!

— Dick Hammerdull, ai frecventat de bună seamă colegiul pentru că, după cât se vede, știi să vorbești ca cel mai bun predicator mormon. Dar ai uitat să-mi spui ceea ce vreau să aflu. Te întreb încă o dată: cum și când pot să dau de Deadly-Gun?

— La dracu', omule! Gata! Ajunge! Ai auzit că o să-l poți găsi. Ce vrei mai mult? Așază-te în fața paharului dumitale și așteaptă. Nu înțeleg să primesc lecții de la un *greenhorn*.

— *Greenhorn* ai spus? Ai poate poftă să faci cunoștință cu cuțitul meu?!

— Ei, asta-i, sir! Ce mă privește pe mine briceagul dumneavoastră? Folosiți-l pentru a înțepa insecte sau n-aveți decât să bărbieriți broaște cu el. Dick Hammerdull nu este omul care să se sperie de o țepușă de părpălit slănină. Nu vă purtați ca un om al Vestului. Așa că vă spun încă o dată. De vă place sau nu, sunteți un *greenhorn*. Aveți mai degrabă grijă să schimbați lucrul acesta.

— *Well!** Atunci, așa o să fie pe dată, rosti străinul și se întoarse spre colțul în care își lăsase pușca; o înșfăcă, trase cocoșul și ordonă:

— Master Hammerdull, unde poate fi găsit colonelul dumitale? Îți dau timp un minut ca să-mi răspunzi, după care n-o să mai ai ocazia să mai spui nimic. Suntem în țara preriilor, unde fiecare poate să-și impună propria lege!

Cel căruia i se adresase privi cu aerul cel mai indiferent la paharul său, nimic din comportarea sa netrădând faptul că ar fi luat act de provocare. Ceilalți se bucurau că se iscase binevenita gâlceavă. Ea le oferea distracția așteptată și ei priveau, plini de nădejde, când la unul, când la celălalt. Numai Pitt Holbers, care părea să fie sigur de felul în care se vor desfășura ostilitățile, își băgă comod degetele între abdomen și centură, apoi își întinse interminabilele picioare înaintea sa, cât mai

* Bine (engl., n.t.).

departe, de parcă i-ar fi stat în drum, pe când își privea prietenul.

Străinul continuă:

— Ei, master, minutul a trecut! Îmi răspunzi au ba? Număr: unu . . . doi . . . trei . . .

Dar nu reuși să termine rostirea fatalului „trei": Până la „doi", Hammerdull șezuse nemișcat, după care însă, cu iuțeala gândului, de care cine nu-l cunoștea nu l-ar fi crezut în stare, apucă vechea armă; în aceeași clipă, aceasta era ațintită asupra străinului; se văzu o străfulgerare, împușcătura bubui cu putere însutită în spațiul redus și arma îi zbură străinului din mână, căzând pe pardoseala încăperii. În clipa următoare personajul se afla jos, pe dușumea, iar Dick stătea în genunchi, aplecat deasupra lui, cu un cuțit îndreptat spre pieptul său.

— Ei, *greenhorn*, zi-i „trei", ca să-ți dau răspunsul porunci el batjocoritor.

— La dracu', master, lasă-mă să mă ridic ca să-ți pot răspunde. Știi bine că n-aș fi tras.

— Asta rămâne de văzut! N-ai fi tras, ai? Deci e vorba de o farsă jucată unui vânător bătrân ca Dick Hammerdull. Foarte amuzant! Dacă ai fi tras ori nu, e totuna, tinere. Ți-ai îndreptat arma împotriva unui om al Vestului și cu asta, potrivit legilor preriei, ți-ai pecetluit soarta. Acum număr eu: unu . . . doi . . .

Cel aflat dedesubt făcu un efort supraomenesc pentru a se ridica, dar fără nici un rezultat. După care se rugă:

— Nu mă înjunghia, master; colonelul este unchiul meu!

— Colonelul? . . . Unchiul dumitale? Asta s-o spui cui vrei; eu însă trebuie să mă mai gândesc înainte de a te crede.

— Totuși ăsta-i adevărul. N-ar fi prea mulțumit să audă ce vreți să-mi faceți.

— Așa, hm! Dacă ești chiar nepotul lui sau nu, rămâne de văzut. Eu te-aș fi gâdilat doar puțin, ca să-ți dau o lecție bună. Cuțitul meu nu-i ia viața unui *greenhorn;* e mult prea bun pentru așa ceva. Sculați-vă!

Se ridică și se înapoie la masa pe care o părăsise câteva clipe mai înainte. Așeză înaintea sa arma și începu să o încarce din nou. I se citea pe față grija cu care proceda la această operație și micii săi ochi iradiau dragostea ce i-o purta străvechiului instrument.

— Da, o armă ca asta nu mai are pereche, își dădu cu părerea patronul, care asistase imperturbabil la cele întâmplate, fără să-i pese de fumul care umplea încăperea.

— Da, așa este, bătrâne băutor de brandy, confirmă Dick Hammerdull. Bine spus. Este bună și totdeauna la îndemână când am nevoie de ea.

În clipa aceea, ușa se deschise fără zgomot și, fără ca cei așezați lângă fereastră să fi observat ceva, intră, pășind neauzit, un bărbat în care, în ciuda ținutei sale de vânător, puteai imediat recunoaște un indian.

Hainele îi erau curate și vădit îngrijite, lucru rar la cei din rasa lui. Atât scurta de vânătoare, cât și pantalonii erau făcuți din piele moale de bizon, din care femeile indience confecționează cu mare meșteșug îmbrăcăminte. La cusături erau împodobite cu franjuri. Mocasinii cu care era încălțat erau din piele de elan, dar croiți nu dintr-o singură bucată, ceea ce le conferea, pe lângă o rezistență mai mare, multă comoditate. Avea capul descoperit, iar părul bogat, de culoare închisă, era strâns într-un mănunchi care forma un fel de turban pe capul purtat sus, cu mândrie. Fiilor Vestului nu le place să-și acopere fruntea semeață.

După ce privirea mijită a ochilor săi migdalați parcurse cu agerime de vultur întreaga încăpere, înregistrându-l pe toți, se îndreptă spre masa la care sta Dick.

— Ce vii la mine, piele-roșie? Locul ăsta e al meu. Du-te de-ți caută altul!

— Omul roșu este obosit; fratele lui alb o să-l lase să se odihnească.

— Că ești obosit sau nu, mi-e totuna. Nu pot să sufăr pielea ta roșie.

— N-am nici o vină, Marele Manitu mi-a dat-o.

— De la cine o ai, mi-e totuna. Ușcheste-o de aici; nu-mi place de tine.

Indianul își dădu jos arma pe umăr, propti patul puștii în podea, își sprijini brațele încrucișate pe gura țevii și întrebă pe un ton mai grav:

— Este fratele meu alb stăpânul acestei case?

— Asta nu te privește.

— Aici ai vorbit drept; nu mă privește și nu te privește; de aceea omul roșu poate să șadă, la fel ca cel alb.

Cu aceste cuvinte se așeză pe scaun. În felul apăsat în care rostise ultimele cuvinte era ceva care îl impresionă pe vânător, așa că îl lăsă în pace.

Patronul se apropie de masă și-l întrebă pe noul-venit:

— Ce vrei, aici, în casa mea?

— Dă-mi pâine să mănânc și apă să beau, îi răspunse acesta.

— Ai bani?

— Dacă ai intra în *wigwamul** meu și ai cere de mâncare, ți-aș oferi-o fără bani. Nu-ți fie teamă însă că cer de pomană. Am aur și argint.

* Adăpost al indienilor din estul și centrul Americii de Nord (engl., n.t.).

Ochii patronului sclipiră. Un indian care are aur și argint este o apariție binevenită oriunde poate fi găsită „apă de foc". El ieși și se întoarse repede cu o cană uriașă plină cu rachiu, pe care o așeză în fața clientului, alături de pâinea comandată.

— Omul alb se înșală; nu am cerut o astfel de apă.

Patronul se uită surprins la indian. Nu mai văzuse vreunul care să reziste la mirosul alcoolului.

— Dar ce fel de apă dorești?

— Omul roșu nu bea decât apa care izvorăște din pământ.

— Atunci poți să te duci de unde ai venit. Eu mă aflu aici ca să câștig bani, nu ca să-ți fac ție pe sacagiul. Plătește pâinea și șterge-o!

— Fratele tău roșu va plăti, dar nu înainte ca să-i vinzi ce are nevoie.

— Ce mai vrei?

— Ai o prăvălie unde se pot face cumpărături?

— Da.

— Atunci adu-mi tutun, praf de pușcă, gloanțe și chibrituri.

— Tutun vei avea, dar praf de pușcă și gloanțe nu vând nici unui indian.

— De ce?

— Pentru că nu trebuie să aveți așa ceva.

— Frații tăi albi trebuie să le aibă?

— Asta și vreau să spun.

— Noi toți suntem frați; noi toți murim de foame dacă nu putem vâna; noi toți trebuie să avem praf de pușcă și gloanțe. Dă-mi ce ți-am cerut!

— N-ai să le primești!

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da.

Într-o clipă indianul îl apucă cu mâna stângă de beregată, iar cu dreapta scoase un cuțit lucios.

— Atunci să nu le mai dai nici fraților tăi albi praf de pușcă, nici gloanțe. Îmi dai ce ți-am cerut sau nu?

Vânătorii săriseră de pe locurile lor și erau gata să se arunce asupra indianului, în timp ce gemetele patronului răzbăteau slab din strânsoarea de fier a acestuia. El, însă, nu părea deloc speriat și strigă, ridicând capul mândru, cu o voce tunătoare:

— Ia să vedem cine îndrăznește să se atingă de Winnetou!

Cuvintele lui avură un efect surprinzător. Abia fuseseră rostite, că cei care erau gata de atac, dădură înapoi, vădind semne de respect. Winnetou era un nume care se vede treaba că stârnea teamă chiar și celui mai viteaz vânător.

Indianul era fiul lui Intșu tșuna, cea mai vestită căpetenie a apașilor. Lașitatea și viclenia aduseseră odinioară tribului său porecla înjositoare de „Pino". După ce, însă, Intșu tșuna le devenise căpetenie, lașii se transformaseră, cu timpul, în cei mai iscusiți vânători și luptători. Numele lor era temut până dincolo de munți, acțiunile lor curajoase încununate de succes, în ciuda faptului că erau realizate cu un efectiv redus și într-un teritoriu dușmănos, în depărtatele ținuturi de la răsărit. În cursul acestora, Winnetou, fiul lui Intșu tșuna, își făcuse un renume deosebit din pricina faptelor sale îndrăznețe. În ciuda tinereții sale — nu avea pe atunci nici 25 de ani — devenise subiect de discuție în jurul tuturor focurilor de tabără.

— Dă-mi drumul, strigă patronul; dacă ești Winnetou, vei avea tot ce ceri!

— *Howgh!** rosti indianul pe un ton triumfător. Marele Manitu este acum mulțumit, omule cu păr roșu. Altminteri te-aș fi trimis la străbunii tăi, ca pe toți care au încercat să-mi stea în cale.

* Am zis! (expresie folosită de indieni, n.t.).

Îi dădu drumul și, în timp ce Winklay părăsea încăperea ca să se îngrijească de satisfacerea cererilor indianului, acesta se îndreptă spre Hammerdull și-l interpelă:

— De ce șade omul alb aici și se veselește, în timp ce dușmanii roșii îi amenință *wigwamul*?

Dick își luă privirea de la pahar și-i răspunse pe un ton supărat:

— Dacă șed aici sau în altă parte, e totuna. Mă cunoaște apașul?

— Winnetou nu te-a mai văzut, dar el vede pe tunica ta semnul prietenului său viteaz și știe acum că ești unul dintre oamenii săi. Deadly-Gun, marele vânător, trebuie oare să lupte singur pentru scalpurile ogellallașilor care sunt pe urmele sale?

— Ogellallașii? Dick Hammerdull sări în sus, de parcă ar fi zărit sub masă un șarpe-cu-clopoței, iar Pitt Holbers, la rândul său, se și afla în fața indianului.

— Ce știe omul roșu despre ogellallași?

— Grăbește-te s-ajungi la căpetenia ta și ai s-o afli de la el.

După care indianul se întoarse către patronul, care tocmai se întoarse, desfăcu desaga ce-i servea pentru păstrarea muniților și a proviziilor și, când fu umplută, băgă mâna sub tunica de vânătoare, de culoare albăcenușie, zicând:

— Winnetou o să-i dea omului cu părul roșu metal tot roșu.

Winkglay își încasă plata, privind cu încântare bucata grea de metal și exclamând:

— Aur veritabil, aur blond, în valoare de 40 de dolari. Fie vorba, ca între frați, indianule, de unde îl ai?

— *Pshaw!**

Winnetou pronunțase cuvântul făcând o mișcare disprețuitoare din umăr și, în clipa următoare, dispăru din încăpere.

Patronul privi la ceilalți cu gura căscată.

— Ascultați, gentlemeni, javra roșie s-ar putea să aibă mai mult aur decât noi toți. Niciodată praful meu de pușcă nu mi-a fost atât de bine plătit. Ar merita osteneala să fie urmărit, căci este sigur că are asupra sa mai mult din metalul ăsta și că l-a ascuns pe aici, pe undeva, ca și calul.

— Nu ți-aș recomanda să faci una ca asta, omule, îi răspunse Dick Hammerdull, în timp ce se pregătea să plece. Winnetou, apașul, nu este omul care să lase să i se ia nici măcar o alice. Dacă are sau nu aur, e totuna, căci nu i-l poate lua nimeni.

Și Pitt Holbers își aruncă arma pe umăr, spunând:

— Trebuie să plecăm, Dick, să plecăm cât mai repede. Indianul e atotștiutor și în chestia cu ogellallașii sigur că are dreptate. Dar ce se întâmplă cu oamenii de acolo? Rostind aceste cuvinte arătă spre cei doi străini.

— Am spus că vor veni cu noi și așa rămâne, răspunse Grăsanul și se întoarse spre cel cu barbă neagră:

— Dacă vreți să-l vedeți pe Deadly-Gun, atunci este timpul să pornim la drum, master Mertens. Sună a germană numele dumneavoastră, nu?

Cel întrebat se ridică și, împreună cu însoțitorul său, se alătură celor doi *trapperi*.

— Da, tovarășul meu și cu mine suntem germani după naștere.

* Aiurea! (n.t.).

— Germani? Hm, dacă ați fi chinezi sau turci mi-ar fi totuna; dar pentru să sunteți nemți, din Germania de dincolo de Ocean, îmi place mai mult și e mai bine pentru voi, pentru că nemții sunt oameni serioși; îi cunosc, pentru că m-am mai întâlnit cu câte unul dintre ei. Se pricepeau să țină pușca, țintind bizonul drept între ochi. Înainte, deci omule! Avem de călărit cale lungă!

Cei patru bărbați ieșiră din cârciumă. Hammerdull își bagă degetul în gură și scoase un fluierat strident la care apărură în trap, din spatele grajdului, doi cai înșeuați.

— Așa, dobitoacele sunt aici. Acum călare și să pornim, master Mertens și — dar cum vă este numele? îl întrebă el pe celălalt străin.

— Mă numesc Peter Wolf, răspunse acesta.

— Peter Wolf? Al dracului nume. De fapt, este totuna, dacă vă numiți John sau Tim, din parte-mi poate să fie și Bill, dar Peter Wolf despică omului limba și-i împinge dinții afară din gură. În sfârșit, asta e; urmați-mă și să ne grăbim s-ajungem în pădure și apoi în prerie.

— Unde a plecat indianul? întrebă Mertens.

— Apașul? Unde a plecat, e totuna. El știe cel mai bine unde trebuie să se ducă și fac prinsoare, pe iapa mea contra unui țap, că-l vom întâlni tocmai acolo unde-i va conveni lui și unde vom avea cea mai mare nevoie de el.

Prinsoarea și-ar fi avut partea ei nostimă, deoarece nimeni n-ar fi fost gata să dea un țap bun, bine întreținut, în schimbul unei iepe bătrâne, cu picioarele înțepenite, ce purta în spatele ei, ascuțit ca o muchie de cuțit, un număr respectabil de ani și care se asemăna mai degrabă cu o corcitură între o capră și un măgar, decât cu un cal folositor. Avea capul disproporționat de mare și butucănos; despre coadă nici nu putea fi vorba, deoarece unde poate cândva atârna un smoc de păr, se

găsea acum un ciot ascuțit și osos pe care, chiar dacă foloseai un microscop, nu puteai găsi nici urma vreunui fir de păr. La fel, coama îi lipsea cu desăvârșire. În locul ei putea fi identificată o fâșie de puf murdar, care se transforma de o parte și alta a grumazului într-o lână flocoasă ce-i acoperea pieptul. Printre buzele ce abia reușeau să se țină apropiate una de alta puteai să întrevezi că bietul animal nu mai avea nici un dinte, iar ochii, mici, sașii și șireți, lăsau să se întrevadă un caracter nu prea prietenos.

Dar de bătrâna Rosinantă ar fi putut râde numai cine nu cunoștea Vestul. Acest soi de animale care, timp de o viață, și-a purtat călărețul printre primejdii și greutăți, pe furtuni, viscole, zăpadă, ploaie, ca și pe caniculă, i-a rămas devotat, l-a servit cu curaj și răbdare, îi este acestuia aproape de inimă și posedă în ochii lui, chiar la o vârstă venerabilă, însușiri neprețuite. Acestea îl determină pe stăpânul lui să nu vrea să-l schimbe prea ușor. Este și ceea ce explică pentru ce Dick Hammerdull ținea atât de mult la iapa lui, de ce n-ar fi înlocuit-o cu un mustang tânăr și puternic.

Nici Pitt Holbers nu călărea pe un cal grozav. Ședea în șa pe un armăsar mărunt și gras, care era atât de scund, încât picioarele lungi ale călărețului aproape că atingeau pământul. Cu toate acestea, mișcările animalului erau, în ciuda greutății considerabile purtate pe spate, atât de ușoare și delicate, încât merita să-i acorzi ceva încredere.

În ce privește caii celorlalți doi călăreți, ei proveneau, în mod vădit, dintr-o creșcătorie din ținuturile răsăritene ale țării și urmau să-și dovedească valoarea abia cu trecerea timpului.

Cavalcada năvalnică prin pădurea deasă a durat până spre seară. La apusul soarelui ajunseseră la o câmpie largă care, acoperită cu talgerele galbene ale florii-soarelui, se desfășura ca un covor încântător în toate zările, departe, până spre preria nesfârșită. Caii nu dădeau semne de oboseală, căci se odihniseră bine mai înainte, așa că au putut continua să-și poarte călărețiii o bună bucată de drum înainte ca ei să trebuiască să dea semnalul de oprire, ca să așeze tabăra pentru noapte. Abia după ce se aprinseseră stelele pe cer și ultima rază a soarelui se stinsese de mult, își struni Hammerdull calul.

— Stop, glăsui el, aici se sfârșește ziua și putem să ne învelim și noi puțin în păturile noastre! Nu crezi și tu că e cazul, Pitt Holbers, bătrâne *coon*?

Coon este prescurtarea obișnuită a lui *racoon*, denumirea ratonului (ursul spălător) și este folosită între vânători ca mod predilect de adresare, având înțelesuri felurite, toate însă amicale și familiare.

— Dacă zici tu, Dick, mormăi cel interpelat, privind în depărtare. Dar nu ar fi mai bine să mai călărim o milă sau trei ori cinci? Colonelului îi sunt oricum mai necesare patru brațe zdravene și două pușți decât acestei pajiști pe care zumzăie gâzele și unde fluturii de noapte zboară pe sub nasul nostru, de parcă în toată lumea asta n-ar fi nici urmă de piei-roșii ce trebuie nimicite.

— Treaba asta cu gâzele și cu pieile-roșii e cam totuna. Avem aici doi oameni care nu cunosc încă nimic din prerie, așa că trebuie să-i lăsăm să se odihnească. Ia privește cum gâfâie roibul bunului nostru Peter Wolf — al dracului de greu de spus e numele ăsta —, vreau să spun că roibul gâfâie de parcă ar avea toată cascada Niagara în gâtlej. Iar vulpii de care stă atârnat Mertens îi pică apa din barbă. Așa că, descălecarea! În zorii zilei pornim mai departe.

Cei doi germani, nefiind obișnuiți să călărească vreme atât de îndelungată, erau într-adevăr obosiți. De aceea răspunseră deîndată chemării. Caii au fost priponiți cu niște frânghii lungi, ca să poată paște în voie, iar după ce și călăreții noștri au consumat o cină frugală și au hotărât plantoanele, s-au întins pe iarba deasă și moale.

Dimineața au pornit din nou la drum. Cei doi *trapperi* erau oameni tăcuți din fire, care nu rosteau cu plăcere o vorbă mai mult decât era nevoie. Aici nu te aflai într-o cârciumă tihnită și nu puteai să depeni fără grijă o poveste, ci erai în plină prerie, unde nu-ți poți permite nici o clipă să nu fii vigilent și prevăzător. Iar știrea pe care o adusese Winnetou i-ar fi făcut și pe unii cu limba slobodă să pună căluș vorbelor. Așa se întâmplă că Mertens, căruia toată ziua îi stătuseră pe limbă niște întrebări și care seara ar fi vrut să le pună, găsind și de data asta urechi surde, se înveli în cele din urmă în pătură și încercă și el să adoarmă.

Astfel trecură mai multe zile, în tăcere, în timp ce călăreții noștri înaintau, cu aceeași grabă, tot mai adânc în prerie. Până ce, într-a cincea zi, spre seară, Hammerdull, care călărea în frunte, își opri brusc calul și în clipa următoare stătea în genunchi pe pământ și cerceta cu luare-aminte iarba. După care strigă:

— *Have care**, Pitt Holbers, dacă pe aici n-a trecut călare careva de curând, atunci îți dau voie să mă înghiți. Descalecă și vino încoace!

Holbers puse piciorul stâng pe pământ, își trecu dreptul pe deasupra armăsarului său gras, și se aplecă pentru a cerceta urmele.

— Dacă tu crezi, Dick, mormăi el, atunci sunt de părere că a fost un indian.

* Ai grijă! (engl., n.t.).

— Dacă a fost o piele-roșie sau nu, este cam totuna, dar e drept că patrupedul unui călăreț alb lasă o altfel de urmă, nu ca asta. Încalecă și lasă-mă pe mine mai departe.

El începu să cerceteze pas cu pas urmele de potcoavă, în timp ce iapa sa, experimentată și înțeleaptă, tropăia ușor în urma lui. După câteva sute de pași, Dick se opri și se întoarse spunând:

— Descalecă din nou, bătrâne *coon*, și spune-mi pe cine avem aici, în fața noastră. El îi făcu semn cu degetul arătător spre pământ. Holbers se aplecă și supuse locul unei examinări atente, după care declară:

— Dacă crezi, Dick, că este apașul, atunci sigur că ai dreptate. Franjuri din acestea, crestate, cum atârnă aici, pe acest cactus, purta el pe mocasinii săi, atunci în prăvălie. N-am observat la nici o altă spiță de piei-roșii așa ceva. De obicei, la ceilalți, franjurile sunt tăiate neted pe margini. Se vede treaba că apașul a descălecat aici ca să privească la ceva, cu care ocazie țepii cactușilor i-au smuls câteva franjuri de pe mocasini. Cred că . . . *behold**, Dick, uită-te la dreapta! Ce fel de picioare au fost astea?

— Pe barba ta, Pitt, ăsta este un *scoundrel***, un ticălos de indian care venea de colo, dintr-o parte, și aici a schimbat direcția de mers, ce părere ai?

— Da, apașul are niște ochi nemaipomenit de ageri. A zărit prima urmă a individului, pe când noi cine știe de când am trecut pe lângă ele fără să le observăm.

Dacă le-am observat ori nu, e cam totuna. Până la urmă le-am găsit și asta e de-ajuns. Dar ceea ce e clar e că nu alerga singur pe-aici, prin prerie. Trebuie să-și

* Privește (engl., n.t.).
* * Nemernic (engl., n.t.).

fi lăsat undeva prin apropiere mârțoaga și nu prea departe se află precis și o parte dintr-ai lui, care cine știe ce drăcovenie pun la cale. Să cercetăm în jurul nostru, poate observăm ceva care să ne fie de folos, să ne putem orienta mai bine.

El examină cu atenție, de la un capăt la celălalt, toată zarea, după care dădu nemulțumit din cap.

— Ascultă, Mertens, ai un soi de cutiuță atârnată pe umăr, de ce n-o deschizi? Se află în ea cumva o păsărică ce nu trebuie să-și ia zborul?

Mertens deschise cutia cu pricina și scoase un binoclu pe care îl întinse *trapperului*. Acesta îl desfăcu și-l puse la ochi, cercetând îndelung orizontul.

După un timp ridică din sprâncene și glăsui, clipind șiret din ochi:

— Ia privește prin sticlele astea, Pitt Holbers. Uită-te aici, sus, și spune-mi ce crezi că este linia asta lungă și dreaptă ca o ață, care se întinde dinspre răsărit, de-a lungul orizontului, până departe spre apus?

Holbers se execută, apoi îndepărtă binoclul de la ochi și își frecă gânditor nasul ascuțit.

— Dacă crezi, Dick, că este calea ferată pe care o așternem spre California, atunci nu ești atât de prost cum s-ar putea presupune.

— Prost? Dick Hammerdull și prost! Băiete, am să te gâdil puțin cu cuțitul meu printre coaste, de-o să-ți iasă sufletul pe gura ta aia mare! Dick Hammerdull și prost! S-a mai auzit vreodată așa ceva? De altminteri, dacă e prost sau nu, e totuna. Dar acela care vrea să-l cumpere mai ieftin decât valorează el, acela trebuie să ia seama, în primul rând, dacă nu cumva se păcălește. Dar ce legătură crezi că poate fi între calea ferată și indianul ce s-a strecurat de aici dincolo. Pitt Holbers, tu care ești înțeleptul înțelepților, ce zici?

— Mda, când sosește primul tren, Dick?

— Nu știu exact, cred însă că va trece încă în cursul zilei de azi.

— Atunci pieile-roșii s-au gândit și ei la asta.

— Trebuie că ai dreptate, bătrâne *coon*. Dar din ce direcție vor veni, de aici sau de dincolo?

— Pentru asta trebuie să te duci la Omaha sau la Cheyenne, unde ți se pot da relații complete. Pe haina mea nu e lipit un mers al trenurilor!

— Nici nu mi-aș fi închipuit așa ceva despre zdreanța asta veche. La urma urmei, dacă vine dinspre răsărit sau apus, e totuna. De fapt, numai să vină și atunci pun ei mâna pe el. Dar, dacă noi vom fi de acord să-i lăsăm să-l oprească și să ia scalpul și viața călătorilor, e o altă treabă. Ce spui de asta?

— Consider de datoria noastră să le stricăm socotelile.

— Asta-i și părerea mea. Deci, descălecarea și înainte! Un călăreț poate fi mult mai repede zărit decât cel ce merge pe propriile sale picioare. Trebuie să descoperim în ce gaură se ascund. Dar fiți cu degetul pe trăgaci, căci, dacă ne observă, arma va fi aceea de care vom avea nevoie în primul rând.

Se strecurară, încet și cu mare băgare de seamă, înainte. Urmele dibuite de ei, la care se adăugau și cele ale apașului, îi conduseră la terasamentul căii ferate și apoi, de-a lungul acestuia, până ce zăriră în depărtare niște mici ridicături ale terenului, asemănătoare unor valuri.

Dick Hammerdull îi opri din nou:

— Unde stau ascunși ticăloșii, e totuna, dar eu mă las să fiu fript — până ajung tot atât de scorojit ca master Holbers — dacă ei nu s-au retras aici, în spatele acestor delușoare. Nu putem merge mai departe, pentru că . . .

Vorba îi rămase în gâtlej, dar în aceeași clipă avea pușca la ochi, pentru ca în cea următoare să o lase imediat jos. Din tufișul de dincolo de terasament se ridicase o siluetă ce se strecura cu o agilitate de pisică peste linia de cale ferată, ca după încă un minut să se afle în fața celor patru bărbați. Era apașul.

— Winnetou i-a văzut pe fețele palide venind, spuse el. Ei au descoperit urmele ogellallașilor și o să salveze calul de foc de la pieire!

— *High-day**, își dădu cu părerea Hammerdull; noroc că nu a fost altul, căci ar fi încasat glontele meu și ne-ar fi dat de gol prezența. Dar unde își are apașul calul? Sau se află fără dobitoc în aceste sălbăticiuni?

— Calul apașului este ca un câine, care se culcă ascultător la pământ, până ce se întoarce stăpânul său. Apașul a văzut ogellallașii cu mult mai înainte și s-a dus la fluviul pe care frații săi albi îl numesc Arkansas. A crezut că-l va afla acolo pe prietenul său Deadly-Gun, care nu era însă în *wigwamul* său. După aceea i-a urmărit în continuare pe oamenii roșii și acum va preveni calul de foc, ca să nu se prăbușească pe drumul pe care aceștia vor să-l distrugă.

— *Lack-a-day!***, glăsui Pitt Holbers. Se vede cât de înțelept acționează ticăloșii! Dacă s-ar putea numai ști din ce parte vine trenul următor!

— Calul de foc va veni dinspre răsărit, fiindcă cel dinspre apus a trecut mai înainte, la ceasul în care soarele se găsea deasupra capului căpeteniei apașilor.

— Asta înseamnă că știm în ce direcție să ne îndreptăm. Dar când va străbate trenul această zonă? Pitt Holbers, cum e?

* Zi binecuvântată (engl., n.t.).
** Vai, ce zi! (engl., n.t.).

— Deh, dacă îți închipui că mă aflu în posesia unui mers al trenurilor, atunci spune-mi înainte de toate unde se află de fapt acum trenul așteptat, ca să-ți pot răspunde!

— În capul tău sigur că nu e, bătrâne *coon*, deoarece acolo e ca în Llano Estacado, cum numesc ei acolo, jos, regiunea asta, în care nu există decât praf și piatră și, cel mult, încă o dată, praf și piatră. Dar uite ce-i, oameni buni, apune soarele; într-un sfert de ceas e întuneric și atunci ticăloșii ăștia roșii au să se arate.

— Winnetou a fost în spatele lor, îl întrerupse apașul, și a văzut cum desfăceau cărarea de fier și o puneau de-a curmezișul drumului pe care merge calul de foc, ca să se prăbușească.

— Sunt mulți?

— Numără de zece ori zece și nu vei avea decât jumătate din numărul luptătorilor care stau culcați pe pământ ca să aștepte sosirea fețelor palide. Cât despre cai, aceștia sunt mult mai mulți la număr, deoarece toate bunurile aflate pe calul de foc urmează să fie încărcate pe ei și duse de aici.

— Și-au greșit socotelile! Ce gândește Winnetou să facă?

— El o să rămână aici și o să-i pândească pe oamenii roșii. Frații mei albi să călărească înaintea calului de foc și să-i oprească mersul departe de aici, pentru ca broaștele râioase de ogellallași să aștepte mult și bine.

Sfatul era bun și se luă hotărârea să fie numaidecât urmat. Dar nu știau ceasul la care urma să sosească trenul, lucru ce putea să se întâmple în orice clipă. Iar pentru a-l putea avertiza la timp de primejdie, fără ca ogellallașii să prindă de veste, era necesar un avans considerabil. Altminteri, atacul nu putea fi evitat. În consecință, Winnetou rămase pe loc, iar ceilalți patru încă-

lecară din nou și porniră la trap, de-a lungul șinelor, spre răsărit.

Călăriseră aproape un sfert de oră, când Hammerdull își opri brusc iapa și, privind într-o parte, exclamă:

— *Good-lack*, ce naiba zace acolo în iarbă, de parcă ar fi o căprioară... Ah, Pitt Holbers, spune odată, ce fel de animal ar putea să fie?

— Deh, dacă crezi, Dick, că-i calul apașului, culcat acolo, de parcă și-ar aștepta stăpânul, să-l ia în primire, sunt de acord cu tine.

— Ai ghicit, bătrâne *coon!* Dar haideți mai departe, nu vreau să speriem mustangul, avem alte treburi mai bune de făcut. Dacă vrem să întâlnim sau ba trenul, e totuna, dar trebuie să-i dăm de veste ce-l pândește și, cu cât acest lucru se va întâmpla mai departe de aici, cu atât va fi mai bine. Blestemații ăia roșii nu trebuie să-și dea seama după luminile lui că stă pe loc și că, prin urmare, planurile lor ne sunt cunoscute.

O pornire din nou înainte. Lumina zilei scădea repede; nu trecuse mai mult de o jumătate de ceas și întunericul serii se lăsase peste preria întinsă. Stelele începeau să-și trimită razele palide spre pământ. Lumina lunii, oricât de slabă, ar fi fost binevenită pentru călătorii noștri; dar, pe de altă parte, ar fi stânjenit apropierea lor de indieni; așa că le convenea deocamdată absența felinarului nocturn al pământului, a cărui licărire magică nu se întrezărea încă.

Apropierea trenului pe întinderea netedă a preriei putea fi observată de la mare distanță, mai ales că locomotivele americane erau înzestrate cu faruri puternice. Pentru ca bătaia luminii lor să fie atenuată de distanță, trebuia parcursă, deci, o bucată bună de drum până la locul în care să aibă loc interceptarea trenului de către salvatorii lui. Este ceea ce îl determina pe Dick Hammerdull să-și lase iapa să alerge în voie, ceilalți tovarăși ai săi urmându-l în tăcere. În sfârșit se opri și sări din șa. Cei trei însoțitori făcură la fel.

— Așa! spuse el. Cred că avansul pe care-l avem este suficient. Priponiți caii și adunați smocuri de iarbă uscată, ca să le putem face semnale celor din tren. O presărăm cu praf de pușcă și-i dăm foc la momentul potrivit.

Porniră la treabă și în curând se strânsese o grămadă respectabilă, iar praful de pușcă era pregătit.

Culcați pe pături, stăteau cu urechile ciulite la orice zgomot, scrutând în același timp orizontul în direcția din care trebuia să vină trenul.

Cei doi germani nu cutezau să tulbure tăcerea ce se instalase. Deși intuiau destul de bine întâmplările ce urmau să survină, lipsa lor de experiență privind viața în Vestul Sălbatic îi determina să-i lase în pace pe cei doi vânători. În afara zgomotului pe care-l făceau caii ce păsteau, nu se auzea nici un sunet, cu excepția, poate, a fâlfâitului aripilor vreunei zburătoare în urmărirea prăzii. Așteptarea devenea tot mai greu de suportat.

Deodată însă apăru în depărtare, abia vizibilă, o lumină care devenea din ce în ce mai puternică.

— Pitt Holbers, ce părere ai despre licuriciul ăsta din față? întrebă Hammerdull.

— Mda, cam aceeași ca și tine, Dick Hammerdull!

— Este, desigur, cea mai înțeleaptă părere pe care ai avut-o vreodată în viața ta, bătrâne *coon!* Dacă este sau nu locomotiva, asta e totuna, dar un lucru e sigur, și anume că a sosit clipa în care va trebui să acționăm. Heinrich Mertens, când se apropie trenul, începi să strigi cât poți de tare! Peter Wolf — blestemat nume, parcă-ți răsucește limba — fă tărăboi din toate băierile inimii! De rest avem noi grijă!

Apucă apoi smocuri de iarbă, le răsuci într-un fel de fitil lung, peste care presără praful de pușcă. Apoi scoase pistolul de la brâu.

Acum putea fi auzit tot mai tare zgomotul trenului care se apropia și care se transforma din clipă în clipă într-un bubuit ca de tunet.

— Întinde brațele, Pitt Holbers, cască gură și răcnește cât poți de tare, bătrâne *coon!* Trenul e aici! strigă Hammerdull, privind îngrijorat spre caii care, speriați de zgomotul neobișnuit, încercau să rupă pripoanele. Peter Wolf!

— dracu' să-l ia de nume gloduros — ai grijă să nu fugă caii. Dar nu uita să și zbieri în timpul ăsta!

Clipa sosise. Proiectând în fața sa o lumină orbitoare, trenul pufnea în întâmpinarea lor. Hammerdull îndreptă pistolul spre fitil și apăsă pe trăgaci. Praful de pușcă se aprinse imediat și transformă iarba uscată într-o vâlvătaie strălucitoare. Apucă „fitilul" și începu să-l învârtă până se aprinse în întregime. Apoi o luă la fugă în întâmpinarea trenului.

Conducătorul locomotivei trebuie să fi văzut imediat semnalul prin ferestruica de sticlă a mașinii sale, pentru că de îndată se auzi un șuierat strident, repetat. În același timp trăsese frânele, căci de sub roți țâșneau scântei, în timp ce sunete asurzitoare străpungeau timpanele. Într-un vuiet prelungit, șirul lung de vagoane trecu în zbor prin fața celor patru bărbați. Aceștia o luară la goană după trenul care își încetinea vizibil mersul. În cele din urmă, se opri. Fără să țină seama de călătorii care, ridicați de pe locurile lor, căutau să vadă ce se întâmplă, rotofeiul Hammerdull alerga cât îl țineau picioarele și, depășind toate vagoanele, ajunse la locomotivă. Cu o mișcare îndemânatică aruncă peste farurile locomotivei o pătură, pe care reușise s-o înșface mai înainte, și strigă cu o voce răsunătoare:

— Stingeți luminile, trenul să fie în întuneric!

Imediat se stinseră toate luminile. Salariații Societății Căii Ferate a Pacificului sunt oameni cu prezență de spirit, așa că își dădură seama numaidecât că poruncile lui Dick Hammerdull aveau o rațiune, și se executară pe loc.

— Drace, se auzi o voce de pe locomotivă; de ce acoperiți luminile? Cine sunteți și ce vor să însemne semnalele dumneavoastră?

— Cine sunt sau nu sunt e totuna, sir, răspunse *trapperul* din întuneric, dar sunt indieni în fața noastră și cu siguranță că au demontat șinele!

— Blestemații, iarăși au făcut-o! Omule, cum să-ți mulțumim?

Sări jos, strânse mâna lui Dick și se duse să deschidă ușile vagoanelor. După câteva minute vânătorii erau înconjurați de o mulțime de curioși care coborau din compartimente pentru a se informa asupra cauzelor opririi trenului.

În puține cuvinte, Hammerdull le relată totul, stârnind o emoție considerabilă.

— Asta e a treia oară în ultima vreme, spuse inginerul, că îndrăznesc să atace și să jefuiască trenuri pe această linie, și de fiecare dată cei care au făcut-o au fost blestemații de ogellallași. Asta e cel mai îndrăcit trib din neamul siucșilor. Dușmănia și sălbăticia lor poate fi neutralizată numai cu un glonte bine țintit. Astăzi, însă, s-au înșelat și își vor primi răsplata cu vârf și îndesat. Și-au închipuit că și acum trenul transportă doar cinci ori șase oameni și în rest numai marfă. Din fericire, de data asta, am îmbarcat câteva sute de muncitori care sunt angajați pentru construirea de poduri și tunele dincolo, în munți. Și cum aproape toți sunt înarmați, sarcina noastră nu va fi prea grea, ba chiar o să ne și distrăm puțin.

Spunând acestea, se urcă înapoi pe locomotivă pentru a evacua aburul de prisos. Acesta ieși din supape cu un șuierat ascuțit, învăluind împrejurimile într-un nor alb. După care sări iarăși jos pentru a cerceta forțele de care dispuneau. Apoi întrebă:

— Spuneți-mi, vă rog, cum vă numiți, domnule. Oricum, trebuie să știu cui se cuvine să-i fiu recunoscător pentru acest semnal binevenit.

— Numele meu este Hammerdull, sir, Dick Hammerdull, cât voi trăi!

— Bun! Și celălalt domn, de colo?

— Cum îl cheamă, e totuna, dar pentru că, din întâmplare, are și el un nume, nu strică nimănui dacă-l aflați și dumneavoastră. Se numește Pitt Holbers, sir, și este un cetățean pe care te poți bizui.

— Și ceilalți doi — cel de aici și cel de dincolo, de lângă cai?

— Aceștia sunt doi oameni din Germania, de dincolo de Ocean, sir. Unul se cheamă Heinrich Mertens — Harry ar suna mai frumos — și — al naibii de păcătos nume! — Peter Wolf se numește celălalt. Să nu care cumva să încercați să-l rostiți, că vă scrântiți limba.

— *Well!* râse funcționarul. Nu toate limbile sunt așa de sensibile ca a dumneavoastră, master Hammerdull.

— Hammerdull? Dick Hammerdull? Se auzi o voce puternică strigând, și un om din mulțime se îndreptă spre ei. *Welcome*, bătrâne, *coon*, Credeam că ne vom întâlni într-un *Hide-spot**, când colo dau peste dumneata. Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Ce m-a adus aici, colonele, e totuna, dar m-am aprovizionat și eu cu praf de pușcă, plumbi și tutun. Pitt Lunganul a venit și el cu mine, la master Winklay, irlandezul; am adus cu noi și doi inși din Germania, care voiau să-l întâlnească pe Deadly-Gun, adică pe dumneavoastră.

— Deadly-Gun, exclamă conducătorul locomotivei, pășind spre noul-venit, sunteți chiar dumneavoastră, sir?

— Așa mi se spune! se auzi răspunsul scurt, rostit cu modestie. Cel care vorbise era de statură potrivită,

* Ascunzătoare pentru blănuri (engl., n.t.).

dar cu o conformație robustă. Purta hainele obișnuite ale *trapperilor*. Cei care stăteau în jurul lor, la auzul acestui nume, se retraseră puțin.

— *Good-lack**, sir, înseamnă că avem aici tocmai pe omul indicat să preia comanda. Vreți să vă luați această sarcină?

— Dacă toți cei prezenți sunt de acord, de ce nu?

Un strigăt general de satisfacție se făcu auzit în jur. Acestui vânător vestit, care apăruse atât de neașteptat în mijlocul lor, i se putea acorda cu toată încrederea comanda supremă.

— Bineînțeles că toți doresc acest lucru; așa că luați măsurile ce le credeți de cuviință, cât mai degrabă cu putință. Nu avem timp de pierdut și nu trebuie să-i lăsăm pe blestemații ăștia să aștepte prea mult, spuse inginerul.

— *Well*, sir, lăsați-mă, însă, mai înainte să schimb câteva cuvinte cu acest domn! Dick Hammerdull, cine din *Hide-spot* mai este cu voi doi?

— Nimeni, colonele. Ceilalți sunt acasă sau sus, în munți.

— Trebuie să mai fie careva cu noi, Dick, fiindcă, după cum te cunosc eu, nu ai fugit de pieile-roșii fără să fi pus pe cineva să-i urmărească.

— Cum am fugit eu, e totuna, dar dacă l-ați crezut pe Dick Hammerdull atât de prost să nu se gândească la cineva care să-i păzească, atunci v-ați înșelat al naibii în ce-l privește! Stă de pază unul, cum nu există altul mai bun, respectiv Winnetou, apașul. El ne-a întâlnit acolo, jos, la irlandez, și ne-a avertizat. După aceea a mers pe urmele ogellallașilor și ne-a dat de veste din nou ceva mai înainte.

* Noroc! (engl., n.t.).

— Winnetou, apașul? întrebă mecanicul locomotivei, în timp ce printre cei din jur se auzea un murmur de satisfacție.

— *High-day!* De ce întâlniri avem parte azi! Omul acesta, el singur, valorează cât o ceată de vânători, și dacă este de partea noastră, atunci îi vom expedia de unde au venit pe ticăloșii ăștia, de o să ne țină minte cât or trăi. Unde stă la pândă?

— Dacă stă sau nu la pândă, e totuna. Vorba e că se află chiar în preajma indienilor, pe partea stângă a căii ferate. Acolo lucrurile sunt în regulă, altfel ar fi aici ca să ne prevină.

— Bine, spuse Deadly-Gun, atunci ascultați propunerea mea. Formăm două echipe care se vor strecura de o parte și de alta a liniei, cât mai aproape de indieni. Una o conduc eu, cealaltă . . ., hm, sir, veniți cu noi?

— Se înțelege! spuse inginerul. Deși, de fapt, nu am voie să-mi părăsesc postul, totuși, cred că ar fi păcat ca două brațe zdravene să rămână nefolosite. Iar ajutorul meu de pe locomotivă este în stare să-mi țină locul pentru un timp. Oricum, nu m-ar răbda inima să stau pe bătrâna „ladă de foc" și să ascult cum bubuie puștile dumneavoastră, așa că vin și eu, nici vorbă! Întorcându-se spre subalternii săi, le zise:

— Voi rămâneți pe lângă vagoane și băgați de seamă, nu știi ce aduce ceasul. Tom!

— Sir, răspunse ajutorul său.

— Tu te pricepi să umbli cu mașinăria asta. Ca să nu trebuiască să ne întoarcem, te apropii de noi cu trenul de îndată ce vezi semnalul luminos pe care ți-l vom face. Dar te apropii încet, cât se poate de încet și ai grijă, pentru că e mai mult ca sigur că vom avea de reparat o porțiune de șină! În ce-l privește pe cel de-al doilea comandant, master Deadly-Gun, sper că nu vreți

să mă numiți tocmai pe mine. Vreau să particip și eu, da; dar nu sunt un om al Vestului. Căutați, așadar, pe altul căruia să-i puteți oferi acest post.

— Bine, sir, încuviință Deadly-Gun; n-aș fi vrut să vă las deoparte, dar știu eu pe unul care va îndeplini această misiune la fel de bine ca și mine. De aceea cred că-i puteți încredința liniștit oamenii dumneavoastră. Dick Hammerdull, ce părere ai?

— Ce părere am, asta cam totuna e, colonele, dar sunt convins că nu puteți lua o hotărâre proastă.

— Așa gândesc și eu. Vrei să conduci cea de-a doua ceată?

— Mda, dacă oamenii n-au nimic împotrivă să mă urmeze, atunci eu am să mă strecor înainte. Arma mea are praf de pușcă și plumbi proaspeți și o să aibă un cuvânt greu de spus indienilor. Dar caii, colonele, trebuie să rămână pe loc. Omul din Germania, domnul Mertens, se pricepe strașnic să-i țină.

— Nici nu mă gândesc, rosti acesta scurt. Vin și eu!

— Dacă vă răzgândiți sau nu, cam totuna e. Dar dacă nu vreți, atunci ar putea s-o facă celălalt domn, Peter Wolf, fir-ar al dracului de nume!

Dar și acesta din urmă refuză și atunci unul din muncitori, care nu avea armă, primi să aibă grijă de cai.

Forțele fură împărțite. Deadly-Gun și Dick Hammerdull își luară în primire oamenii și porniră la drum. Trenul rămase în urmă. În câteva clipe întreaga regiune se cufundă într-o tăcere adâncă și nici cel mai mic zgomot nu trăda faptul că pacea aparentă, care pusese stăpânire pe toată întinderea, ascundea în ea pregătirea unei lupte sângeroase.

La început, pe o distanță apreciabilă, apărătorii trenului au înaintat mergând în poziție normală, dar când

s-au apropiat de locul unde urma să se dea bătălia cu indienii, oamenii s-au trântit la pământ și au început să se târască, înșirați unul după altul, de-a lungul celor două taluzuri ale terasamentului.

— Uf! se auzi un sunet abia articulat la urechea lui Deadly-Gun. Călăreții calului de foc să stea aici și să aștepte până când pleacă Winnetou și apoi până se întoarce!

— Winnetou? întrebă Deadly-Gun și se ridică pe jumătate. Fratele meu roșu a uitat silueta fratelui său alb?

— Winnetou îl privi, îl recunoscu, în ciuda întunericului, și îi șopti cu o voce bucuroasă:

— Deadly-Gun! Marele Manitu fie lăudat pentru că i-a arătat apașului fața ta; să-ți binecuvânteze mâna, ca să cadă nimicitor asupra capetelor dușmanilor tăi! Fratele meu a călărit pe calul de foc?

— Da, el a strâns, după răsăritul soarelui, aurul pe care-l datorează prieteniei apașilor și se întoarce acum pentru a căuta altul. De ce vrea fratele meu cel ager să plece și apoi să se întoarcă?

— Sufletul nopții este negru și spiritul serii întunecat; Winnetou nu-și putea recunoaște fratele care ședea culcat la pământ. Dar pe omul care stă sus, acolo, pe culme, ca să aștepte calul de foc, l-a văzut! Apașul se va duce să închidă ochiul ogellallașului, după care se va întoarce.

În clipa următoare dus era.

În ciuda întunericului, pe o ridicătură situată lateral, putea fi deslușită o siluetă care, până și ochilor ageri ai unui om al Vestului, nu-i apărea decât ca un contur confuz, profilat pe orizontul înstelat. Așadar, ogellallașii puseseră un om la pândă, care să le vestească sosirea trenului luminat. Unui alb i-ar fi fost greu sau

chiar imposibil să se apropie de el neobservat. Deadly-Gun cunoștea însă măiestria de a se strecura a apașului și știa că omul pus de veghe va dispărea în curând. Lipit de terasament, Deadly-Gun nu pierdea din ochi silueta ce se profila pe culmea dealului și, într-adevăr, peste câteva minute numai, lângă aceasta se ridică fulgerător o altă umbră, pentru ca în secunda următoare să se prăbușească amândouă la pământ. Cuțitul apașului își făcuse datoria.

Ceva mai târziu Winnetou era înapoi. Le dăduse ocol indienilor, ca să arunce o privire în tabăra lor. Acum îi raporta lui Deadly-Gun ce văzuse. Ogellallașii demontaseră șinele de pe o porțiune de cale ferată și le puseseră, împreună cu traversele, de-a curmezișul terasamentului. Trenul ar fi avut, împreună cu toți călătorii, o soartă năprasnică dacă ar fi ajuns aici în plină viteză. Indienii stăteau culcați la pământ, puțin mai încolo, într-o tăcere desăvârșită. Caii lor erau priponiți în apropiere. Prezența lor făcea evasiimposibilă abordarea laterală a indienilor, deoarece calul preriei aproape că întrece vigilența câinelui, și prin nechezat vestește stăpânului apropierea oricărei vietăți.

— Cine-i conduce? întrebă Deadly-Gun.

— Matto-Sih, Gheară de urs. Winnetou s-a aflat în spatele lui. Putea să-l omoare cu tomahawkul său.

— Matto-Sih? Este cel mai viteaz dintre siucși. Nu-i e teamă de nimeni și o să avem mult de furcă cu el. E puternic ca un urs și viclean ca o vulpe. E mai mult ca sigur că nu și-a luat toți oamenii cu el; pe ceilalți i-a lăsat precis în prerie. Un luptător înțelept nu ar proceda altfel.

— Uff! își dădu Winnetou acordul, cu un sunet adânc și gutural, pornit din gâtlej.

— Fratele meu roșu să ia jumătate din oamenii mei și să descopere cu ajutorul lor rezervele lui Matto-Sih.

Winnetou trecu de îndată la executarea misiunii, în timp ce Deadly-Gun se strecură, traversând calea ferată, la Dick Hammerdull, căruia îi șopti:

— Mai înaintează încă trei sute de staturi de om, Dick, și te vei găsi în fața indienilor. Mi-am împărțit oamenii și trimit jumătate din ei cu Winnetou în prerie pentru . . .

— Dacă i-ai trimis sau nu, e totuna, îl întrerupse Dick, șușotindu-i la ureche: dar ce să facă ei acolo, colonele?

— Ogellallașii sunt conduși de Matto-Sih.

— De Gheară de urs? Fir-ar să fie! Înseamnă că avem împotriva noastră pe cei mai viteji din tribul lor și, cum îl cunosc eu, bănuiesc că dincolo de pajiște și-a păstrat niște luptători în rezervă.

— Așa cred și eu. De aceea am și lăsat în seama lui Winnetou izolarea acestei rezerve, în timp ce eu mă duc cu o parte din ceata mea spre caii lor. Dacă reușim să punem mâna pe ei sau să-i spulberăm care încotro, atunci pieile-roșii vor fi pierduți.

— *Well, well,* colonele! Dick Hammerdull și pușca sa își vor face datoria. Până la urmă o să încărcăm trenul cu scalpurile lor!

— Deci, împreună cu oamenii dumitale, Dick, așteptați până se va auzi prima împușcătură. Indienii or să-și dea seama că noi suntem în spatele lor și dacă pornesc spre voi, îi veți primi cum se cuvine. Așteptați însă în liniște până ce se apropie într-atât încât să vă puteți vedea om cu om și abia atunci trageți. Numai atunci își vor atinge ținta toate gloanțele.

— Nici o grijă, colonele! Dick Hammerdull știe precis ce are de făcut. Aveți grijă, însă, de cai, pentru că un mustang indian îl simte pe alb de la zece mile!

Deadly-Gun se îndepărtă și rotofeiul *trapper* se strecură de-a lungul șirului de oameni pentru a le comunica ordinele. După ce se așeză lângă Pitt Holbers, care în cursul ultimei ore nu scoase un cuvânt, îi șopti acestuia la ureche:

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, în curând va începe dansul!

— Mda, dacă zici tu, Dick! Nu te bucuri de asta, ai?

Hammerdull voia să răspundă, dar deodată izbucni o lumină, urmată de o pocnitură puternică. Înainte ca planul lui Deadly-Gun să fi fost pus în aplicare, unul din muncitorii care-l însoțeau, datorită desigur unei neînțelegeri, începu să tragă. În clipa următoare ogellallașii erau în picioare și alergau spre caii lor. Dar Deadly-Gun, cu vestita-i prezență de spirit, de îndată ce auzi împușcătura, se grăbi să preîntâmpine urmările acestei neglijențe.

— Înainte, fraților, la cai! strigă el.

În salturi mari și iuți el reuși să se apropie cu oamenii săi și să ajungă la animale înaintea indienilor. Caii, despriponiți cu viteza gândului, alergau nechezând către preria întunecată, îndepărtându-se iute ca vântul.

Împușcăturile care îi întâmpinau pe indienii ce se apropiau în fugă îi lăsară pe aceștia cu gura căscată. Caii lor dispăruseră și, din cauza întunericului, nu puteau să-și dea seama de numărul atacatorilor. Au rămas câteva clipe descumpăniți, pradă armelor albilor. După puțin timp, însă, se auzi o chemare sonoră a conducătorului lor. Se întoarseră și căutară adăpost în spatele terasamentului, ca să se sfătuiască cum să acționeze în continuare. Dar ajunși aici, la câțiva pași în fața lor se ridică de la pământ un lanț întunecat de oameni. Fulgerarea a peste cincizeci de pușți lumină pentru o clipă noaptea, iar urletele celor atinși dovedeau că oamenii din echipa lui Dick Hammerdull țintiseră bine.

— Trageți toate gloanțele și apoi pe ei! strigă viteazul Dick, trăgând cel de-al doilea cartuș și aruncând arma care acum nu-i mai putea fi de folos. Scoase de sub tunica de vânătoare tomahawkul, această teribilă armă de luptă a Vestului, și se năpusti, urmat de Pitt Holbers și de cei mai curajoși dintre muncitori, asupra indienilor înmărmuriți de spaimă.

Aceștia, surprinși de atacul neașteptat, își pierduseră cumpătul. Având dușmani atât în față cât și în spate, nu le rămânea nici o altă scăpare decât fuga. Dar iarăși răsună strigătul puternic al lui Matto-Sih și din nou indienii dispăruseră ca prin farmec. Ei se aruncaseră la pământ, în mijlocul atacatorilor, și căutau, târându-se printre aceștia, să scape din cercul de foc care-i strângea ca un clește.

— La pământ, oameni buni! Și folosiți cuțitele! strigă Deadly-Gun cu o voce tunătoare, grăbind spre tabăra părăsită de indieni.

El se gândea că aceștia strânseseră acolo fel de fel de lucruri cărora li se putea da foc, pentru ca, dacă atacul plănuit le reușea, să aibă la dispoziție lumina necesară pentru a acționa. Și nu se înșela. Erau îngrămădite acolo tot felul de uscături. Cu ajutorul prafului de pușcă reuși să le aprindă. Noaptea se lumină dintr-o dată. În vâlvătaia flăcărilor deslușî o mulțime de sulițe și de pături. Acestea ofereau un material binevenit pentru întreținerea focului pe care îl lăsă în grija muncitorilor ce soseau, și ei, în grabă. Se întoarse în-

tr-un iureș pe câmpul de bătălie, unde atacul se destrămase în nenumărate și aprige încăierări corp la corp

Muncitorii companiei de căi ferate erau oameni trecuți prin multe, unii dintre ei cu un trecut furtunos; totuși rezistența lor scădea, pe clipa ce trecea, în fața tacticii de luptă a indienilor, mai ales că acum aceștia puteau constata, la lumina flăcărilor, superioritatea numerică de care dispuneau. În lupta om la om indienii erau mai eficienți, astfel încât numărul albilor răpuși de puternicele lovituri ale tomahawkurilor creștea neîncetat.

Numai trei dintre albi erau înzestrați cu această armă — Deadly-Gun, Dick Hammerdull și Pitt Holbers —, iar la arme egale ei, mai rezistenți și mai prompți, erau avantajați.

Deadly-Gun era înconjurat de un pâlc de indieni. Pe fața sa se citea, în lumina pâlpâitoare, acea bucurie de a lupta, pe care nu o admit nici în ruptul capului persoanele cu temperamente mai delicate, dar care este dovedit că există aievea. Cu lovituri fulgerătoare de secure respingea pieile-roșii ce se năpusteau întruna asupra lui. Unii dintre atacatori zăceau, cu capetele zdrobite, la picioarele sale.

Nu departe de el lupta cu îndârjire o pereche de viteji. Deși de staturi diferite, stăteau spate-n spate, ceea ce îi ferea pe fiecare dintre ei de a fi atacați pe la spate. Aceștia erau Dick Hammerdull și Pitt Holbers. Măruntul Dick care, cu costumul lui pitoresc, dădea, cui nu-l cunoștea bine, impresia unui neajutorat, se arăta aici de o mobilitate demnă de o felină. Strângând în mâna stângă cuțitul, ascuțit ca briciul pe ambele tăișuri, iar cu dreapta învârtind vajnic solida toporișcă de luptă, el ținea la respect toți dușmanii. Haina sa lungă, plină de petice, îl apăra ca un fel de platoșă, de

loviturile de cuțit. Pitt Lunganul, sprijinit de spatele lui, își învârtea brațele prin aer ca o caracatiță care-și lansează periculoasele-i tentacule pentru a-și atrage prada. Trupul lui, făcut parcă numai din oase și tendoane, vădea o putere și o rezistență excepțională; iar securea lui, care se abătea de la o înălțime dublă, ajungea să lovească mai departe decât a oricui. În schimb, picioarele nu i se clinteau de pe locul lor inițial și oricine se apropia de el la o distanță de la care putea fi atins, era iremediabil pierdut. Datorită acestei tactici de luptă cei doi primiseră porecla de toasturi* întoarse.

Se mai remarcau în luptă și cei doi germani. Ei puseseră mâna pe tomahawkurile indienilor răpuși și le mânuiau cu atâta ușurință de parcă toată viața nu făcuseră nimic altceva.

Și printre muncitorii companiei se găseau oameni curajoși care dădeau mult de furcă indienilor, ce nu se prea dădeau în vânt după lupta corp la corp. Astfel că balanța victoriei înclina tot mai mult de partea albilor, pieile-roșii fiind tot mai înghesuiți pe un spațiu de manevră restrâns. Dar în întunericul preriei albilor li se pregătea o lovitură puternică. Deadly-Gun avusese dreptate! Matto-Sih, abilul conducător al ogellallașilor, păstrase, într-adevăr, un număr însemnat de luptători în rezervă, pitulați în prerie; iar acum aceștia săriseră năvalnic în ajutorul celor de-ai lor, gata să dea bătăliei un alt deznodământ decât cel care se profilase până acum. Indienii, care o luaseră la fugă, se întorceau acum cu forțe și curaj sporite, dându-și seama de schimbarea survenită în desfășurarea luptei. Așa se făcu că atacul combinat al vânătorilor și lucrătorilor se transformă în-

* Felii de pâine prăjită unse cu unt, puse una peste alta (engl., n.t.).

tr-o defensivă disperată al cărei deznodământ părea tot mai îndoielnic.

— Înapoi, în spatele terasamentului! porunci Deadly-Gun și dădu exemplul, croindu-și drum cu lovituri puternice în dreapta și în stânga. Pitt Holbers îl ajunse din câțiva pași mari. Dick Hammerdull scoase pistolul și, ca să câștige timp, descărcă toate gloanțele în urmăritorii săi; după care o luă la fugă în direcția parapetului. Când să traverseze linia, se împiedică, căzu la pământ, dar se rostogoli de cealaltă parte a parapetului, chiar la picioarele lui Deadly-Gun. Acolo se ridică și privi cu uimire la obiectul pe care îl ținea strâns în mână. Se răsturnase peste el și îl apucase fără să vrea. Părea să fie un fel de ciomag vechi.

— Puşca mea, într-adevăr este puşca mea, pe care mai înainte am aruncat-o aici. Ce zici de asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon?* strigă el bucuros.

— Dacă tu crezi, Dick, că este bine . . .

Nu sfârși vorba pentru că ogellallașii îi ajunseseră din urmă și lupta reîncepu. Pălălaia de dincolo de parapet lumina scena care părea să reprezinte sfârșitul albilor. Conducătorul acestora, Deadly-Gun, tocmai se pregătea să dea semnalul retragerii salvatoare în întunericul nopții când, deodată, trosniră în spatele indienilor salve de pușcă și un grup de oameni, cu armele ridicate, pătrunse printre ei.

Era Winnetou cu ceata sa de luptători. Întunericul îl împiedicase la început să descopere vreo urmă a taberei indienilor, dar, la vederea flăcărilor ce izbucniseră, își dădu seama de necesitatea reîntoarcerii sale pe câmpul de luptă și se grăbise să vină în ajutorul celor rămași lângă calea ferată, sprijin ce s-a dovedit hotărâtor pentru soarta bătăliei.

În mijlocul îmbulzelii ogellallașilor se afla Matto-Sih. Trupul lui masiv era înveșmântat în obișnuita tunică albă de vânătoare, stropită, de sus și până jos, de sânge; pe spate îi atârna o blană de lup de prerie, iar o parte a țestei acestuia îi acoperea capul. În mâna stângă ținea scutul concav din piele de bizon, iar cu dreapta mânuia tomahawkul. Cel pe care-și pironea privirea ochilor săi întunecați cădea de îndată mort sub lovitura sa năprasnică.

Ena convins că biruința fusese câștigată și se pregătea să lanseze, cu vocea-i puternică, chiotul de izbândă, când, în apropierea lui apăru Winnetou. Matto-Sih se întoarse, și-l văzu.

— Winnetou, câinele din Pino! strigă el. În ochi îi ardea o ură de moarte, dar piciorul, gata să păşească înainte, șovăi, iar brațul, care ridicase securea, se lăsă în jos fără să azvârle arma în dușman. De parcă vederea acestuia i-ar fi paralizat voința și i-ar fi răpit prezența de spirit, atât de necesară în acel moment.

Winnetou îl văzuse și el și îi răspunse:

— Matto-Sih, broasca râioasă a ogellallașilor! Și într-un iureș silueta sa mlădioasă și zveltă, dar vânjoasă, se cufundă în valul luptătorilor dușmani, ieșind la suprafață într-o clipită, exact în fața lui Matto-Sih. Amândoi ridicară toporiștile pentru lovitura de grație. Cele două arme se înfruntară năprasnic și . . . a ogellallașului îi căzu din mână, sfărâmată, la pământ. Matto-Sih se întoarse ca fulgerul și o luă la fugă, picioarele sale puternice purtându-l ca vântul.

— Matto-Sih! strigă Winnetou, fără să se miște din loc. A devenit câinele de ogellallaș o cățea lașă, încât fuge din fața lui Winnetou, apașul? Gura pământului să-i sugă sângele și gheara vulturului să-i sfâșie pieptul și să-i smulgă inima!

Această provocare cerea răspuns; Matto-Sih se întoarse și se năpusti vijelios asupra dușmanului său.

— Winnetou, sclavul nemernic al fețelor palide! Aici stă Matto-Sih, căpetenia ogellallașilor. El îl ucide pe urs și doboară bizonul, îl urmărește pe elan și strivește sub picioare capul șarpelui. Nimeni n-a putut să-l răpună și acum va cere viața lui Winnetou, lașul din Pino!

Smulgând securea din mâna unuia din luptătorii săi, căpetenia ogellallașilor se azvârli asupra apașului. Acesta îl aștepta neclintit, cu picioarele parcă înfipte în pământ. Ochii celor doi bărbați puternici se fulgerau reciproc cu priviri înverșunate. Matto-Sih își roti tomahawkul deasupra capului și îl abătu apoi cu o furie sălbatică. Winnetou se feri, parând cu îndemânare lovitura. Acum era rândul lui să-și folosească securea, când, în clipa în care se pregătea să o facă, fu apucat pe la spate și împiedicat să lovească. Doi ogellallași se aruncaseră asupra lui. Apașul se întoarse fulgerător și cei doi dușmani se prăbușiră loviți de moarte, dar tomahawkul lui Matto-Sih îi vâjâi pe lângă urechi.

Deadly-Gun îl zărise pe prietenul său în pericol. Călcând peste indieni ca pe niște fire de iarbă, el se aruncă acolo unde era grămada mai compactă, îl apucă pe Matto-Sih cu o mână de mijloc și cu alta de ceafă, îl ridică în aer și-l aruncă la pământ. Îngenunchind asupra ogellallașului, care își pierduse cunoștința, îi implântă cuțitul în piept.

Când și-au dat seama că a pierit căpetenia lor, ogellallașii au început să scoată niște urlete înfiorătoare, luând-o la fugă care încotro.

Dick Hammerdull se afla iarăși lângă Pitt Holbers. Cei doi tovarăși nedespărțiți căutau să-i împiedice pe fugari să dispară.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, vezi tu cum aleargă ăștia? strigă Hammerdull.

— Da, dacă zici tu, Dick, atunci văd și eu!

— Dacă zic sau nu, e cam totuna, dar aș vrea . . ., Pitt, ia te uită la indianul ăsta care vrea să se strecoare printre cei doi germani!

Mai mult rostogolindu-se decât alergând se grăbi să ajungă în locul unde, acum, mai mulți indieni încercau să treacă de cei doi germani ce se străduiau zadarnic să-i oprească. Holbers îl urmă și amândoi se aruncară asupra indienilor, doborându-i.

În scurt timp victoria putea fi considerată ca și câștigată, iar dușmanii, în afara celor care zăceau, morți sau răniți la pământ, reușiseră să se salveze fugind încotro apucaseră.

Înspre răsărit se vedea acum lumina puternică a locomotivei ce se apropia. Fochistul zărise flăcările incendiului și, luându-se drept semnalul convenit, pusese trenul în mișcare, ce-i drept, cu viteză redusă.

Inginerul, care luptase alături de Winnetou, se apropie de acesta și-l întrebă:

— Sunteți master Winnetou?

Indianul înclină capul în semn că da.

— Vă mulțumim că ne-ați salvat astăzi de la moarte. Am să fac un raport care va ajunge sus, până la președinte; atunci o să primiți o recompensă.

— Apașul nu are nevoie de nici o recompensă; el îi iubește pe toți oamenii buni și brațul său le vine în sprijin, el este puternic și bogat, mai bogat decât părintele fețelor palide. El nu are nevoie de aur și nici de argint, nici de alte bunuri. El nu vrea să primească, ci să dea. *Howgh!*

Trenul se opri în fața porțiunii de cale ferată de pe care șinele fuseseră demontate.

— Doamne Dumnezeule, sir! strigă fochistul, sărind de pe locomotivă în întâmpinarea superiorului său. Trebuie să fi fost treabă serioasă aici în seara asta. Dumnezeule, dar ăsta e un adevărat măcel!

— Ai dreptate, omule, a fost ceva fierbințeală pe aici, și am reușit și eu să mă aleg cu o mică gaură, după cum poți vedea și tu. Dar acum, înainte de toate, să scoatem toate uneltele și să refacem linia, ca să putem porni la drum cât mai curând! Ai dumneata grijă de asta! Eu vreau să mă îngrijesc de cei căzuți.

Voia tocmai să plece când, deodată, dinspre tufișul de lângă terasament, se ridică și țâșni fulgerător pe lângă el o siluetă întunecată. Era unul dintre ogellallași, care nu reușise să fugă și se ascunsese aici în așteptarea unui prilej prielnic. Muncitorul căruia i se încredințase paza cailor se apropiase împreună cu aceștia și stătea acum în preajma vagoanelor. Indianul, căruia vederea animalelor îi trezise speranța salvării, se repezi la el, îi smulse dârlogii unui cal, se aruncă în șa și încercă să o șteargă.

Hammerdull, însă, îl zărise și îi strigă de îndată camaradului său nedespărțit:

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, îl vezi pe arămiul ăla fugind? Pe toți dracii, uite-l cum gonește spre cai.

— Dacă tu crezi, Dick, că o să pună mâna pe vreunul, zic că ai dreptate, căci omul care-l ține de căpăstru pare să fie cam necopt pentru treaba asta.

— Dacă-i necopt sau nu, e totuna, căci... Pitt Holbers, privește, îi smulge dârlogii din mâini, sare pe... *Good lack*, pe iapa mea a încălecat nemernicul! Ei, băiete, este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată în viața ta, căci acum vei avea ghinionul să discuți cu pușca mea! Într-adevăr, indianul se aruncase pe bătrâna iapă și o lovea cu călcâiele în coaste, ca să se

poată îndepărta cât mai repede. Își greșise însă socotelile, fiindcă Dick Hammerdull încovoie degetul arătător și-l băgă în gură, slobozind un șuierat ascuțit. Instantaneu, animalul se opri, se întoarse din drum și începu să galopeze, în ciuda eforturilor călărețului de pe spatele lui, exact spre locul în care se afla stăpânul său. Indianul nu găsi altă soluție pentru a se salva decât să se arunce la timp de pe cal. Atunci, însă, rotofeiul *trapper* își duse pușca la ochi; împușcătura porni neîntârziat și indianul se prăbuși, lovit drept în cap.

— Ai văzut, Pitt Holbers, ce animal de nădejde e iapa mea? Aș vrea, însă, să știu dacă și fără ea nepricopsitul o să ajungă fericit în veșnicile câmpii de vânătoare. Ce crezi, ei?

— Nu am nimic împotrivă, Dick, dacă tu crezi că a găsit drumul potrivit. Nu vrei să-i iei scalpul?

— Dacă vreau să-l iau ori nu, e cam totuna, dar că trebuie luat, asta-i sigur!

Ca să ajungă la cel căzut trebuia să treacă pe lângă cei doi germani, care stăteau unul lângă altul, odihnindu-se după oboseala luptei.

— Așa cum mă cheamă Marc Létrier, căpitane, ăsta a fost un măcel cum nu-l trăiești decât în Vestul Sălbatic! auzi el, spus pe franțuzește. Dar era mult prea ocupat să-și ducă la îndeplinire intenția pentru ca, pe moment, să dea cine știe ce atenție cuvintelor auzite. După ce i-a tras mortului scalpul și s-a reîntors în apropierea trenului, îl zări pe Deadly-Gun în preajma celor doi străini.

— Dick Hammerdull, întrebă acesta din urmă, așa-i că pe cei doi gentlemeni germani i-ai întâlnit la master Winklay?

— *Well*, așa e, colonele.

— S-au comportat bine și merită toată stima. Dar cum se face că i-ai luat cu tine? Doar știi că nu-mi place să văd fețe necunoscute pe la noi.

— *All right,* sin, dar unul din ei, care se numește Heinrich Mertens, spune că-i sunteți unchi.

— Eu? Unchiul lui? Ce, ești nebun?

— Deh, dacă sunt nebun sau nu, asta e cam totuna; dar am ajuns cu el la o mică dispută și țineam vârful cuțitului proptit de gâtlejul lui când mi-a spus că nu o să-mi prea mulțumiți dacă îi bag lama ceva mai adânc în lâna de pe față. Lămuriți-vă singur cu el, colonele!

Faimosul *tracker** se apropie de germani și-i întrebă:

— Sunteți din Germania de dincolo, cum se spune?

— Da, răspunse Mertens.

— Ce căutați în prerie?

— Unchiule, vrei să-mi mai pui multe întrebări? se auzi răspunsul în germană.

Deadly-Gun dădu un pas înapoi.

— Unchi? Nu cunosc nici o rudă cu numele de Mertens, declară el mirat.

— Asta așa e! Dar m-am prezentat astfel pentru că nu știam dacă numele de Thieme o să-ți fie mai agreabil. E vorba de bani, de mulți bani, după cum scriai. De aceea trebuia să fiu circumspect și din acest motiv mi-am luat un alt nume.

— Thieme? este oare posibil să fii tu Heinrich?

— Nu posibil, ci aievea. Sunt chiar eu, unchiule. Iată scrisoarea dumitale în care-mi spui să vin. Celelalte hârtii le poți cerceta, dacă vrei, mâine.

Scoase de la pieptul hainei de vânătoare un document păstrat cu grijă, pe care i-l înmână lui Deadly-Gun. La lumina flăcărilor, bătrânul vânător aruncă o privire

* Cercetaș (engl., n.t.).

asupra rândurilor așternute pe hârtie, după care îl strânse la piept pe străin și strigă:

— Așa-i! Binecuvântați să-mi fie ochii pentru că le-a fost hărăzit să mai vadă pe unul dintre ai mei! Cum îi merge tatălui tău? De ce nu mi-a scris? I-am dat doar adresa din Omaha!

— Da, e adevărat, dar în scrisoare mai descrii și tot drumul, pe Arkansas în sus, până la fortul Gibson, apoi prăvălia irlandezului Winklay și, mai departe, calea spre Vest până la tabăra permanentă unde te retragi cu oamenii tăi din Vest. Și gândindu-mă că s-ar putea să fi părăsit Omaha, am crezut că e mai bine să pornesc eu însumi la drum și să-ți aduc personal aici scrisoarea tatălui meu. Mâine dimineață, când s-o lumina de ziuă, am să ți-o dau. De când ești în America nu m-ai mai văzut, așa că s-ar putea să nu mă recunoști. Dar eu cunosc bine generozitatea cu care i-ai ajutat pe părinții mei, și pe care ai dovedit-o încă o dată invitându-mă să vin la dumneata aici, peste Ocean.

— *Well,* îmi pare bine că ai dat curs atât de repede invitației mele. Am găsit în munții Big-horn aur, pe care voiam să vi-l dau vouă, fiindcă eu nu am nevoie de el. Expedierea lui în Germania era prea complicată, așa că m-am gândit că e mai bine să vii tu încoace. Ceea ce vreau să-ți dăruiesc reprezintă o avere pentru voi și sper că o să vă facă fericiți. Cine este însoțitorul tău?

— Tot un german. Se numește Peter Wolf și dorea mult să vină în Vest, așa că l-am luat ca tovarăș de drum.

— Bine! O să discutăm mai târziu despre problemele noastre, dragă Heinrich. Acum nu avem timp pentru asta. După cum vezi, e nevoie de mine în altă parte.

Tocmai se auzea vocea conducătorului de tren care insista să se pornească la drum, deoarece neașteptata

întrerupere făcuse să se piardă o grămadă de timp și acesta trebuia recâștigat.

Morții și răniții au fost transportați în vagoane și au fost adunate armele care zăceau împrăștiate peste tot. Călătorii le mulțumiră din inimă salvatorilor lor și, cum stricăciunile fuseseră între timp reparate, trenul putea să-și reia drumul. Cei rămași îl urmăriră cu privirea până ce luminile sale dispărură în depărtare.

Acum se punea problema dacă să-și instaleze sau nu tabăra pe loc. Era de presupus că ogellallașii fugari se vor aduna din nou și se vor strecura înapoi spre locul bătăliei, ceea ce putea deveni primejdios. De aceea se hotărâră să părăsească acele locuri și să înnopteze undeva mai departe, unde nu era de așteptat un atac din partea indienilor. Deadly-Gun încăleca pe unul din caii capturați de la indieni și porniră la drum.

În timp ce colonelul discuta cu „nepotul" său, Hammerdull, aflat în apropiere, auzise aproape totul. Acum, după ce călăriseră o bună bucată de drum, lăsând mult în urmă locul luptei, el profită de un moment când „nepotul" nu se afla lângă unchiul său și își mână calul în apropierea lui, spunându-i cu o voce scăzută:

— Dacă nu mi-o luați în nume de rău, aș vrea să vă spun ceva, sir.

— Ce să-ți iau în nume de rău? Nu vorbi prostii! Despre ce e vorba?

— Despre ceea ce veți considera o prostie, sir. Este vorba despre cei doi străini care susțin că sunt de dincolo de Ocean, din Germania.

— Păi de acolo și sunt.

— Dacă sunt sau nu sunt, e totuna, dar eu cred că nu sunt.

— Dar e o nebunie ce spui! Nepotul meu este german; asta cred că o știi.

— Da, asta dacă este într-adevăr nepotul dumneavoastră, sir!

— Te îndoiești de acest lucru?

— Mda! Vă cunoașteți nepotul?

— Nu l-am putut recunoaște, fiindcă era un băiețel când l-am văzut ultima oară.

— Cred că nu l-ați văzut niciodată. Numele dumneavoastră german este Thieme. De ce nu și-a păstrat acest nume și și-a luat un altul?

— Din prevedere, adică pentru că . . .

— Știu, știu! îl întrerupse Dick; am auzit motivația lui, dar mie motivul mi se pare foarte subțire. Spuneți-mi, vă rog, nepotul dumneavoastră e căpitan?

— Nu!

— Dar celălalt străin așa i s-a adresat.

— E adevărat ceea ce spui?

— Da, i-a zis căpitan, am auzit perfect, chiar cu amândouă urechile. Vorbeau franțuzește.

— Franțuzește? întrebă colonelul uimit. Asta e într-adevăr surprinzător.

— Dacă e surprinzător sau nu, e totuna. La început nu m-a surprins, dar când am auzit că e vorba de aurul dumneavoastră, atunci am intrat la idei. De ce se numește celălalt străin în fața noastră Peter Wolf — un nume groaznic, fie vorba între noi, cu care poți să-ți faci limba tirbușon —, iar lui Heinrich Mertens i-a spus că se numește Marc Létrier?

— Așa a spus că se numește?

— Da, treceam tocmai pe acolo și așa am înțeles ce spunea, deși vorbeau franțuzește. La început nu i-am dat importanță pentru că mă grăbeam. Dar mai târziu mi-am adus aminte și am căzut pe gânduri. Acest Mertens vorbește bine, curat, germana?

— În tot cazul cu un accent străin, dar s-ar putea să fie doar o părere; nu mai pot să-mi dau seama. Sunt atât de mulți ani de când am plecat din Germania.

— Dacă ați părăsit-o demult sau nu, e totuna, dar eu vă spun că nu-mi place treaba asta. Noi ne adresăm dumneavoastră, fiindcă sunteți căpetenia noastră, cu titlul de colonel, deși nu aveți grad militar. De ce atunci i se spune acestui Mertens căpitan? El este conducătorul anumitor oameni? Și cine sunt acești oameni? Nu prea cred să fie vorba de oameni cinstiți. Aveți grijă, colonele, și nu-mi luați în nume de rău acest avertisment bine intenționat.

— Nici prin gând nu-mi trece să ți-o iau în nume de rău, deși știu că te înșeli. Totuși, am să fiu cu urechile și ochii în patru, asta ți-o promit.

— *Well!* Vreau să sper că m-am înșelat, dar fiindcă nu vă cunoașteți personal nepotul și este vorba de o sumă așa de mare, nu e de prisos să fiți prevăzător.

— Mie mi s-a prezentat ca nepot!

— Prin scrisoarea pe care v-a arătat-o?

— Da. Mâine o să-mi mai dea și alte scrisori.

— Asta nu dovedește încă nimic, pentru că scrisorile puteau să ajungă în mâinile lui pe căi necinstite.

— Trebuie oare să ne gândim numaidecât la ce e mai rău?

— Dacă ne gândim sau nu, asta cam totuna este; eu n-am încredere în acești doi oameni și dacă dumneavoastră credeți de cuviință am să-i urmăresc cu și mai multă luare-aminte.

Conversația trebuia să fie întreruptă, deoarece Mertens se apropie din nou de Deadly-Gun. Hammerdull se îndepărtă și se alătură lunganului de Pitt Holbers, în tovărășia căruia se simțea întotdeauna cel mai bine.

La vreo două ore după ce părăsiseră calea ferată au ajuns la un loc care se potrivea destul de bine pentru instalarea unei tabere. Se găsea aici iarbă pentru cai, apă pentru oameni și animale, și o vegetație destul de deasă ca să servească drept un bun adăpost și apărare. Descălecară aici, căci se simțeau în siguranță. Nu se făcuse întuneric, dar nici prea multă lumină nu mai era, ca să fi permis vreunui ogellallaș să-i urmărească până aici.

Mertens nu putuse să mai stea de vorbă nestingherit cu Wolf din după-amiaza zilei precedente. Acum, când toată lumea se pregătea de culcare, se așeză cu acesta ceva mai departe de ceilalți, ceea ce, socotea el, nu va mira pe nimeni. Când crezu că ceilalți au adormit, Mertens îi șopti complicelui său:

— Până acum totul a mers strună. Deadly-Gun mă consideră nepotul lui. Numai de-am ajunge în posesia aurului! Atunci, repede la San Francisco, unde e ancorată nava noastră, „l'Horrible"! Punem mâna pe frumoasa noastră corabie și ne apucăm să mai facem câteva capturi. Ah, dacă acest colonel ar ști ce bine am reușit, sub masca vicontelui de Brétigny, să-l curăț de avere pe fratele său, bijutierul! Și acum ne-a picat în mână, la New York, nepotul său. Exact în clipa când Clairon, această muiere îndrăcită, a fugit cu banii noștri. Lasă că mai încape ea pe mâna mea! Ei, bătrânul *trapper* nu pare nici el o bucățică de lepădat. El va trebui să compenseze ce ne-a răpit Miss Amiral. Sper să fie chiar mai mult.

— De bună seamă! Ce cantitate de aur a adunat Deadly-Gun cu tovarășii săi în munții Big-horn ați auzit în calitate de „nepot" chiar de la el. A fost un mare noroc că v-ați întâlnit cu adevăratul nepot al colonelului. Ați comis totuși o mare greșeală, căpitane.

— Care?

— Aceea că nu l-ați curățat definitiv.

— Asta a fost, într-adevăr, o slăbiciune din partea mea; dar părea atât de sincer și încrezător! Mi-a răspuns la toate întrebările și mi-a dat toate informațiile familiale de care aveam nevoie ca să-i iau locul. Dar am dovedit slăbiciune când am plecat cu banii și hârtiile sale, fără să-i iau piuitul.

— Eu, în locul dumneavoastră, l-aș fi făcut inofensiv.

— Așa și este.

— E sigur că v-a urmărit.

— Nu. Este un novice aici, în Vest. Este absolut necunoscut și, ce-i mai important, e că n-are nici un cent. Deci, mai neajutorat și mai părăsit ca un orfan. Nu mă poate urmări și nici nu-mi poate face vreun rău. Important este că sunt de aceeași vârstă cu el și că Deadly-Gun nu m-a văzut niciodată. El crede într-adevăr... dar ascultă! S-ar zice că-i cineva în spatele acestui tufiș!

Ascultară cu atenție și, după un timp, auziră un fâșâit ușor care se îndepărta.

— Pe toți dracii! Să știi că ne-a ascultat cineva! șușoti Mertens la urechea complicelui său.

— Așa se pare, răspunse acesta la fel de încet. Dar cine oare?

— Ori Deadly-Gun personal, ori altul. Am să aflu imediat cine a fost.

— Cum? Pe ce cale?

— Mă strecor până la Deadly-Gun. Dacă nu e culcat la locul lui, atunci înseamnă că el a fost.

— Și dacă a fost altul?

— Atunci se duce la Deadly-Gun ca să-i spună ce a auzit. În amândouă cazurile am să aflu ceea ce vreau să știu. Fir-ar să fie! Ce ne facem dacă indivizii ăștia

devin suspicioși? Stai liniștit și așteaptă-mă până mă întorc!

Se sculă și merse prin iarbă, fără să facă cel mai mic zgomot, până la locul unde se culcase colonelul. Acesta era lungit în culcușul lui. Câteva clipe mai târziu cineva se apleca deasupra lui, spunându-i:

— Treziți-vă, colonele! Dar stați liniștit, absolut liniștit!

Oricât de încet ar fi vorbit cel de lângă Deadly-Gun, Mertens, care se afla în apropiere și avea un auz extrem de ascuțit, nu pierdu nici un cuvânt.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă colonelul.

— Încet, încet, ca să nu ne audă ăștia de dincolo! V-am spus că am să-i țin sub observație, sir. Mi s-a părut ciudat că Heinrich Mertens și Peter Wolf — al dracului nume pentru limba unui gentleman german —, deci, mi s-a părut ciudat că ăștia doi s-au culcat atât de departe de noi. Am intrat la bănuială și m-am strecurat după ei. Am reușit să ajung chiar lângă ei, încât eram cu capul aproape între capetele lor și atunci i-am auzit șușotind.

— Ai putut înțelege ce vorbeau?

— Dacă i-am putut înțelege sau nu, e totuna, dar am priceput că acest Mertens nu este nepotul dumneavoastră, ci că este un căpitan de pirați; iar celălalt se numește Marc Létrier. Mertens l-a întâlnit pe adevăratul dumneavoastră nepot și i-a luat tot ce avea, ceea ce...

Mertens nu aștepta să audă mai mult, știa destul ca să priceapă întinderea dezastrului, așa că se târî repede înapoi, la tovarășul său.

— Suntem descoperiți! îi murmură el. Ia-ți arma și urmează-mă repede. La cai! Dar ușor, foarte ușor!

Se strecurară iute printre tufișuri înspre micul luminiș, unde erau priponiți caii. Îi dezlegară pe ai lor și îi traseră încet, foarte încet, mai departe, așa încât să nu li se audă tropăitul. Când s-au îndepărtat la o distanță care-i făcea să se simtă în siguranță, au încălecat și se pregăteau să pornească în galop. Atunci în spatele lor se auzi tropăit puternic de copite. Mertens își înfipse pintenii în coapsele calului cu atâta putere, încât calul sări în sus de durere și porni imediat într-un galop nebun, de parcă ar fi fost urmărit de o haită de lupi. În curând observă pe cei doi călăreți care îl urmăreau și se apropiau vertiginos. Își îmboldi calul cu și mai multă vigoare. Dar zadarnic, căci cu câțiva pași în urma lui se ivi silueta apașului, aplecată pe cal. Acesta ridică brațul înarmat cu temutul său lasou, se auzi un sunet scurt și abia perceptibil, ca acela al unei curele care spintecă aerul și, cu o smucitură teribilă, calul cu călăreț cu tot se prăbușiră la pământ. În spatele lor se auzi un strigăt. Bătrâna iapă a lui Dick Hammerdull își făcuse și ea datoria, căci grăsunul de Dick stătea deasupra lui Peter Wolf, culcat la pământ, și îi lega brațele. Deadly-Gun și Pitt Holbers se lăsaseră pe seama îndemânării celor doi reputați urmăritori și îi urmaseră, încet, călare. Când i-au ajuns din urmă, cei doi fugari erau legați fedeleș.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, ia privește! spuse Hammerdull; crezi că *greenhorn*-ul o să mai scape? Cureaua a fost destul de strânsă!

— Dacă tu crezi, Dick, că este destul de strânsă, eu nu am nimic împotrivă. Scoate-i calului zăbala, ca să nu se înăbușe!

— Dacă se înăbușă ori nu, e totuna, dar pentru că mai avem nevoie de animal, să i-o scoatem.

Și apașul scoase zăbala calului ce-i aparținea lui Mertens. Acesta din urmă, doborât și legat înainte ca să poată schița vreun gest de apărare, stătea acum în fața lui Deadly-Gun ca un sac de cartofi.

— Domnule viconte și căpitan, sunteți un prost călăreț. Să nu mai încercați încă o dată figura asta, că lăsăm să vorbească pușcile în locul lasoului. Prin fuga voastră v-ați recunoscut singuri vinovați. Veți afla acum cum știe un *tracker* să pedepsească. Dick Hammerdull și Pitt Holbers, vă predau acești oameni. Luați-le mai întâi toate hârtiile și documentele care aparțin nepotului meu! În timpul nopții îi vom păzi cu schimbul. Mâine dis-de-dimineață ridicăm tabăra. Îi legați bine în șa și aveți grijă să ajungă cu bine în *Hide-spot*-ul nostru! Drumul e lung și ogellallașii s-ar putea să ne mai dea mult de furcă. Somnul este neapărat necesar! . . .

„Mama Dodd din Hoboken", ce ecou minunat și îmbietor stârnește acest nume în inima tuturor cutreierătorilor mărilor; de orice neam ar fi ei, dacă și-au aruncat vreodată ancora în portul New Yorkului și i-au fost oaspeți, fie și numai o dată, nu vor conteni să laude amabilitatea ei și să povestească despre curiozitățile ei, rămânând mereu cu dorul să mai urce o dată la bordul „corăbiei" ei. Ce mai! O a doua mamă Dodd nu mai există nicăieri pe lume. Dar nu oricine poate să-i fie oaspete, căci ea nu primește decât marinarii cinstiți; altminteri, de vântură-lume nici nu vrea să audă și cei care se dovedesc a face parte din această categorie ajung afară pe ușa ei, mai degrabă decât au intrat.

Mama Dodd are o concepție foarte severă despre corectitudine și poartă personal de grijă renumelui casei ei, în chip atât de energic, încât nu puțini sunt marinarii căpoși care au avut ocazia să constate pe propria lor piele puterea pumnilor ei zdraveni sau să se bucure de reputația de a fi ieșit întregi din strânsoarea brațelor ei dolofane, dar ale naibii de puternice. Pe cel ce-i e nesuferit îl zvârle pur și simplu afară și dacă nu pleacă imediat, îl împinge în stradă cu puterea unei locomotive. Dacă, însă, ai reușit să-i câștigi încrederea, poți conta pe protecția și ajutorul ei până-n pânzele albe și în mod cert nu vei fi părăsit la nevoie.

Casa „La mama Dodd", deși nu are decât un singur cat, e mare și încăpătoare. Printr-un coridor larg se intră într-un salon foarte spațios al cărui tavan afumat e susținut de bârne de lemn. În partea dinspre intrare a acestei camere de oaspeți se află mesele destinate clienților de rând, iar mai departe, către fundul încăperii, au voie să se așeze numai cei care sunt în grațiile patroanei. În peretele opus intrării se deschide o ușă care duce la o altă odaie, unde sunt primiți numai cârmacii și căpitanii de nave, iar câteodată se rătăcește pe acolo și câte un *swalker* obișnuit, căruia mama Dodd îi acordă această favoare deosebită.

Asemenea privilegiați sunt serviți chiar de ea, în timp ce ceilalți clienți trebuie să se mulțumească cu personalul obișnuit.

Azi aruncaseră ancora mai multe corăbii cu pânze și vapoare cu aburi; ca urmare clădirea scundă avea mulți oaspeți. Mama Dodd, sprijinită de tejghea, cu mâinile în șolduri, își dirija personalul ca un comandant de oști, din priviri și mici gesturi, dar și cu câte o vorbă, scurtă și tăioasă, aruncată unuia sau altuia.

La una din mesele din față ședea un grup de oameni pe care un cunoscător i-ar fi identificat imediat drept *runners**, *loafers*** sau *rowdies****. Vorbeau atât de tare, încât vocile lor acopereau orice altă conversație. Ei susțineau un punct de vedere politic care, în vremea aceea, la scurt timp după terminarea războiului civil, părea, pentru New York, cam nepotrivit.

— Ai dreptate, Tommy! strigă unul din ei. Negrii nu sunt oameni adevărați; ei sunt jumătate oameni, jumă-

* Haimanale (engl., n.t.).
** Hoinari (engl., n.t.).
*** Bătăuși (engl., n.t.).

tate animale și-s buni numai de biciuit. Dracu' să ia Nordul care vrea să facă din ei gentlemeni!

— Gentlemeni? Asta nu o să reușească așa de ușor! Sudul își are drepturile lui de la care nu dă înapoi și dacă aș fi eu cel care comandă, toți negrii ar ajunge la spânzurătoare. Mamă Dodd, vrăjitoare bătrână, mai adu un pahar!

Pe loc, în toată încăperea se făcu liniște, căci oricare din cei prezenți, cunoscând-o pe patroană, știa ce va urma. Aceasta părăsi tacticos locul unde stătuse și înaintă, printre clienți, spre cel care grăise.

— Will, împinge puțin ușa, ceru ea băiatului care tocmai ridicase un butoi cu bere. După ce ordinul fu executat, îl apucă de umeri pe cel care strigase.

— Ascultă, tinere, aici în Nord, navighezi, cu vrăjitoarea ta, împotriva curentului; o să te fac să ajungi numaidecât până în Sud, iar nota de plată o iau asupra mea.

Cu viteză unui uragan omul nostru zbură afară din încăpere. Când viteaza femeie reintră în odaie, prietenii celui izgonit se ridicară și o înconjurară amenințător. Dar, cu câteva ghionturi mai zdravene, ea își făcu loc și strigă la ceilalți clienți:

— Copii, cine îmi dă o mână de ajutor?

Toți, fără excepție, săriră și în clipa următoare încăperea era „curată". Mama Dodd știa bine că niciodată clienții ei nu ar fi refuzat-o.

Trecuse destul de mult timp de când aceștia își reluaseră locurile, când se deschise ușa și în salon intră un tânăr. Era îmbrăcat modest și dădea impresia că face parte din societatea marinarilor și a oamenilor de felul lor. Părea tulburat, de parcă era bolnav sau muncit de griji deosebite. Dădu să se așeze în apropierea ușii, când auzi vocea stăpânei localului:

— *Good evening*, master Thieme! Nu vreți să intrați în cameră? Mama Dodd veni în întâmpinarea oaspetelui și acesta o urmă, printre clienți, până în camera din spate, în care nu se afla deocamdată nimeni.

— O sticlă de Porter, sir?

Chiar dacă oaspetele ar fi vrut să comande ceva mai ieftin, ar fi fost prea târziu, căci mama Dodd și dispăruse, reapărând, în scurtă vreme, cu băutura amintită.

— Astăzi arătați mai bine, sir. O să fiți, desigur, curând gata de călătorie!

— Am fost nevoit să lucrez mult, mamă Dodd, și nu voiam să mai trec pe-aici înainte de a fi în stare să-mi plătesc datoria.

Băgă mâna în buzunar, dar ea îi reținu brațul.

— Vreți să fiți o dată sincer, master Thieme? Ați câștigat în câteva zile chiar atât de mult, încât vă dau banii afară din casă?

— Mda, lucrurile nu stau chiar așa, dar aș vrea...

— Știu, știu! Am încredere în dumneavoastră, știu că-mi veți plăti. Dar acum n-aș vrea să-mi dați bani; nu acum, mai târziu; o să vă aduc aminte atunci. Dar acum nu vreți să porniți spre Vest?

— Da..., dar...

— Dar?

— Da, mamă Dodd, dacă aș putea să ajung la unchiul meu, acolo, în Vestul îndepărtat, atunci s-ar termina cu toate necazurile mele. Dar nu pot s-o fac...

— De ce nu puteți s-o faceți?

— Din cauza costului călătoriei.

— De cât ați avea nevoie, în total?

— Cincizeci de dolari.

— Master Thieme, sunteți destul de sănătos ca să puteți porni? Pentru că ăsta e lucrul cel mai important.

— Da.

— *Well*, sir. Atunci vă pun eu acești bani la dispoziție, și chiar în seara asta.

— Mamă Dodd, eu nu v-am spus toate astea pentru a...

— Știu, știu, sir! Vă cunosc trecutul și pe dumneavoastră foarte bine. Dar Dumnezeu nu-l părăsește pe cel care să zbate să iasă la liman, nu uitați acest lucru! Acum însă beți un pahar, că eu mă duc să văd ce mai e prin față.

Patroana se întoarse în salonul mare tocmai în clipa când pe ușă intra un bărbat la a cărui vedere toată fața i se lumină de bucurie.

Noul-venit era înalt, lat în spate și musculos; purta pe capul ras o pălărie ale cărei boruri acopereau complet ceafa, în timp ce partea din față fusese pur și simplu tăiată la nivelul frunții. Era îmbrăcat cu o scurtă largă, ca un fel de sac, ale cărei mâneci abia de-i ajungeau până la coate. Din ele ieșeau manșetele unei cămăși curate, apoi brațele bronzate terminate cu două palme care păreau să aparțină unui uriaș antediluvian. Pantalonii largi erau dintr-un material ușor. De sub ei se vedeau două cizme care trebuie să fi fost confecționate din pielea de pe spatele unui elefant. Insul cu pălăria veche, scurta de culoarea mușchiului și pantalonii galbeni semăna cu un personaj de bal mascat ce se rătăcise pe aici, venind din salonul de dans. Cu pași mari înainta printre scaune, de parcă s-ar fi aflat într-o barcă săltând pe valuri.

— Mamă Dodd, strigă el, întinzându-și brațele spre patroană. *Halte-la, high-day*, lăsați-mă să trec, oameni buni. *Good evening*, mamă Dodd, iată-mă din nou! Cum îți merge, *mon bijou?**

* Comoara mea! (fr., n.t.)

— Peter! Într-adevăr, aceasta e Peter Polter, care mi-a...

— Desigur, Peter Polter din Langendorf, odinioară șef de echipaj pe nava de război a maiestății sale britanice „Nelson", apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow" și acum — *hallo*, mamă Dodd, vino la pieptul meu și lasă-mă să te sărut!

O trase spre el și îi aplică un sărut răsunător, pe care ea îl primi cu calm.

— Tot mai exiști, bătrâne Peter? Întotdeauna cu vântul în față și...

— Setos în fața paharului! Adu-mi câteva înghițituri din băutura mea preferată, căci înainte de a putea povesti ceva trebuie să-mi clătesc mai întâi bocaportul.

Păși în camera din spate și abia acum văzu patroana că nu venise singur. Era urmat de un tânăr în care puteai ghici de la distanța de o mie de pași un gentleman, încât era de mirare cum de ajunsese bătrânul marinar într-o companie atât de aleasă.

Mama Dodd era iute de mână. Ea aduse îndată cele cerute și puse pe masă trei pahare.

— Unul e pentru mine, spuse ea. E de la sine înțeles că vreau să beau un *welcome** cu oaspetele meu cel mai drag.

— Bineînțeles, bătrână și iubită fregată! Dar, ascultă, trebuie ca mai înainte, așa cum se cuvine unui gentleman, să ți-l prezint pe master Treskow, care îmi este un prieten al dracului de bun.

Patroana făcu o plecăciune dintre cele mai elegante și Peter continuă:

— Ne-am întâlnit dincolo de Ocean, la fratele meu, care ancorase la un bijutier cu numele de Thieme. Dar...

* Bun venit (engl., n.t.).

— Thieme? Bijutier? Este oare posibil?

— Ce să fie posibil? se amestecă Treskow pentru prima oară în discuție.

— Păi, domnule, îl vedeți pe tânărul de colo? Mama Dodd se aplecă spre Treskow și continuă să-i vorbească cu glas scăzut:

Este un tânăr foarte cumsecade, dar a avut ghinion. Tatăl său avea dincolo de Ocean o afacere prosperă, dar a fost ucis și jefuit. El își trimisese cu puțin înainte fiul peste Ocean; un frate al bătrânului trăiește în Vest ca *trapper* și a găsit acolo o mulțime de aur; întrucât el nu are ce face cu această avere, vrea să i-o dăruiască fratelui său pe care l-a mai ajutat adesea odinioară. Asta mi-a povestit chiar tânărul Thieme.

— L-a vizitat pe unchiul său?

— Nu, încă nu. Era de puțină vreme aici, în America, când a aflat știrea despre tatăl său de la doi compatrioți care tocmai sosiseră atunci din Germania. Plin de încredere, el le-a spus celor doi povestea sa, iar aceștia, drept mulțumire, l-au atacat, i-au luat toate documentele și banii și au fugit. Acum s-a restabilit și . . ., dar, domnilor, ce-ar fi să faceți cunoștință? S-ar putea ca în patria lui să fiți o persoană cunoscută!

Treskow se ridică și se îndreptă spre masa tânărului Thieme.

— Scuzați-mă, domnul meu, îi spuse el în germană. Îmi permiteți să vă vorbesc?

— Ce doriți? întrebă Thieme, ridicându-se și el în picioare.

— Nici mai mult, nici mai puțin decât compania dumneavoastră. Vreți să fiți amabil să luați loc la masa noastră?

— Cărei împrejurări îi datorez plăcerea de a primi această invitație?

— Unei împrejurări care, se pare, are directă legătură cu dumneavoastră. Numele meu este Treskow, sunt detectiv și . . . dar, nu vreți mai întâi să vă mutați la masa noastră?

— Thieme îl urmă cu o expresie încordată întipărită pe față.

— Domnule Thieme, probabil că ați aflat deja despre atacul tâlhăresc căruia i-a căzut victimă tatăl dumneavoastră. Nu cunoașteți, însă, amănuntele. Eu sunt polițist și am venit aici tocmai în această problemă. Vreți să mă ascultați?

Thieme ascultă cu aceeași încordare relatarea detectivului. Pentru prima dată afla dintr-o sursă sigură detalii privind asasinarea tatălui său. În vremea când avusese loc tragicul eveniment Peter Polter se afla în vizită, după ani de zile de absență, la fratele său, care era salariatul bijutierului. Omul acesta, umblat prin toată lumea, se atașase imediat de Treskow și când a devenit cert că criminalii au fugit în America l-a însoțit pe detectivul pornit pe urmele lor.

Atunci, când acesta din urmă, la sfârșitul relatării sale, făcu o descriere a făptașilor prezumtivi, tânărul Thieme sări în sus de emoție, strigând:

— Încă o dată, sir, descrieți-mi-i încă o dată!

— Cu plăcere, vă pot arăta chiar și o fotografie a vicontelui de Brétigny, spuse Treskow.

El scoase din portvizit o fotografie pe care Thieme o apucă cu febrilitate.

— El este, da. El este! Fotografia e foarte reușită. Scoase o batistă ca să-și șteargă transpirația de pe frunte, exclamând:

— Dacă mi-aș fi putut închipui! Mamă Dodd, îl recunoști și dumneata?

— Da, el este, sir!

Acum veni rândul detectivului să sară în sus:

— Îl cunoașteți? A fost aici la dumneavoastră?

— Da, la mine, sir, întări patroana.

— Povestește, mister Thieme, povestește!

— Deci, mă aflam de câteva săptămâni la New York când am auzit despre mama Dodd. Veneam adesea la ea. Voiam să pornesc spre Vest ca să-l întâlnesc pe unchiul meu, când am făcut cunoștință aici cu doi compatrioți care se numeau Heinrich Mertens și Peter Wolf. Veniseră de curând din Europa și știau multe noutăți din bătrâna patrie. Când mi-au auzit numele mi-au povestit, ei fiind primii de la care am aflat despre uciderea tatălui meu. Dacă aș fi știut ceea ce știu acum! Mertens nu era altul decât acel viconte de Brétigny, iar Peter Wolf trebuie să fi fost cavalerul de Saccard sau sluga lui ... Nu mi-ați spus numele lui?!

— Marc Létrier.

— Marc Létrier! strigă patroana. „Marc veninosul", care naviga împreună cu căpitanul Caiman, după cum îmi povestesc marinarii care vin pe la mine.

— *Thunderstorm**, mamă Dodd, bătrână sirenă! izbucni acum și Peter Polter. Pe cât de adevărat este că am fost șef de echipaj pe nava de război a maiestății sale „Nelson", iar apoi pe cliperul Statelor Unite „Swallow", pe atât de sigur este că el e! La asta nu m-am gândit!

— Cine? întrebă Treskow și Thieme în același timp.

— Ați auzit vreodată de căpitanul Caiman? interveni patroana; sau despre șeful lui de echipaj, Miss Amiral? Marc Létrier „veninosul" era omul de încredere al căpitanului. Acum câtva timp vasul său de pirați a fost abordat și, după o luptă grea, capturat. Dar nici unul din cei trei nu a fost prins și de atunci au dispărut fără să

* Furtună cu fulgere (engl., n.t.).

lase vreo urmă. Vreți să auziți ce știu de la marinarii mei despre căpitanul Caiman?

Ambii dădură din cap afirmativ.

— Atunci ascultați! Este un francez care la origine se numea Camain, din care, prin schimbarea locului literelor, s-a făcut *Caiman**. Căpitanul Caiman, cum îl numeau oamenii săi, a devenit cunoscut și temut pretutindeni. Trebuie să fi fost din tinerețe un marinar pricepu t. Nu are cu mult peste treizeci de ani, dar multă vreme a reușit să facă nesigure rutele maritime cele mai frecventate. A fost un negustor de sclavi cum nu mai există un altul. Aduna „marfa neagră" din Africa și ajungea aici cu tot efectivul întreg. Nici un alt căpitan nu se putea lua la întrecere cu el. O parte din „vină" revenea și navei sale excepționale — „l'Horrible". Aceasta trebuie să fi fost un bric sau o goeletă — cu trei catarge. Căpitanului Caiman nu-i era teamă nici măcar de navele cu aburi, cât timp avea în pânzele sale vânt din plin. Șeful lui de echipaj era Miss Amiral, o femeie, dar în fapt un diavol cu chip de om. Ea era singura copilă a unui navigator care avea ideea fixă de a nu se despărți niciodată de ea. A îmbrăcat-o băiețește și a luat-o cu el pe bord în toate cursele sale. Astfel a învățat ea la perfecție profesia de marinar, trecând prin toate treptele meseriilor marinărești, de la aceea de mus până la ofițer; nu avea numai înclinații, ci dovedea chiar talent pentru tot ce era legat de mare. Datorită practicii îndelungate și învățăturilor date de tatăl ei, a ajuns să poată conduce o navă pe orice vânt și timp. Dar asta nu-i încânta deloc pe cei ce navigau împreună cu tatăl ei pentru că încă de copil era ca o pisică sălbatică și, pe măsură ce creștea, se transforma într-un diavol. Vă puteți închi-

* Denumirea unei specii de crocodili foarte voraci (n.t.).

pui cum merg treburile când se adună laolaltă două persoane ca Miss Amiral și căpitanul Caiman. Cei doi nu numai că vânau și vindeau negri, dar considerau orice navă pe care o întâlneau ca pe o pradă, dacă putea fi capturată. Câte nave au jefuit și au scufundat, împreună cu tot echipajul, n-o să se poată afla niciodată. Aș vrea, însă, să aflu cum au ajuns să se întâlnească cei doi.

— Asta pot să ți-o spun eu, mamă Dodd, tu, felinar de navă curios! spuse Peter Polter. Pe când eram cârmaci pe „Swallow", bătrânii lupi de mare povesteau despre asta. Căpitanul Caiman ar fi putut ajunge departe dacă nu apuca pe drumuri strâmbe. Dar așa cum Miss Amiral de mică era o pisică sălbatică, și el era încă de tânăr o vulpe vicleană și nesătulă. Pe mare era în elementul lui. La vârsta de 15 ani se pricepea mai bine la treburile marinărești decât mulți ofițeri experimentați. Dar și în el zăcea un drac ce nu-l lăsa să meargă pe drumul cel drept. Făcea prostii peste prostii, care i se treceau cu vederea, până când a întrecut într-atâta măsura că i s-a înfundat. În ciuda cunoștințelor și priceperii sale a fost izgonit în mod rușinos. A urmat o perioadă îndelungată în care a trecut de pe o navă pe alta, dar mai toate cu prost renume. Cu această ocazie a cunoscut-o pe Miss Amiral. Tatăl ei murise de curând și moștenise de la el un sac plin cu bani. Cei doi și-au dat seama în curând că se potrivesc de minune și s-au hotărât să cumpere împreună o corabie cu care să facă negoț cu „lemn de abanos" și să mai achiziționeze în plus și alte mărfuri care s-ar vinde bine. Diavolul le-a scos în cale corabia „l'Horrible", care a devenit cu timpul atât de temută. Asociația lor de afaceri a luat curând amploare, devenind o întreprindere bănoasă. La început corabia-pirat avea doi căpitani, deoarece Miss Amiral nu

se considera mai prejos de „preacinstitul" ei asociat. El reuși însă, încet, încet, să și-o subordoneze, ea recunoscând că îi este superior ca navigator și mulțumindu-se cu locul doi pe navă. Dar pentru această degradare se răzbună pe pielea subordonaților, față de care se purta ca o fiară. Pisica cu șapte cozi deveni stăpână la bord și cine îndrăznea să neglijeze îndeplinirea unui ordin era imediat doborât și aruncat în mare. Un bătrân *swalker* de pe nava „Swallow" a navigat un timp și pe „l'Horrible". El mi-a povestit de nenumărate ori astfel de lucruri și puteți să mă credeți că știa bine ce spune.

— Și tocmai cei trei, căpitanul Caiman, Miss Amiral și „Veninosul" nu au fost prinși . . .! spuse Treskow pe gânduri. Lui Miss Amiral îi place să umble îmbrăcată bărbătește . . . Foarte curios. S-ar putea ca lucrurile să se potrivească, dar sunt totuși numai presupuneri. Domnule Thieme, adineauri v-am întrerupt, vă rog să vă continuați povestirea.

— Cu plăcere. Deci m-am atașat, fără să bănuiesc ceva, de presupușii mei compatrioți și le-am vorbit de călătoria pe care plănuiam s-o fac pentru a-mi regăsi unchiul. Le-am povestit cu toată încrederea totul despre situația tatălui meu și . . .

— Scuzați-mă, îl întrerupse din nou polițistul; pot să aflu ceva mai amănunțit despre această situație?

— Bineînțeles! Dumneavoastră trebuie să aflați totul. Tatăl meu nu a fost întotdeauna un om bogat, cum devenise în ultimii ani, înainte de a fi fost ucis și jefuit. Se trăgea din părinți sărmani, care au putut să-și întrețină cei doi fii numai până ce și-au însușit o meserie. Tatăl meu, potrivit înclinațiilor sale, s-a făcut giuvaiergiu. Fratele său s-a dedicat silviculturii, căpătând un serviciu bun în meseria lui. A venit, însă, la un moment dat, o perioadă de tulburări care i-a obligat pe

unii germani să se refugieze peste Ocean. Unchiul meu a fost luat de val, și-a părăsit patria și serviciul, iar apoi a dispărut. Abia peste câțiva ani s-a încumetat să ne scrie. Plecase în America și aici s-a alăturat, fiind un trăgător excepțional, unei obști de vânători de animale cu blană. Banii câștigați îi trimitea întotdeauna părinților și, după ce aceștia au murit, fratelui său, căruia aceste mandate i-au ajutat să-și închege o afacere. Sumele deveneau din ce în ce mai mari, scrisorile lui mai explicite. Legase prietenie cu o căpetenie de indieni cu numele de Intșu tșuna, pe ce cale...

— Intșu tșuna? strigă Peter Polter. *Miile tonnerres, sacré de Trekschuit**, acesta este căpetenia apașilor, pe care l-am întâlnit la Deadly-Gun când navigam spre Vest, ca să văd și eu o dată bătrâna prerie despre care tot auzisem vorbindu-se.

— Deadly-Gun? întrebă Thieme mirat. Îl cunoașteți?

— Cum să nu-l cunosc! Se înțelege că-l cunosc. Pe el și pe Dick Hammerdull și Pitt Holbers și Ben Cunning și pe toți cei care stau acolo, în *Hide-spot*, ca marinarul în cabina sa!

— Ce întâlnire! Deadly-Gun, acesta este numele pe care îl poartă aici, în America, unchiul meu, datorită priceperii cu care știe să-și folosească pușca.

— Unchiul dumneavoastră? *Cheer-up***, tinere, întinde-mi cele zece degete, că trebuie să ți le strâng puțin! Mamă Dodd, mai adu câteva picături din apa asta excelentă, pentru că atunci când Peter Polter se bucură, trebuie să dea ceva pe gât!

— La ce vă refereați adineauri când vorbeați de *Hide-spot*?

* Mii de tunete, al naibii... (fr., n.t.).
** Noroc! (engl., n.t.).

— Este vorba de o ascunzătoare, pe care și-au găsit-o bătrânii *swalkeri*, în care ești tot atât de în siguranță ca în sânul lui Avraam.

— Și știți cumva unde se găsește?

— Mda, asta e o treabă urâtă! Un drum ca ăsta nu poate fi descris, dar dacă te pricepi să ții o rută corectă, atunci poți să ancorezi cu bine acolo.

— Bine, vom mai vorbi noi despre asta. Ce noroc că v-am întâlnit pe dumneavoastră aici! Dar să mă întorc la relatarea mea. Acest Intșu tșuna i-a arătat unchiului meu un loc în munți, unde poate fi găsit mult aur, așa încât, cum vă spuneam, sumele trimise de el erau din ce în ce mai mari. Negoțul nostru a primit, datorită acestor subvenții, o extindere enormă. Cu puțin timp înainte de a fi fost omorât tatăl meu, a sosit o scrisoare de la unchiul meu, în care mă invita să-i fac o vizită. Îi era dor să-și revadă o rudă, el fiind prea obișnuit cu viața în Vest pentru a-l mai putea părăsi. Pe de altă parte eu, scria el, am ajuns la o vârstă care nu-mi permite să întreprind o asemenea călătorie. Cu această ocazie o să-mi înmâneze o mare sumă de bani. Drumul până la el ducea pe Arkansas în sus, până dincolo de Fort Gibson, unde, la un anume Winklay...

— Master Winklay, irlandezul? Ei, și pe acela îl cunosc. E o figură a dracului de plicticoasă și are cel mai prost tutun de mestecat pe care l-am întâlnit vreodată pe mare ori pe uscat, spuse cârmaciul.

— Deci așa, acolo trebuie să întreb de Deadly-Gun.

— Master Thieme, de ce mai staționați aici pe chei și nu v-ați luat încă zborul spre bătrânul Arkansas?

— Păi... da, aici iar ajung la vicontele de Brétigny. Acesta m-a întrebat dacă unchiul meu mă cunoaște personal sau dacă mă pot legitima în vreun fel în fața lui. I-am răspuns că am documente eliberate de poliție și

scrisorile unchiului meu, pe care le aveam asupra mea. Abia mai târziu mi-am dat seama că el a adus vorba despre familia mea pentru a se documenta cât mai bine și a trage foloase din cele auzite. A doua zi, în timpul unei plimbări, cei doi m-au atacat mișelește și mi-au furat toate actele, banii și tot ce mai aveam de valoare. Am zăcut mult ca urmare a rănilor pricinuite și abia acum am ajuns în stare să-mi pot relua planurile de călătorie.

— Ați făcut, desigur, o reclamație? întrebă Treskow.

— Bineînțeles, dar numai după câteva zile și fără nici un rezultat. Toți banii îi purtam asupra mea și mă aflu acum fără nici un fel de mijloace, și dacă buna noastră mamă Dodd nu ar fi fost...

— Stop, mister Thieme! îl întrerupse patroana. Să știți că veți avea tot ce aveți nevoie. Să nu vă faceți griji în privința asta!

— Este, așadar, cert, spuse Treskow, că așa-zisul viconte a pus mâna pe hârtiile și documentele dumneavoastră. Ca urmare nutrește și intenția de a se duce în Vest ca să se prezinte unchiului dumneavoastră drept nepotul lui. Aceasta, precum și faptul că ticăloșii sunt acum numai doi și nu trei la număr, mă face să ghicesc câte ceva. Unde se află oare prada, suma imensă pe care au furat-o de la tatăl dumneavoastră? Cheltuită, risipită, o asemenea avere nu putea fi într-un timp atât de scurt. Pierdută? Foarte puțin probabil. Ascunsă? Nu prea e de crezut. Dar unde o fi cel de-al treilea complice, cavalerul de Saccard sau Marc Létrier? Unul din aceștia doi trebuie să se fi despărțit de ceilalți. Oricum ar fi, însă, următorul nostru drum duce pe Arkansas în sus, la acel *Hide-spot* despre care ne-a vorbit cârmaciul. Sunt convins că pe doi dintre criminali îi vom găsi acolo. Mister Thieme, vreți să ne însoțiți?

— Din toată inima! răspunse cel întrebat, respirând ușurat. Ceva mai bun nici nu mi s-ar fi putut întâmpla. Mamă Dodd, care este calea cea mai rapidă de a ajunge în Vest? Ce credeți că e mai bine să folosim, trenul sau vaporul?

— *Yes, my dear**, cu trenul ajungeți mai repede decât cu vaporul. Dar acum prin statele Uniunii se călătorește tare incomod din pricina numeroaselor transporturi de trupe înspre sud. În schimb pe mare, spre New Orleans nu aveți să vă temeți de nici o încurcătură. Noaptea asta ridică ancora vasul cu aburi „Leviathan". Căpitanul mai are treburi pe uscat și e sigur că va veni și pe aici ca să-i spună mamei Dodd un *farewell***. Este un ofițer capabil, iar vaporul său este solid. O navă de război, desigur, nu transportă călători, dar cuvântul meu valorează ceva și eu am să vorbesc cu căpitanul.

— Te rog să faci asta pentru mine, mamă Dodd!

— Cu plăcere. Deși mi-ar face și mai mare plăcere să vă mai reții la mine. Dar sper că nu mă ocoliți la întoarcere. Tare aș vrea să știu cum s-au desfășurat lucrurile.

— *Silence****, mamă curiozitate! spuse Peter Polter. Am să-ți povestesc punct cu punct, filă cu filă, dacă ne vom întoarce, căci... cine știe...

— Dumneata, Peter? Vrei să mergi și dumneata?

Bătrânul cârmaci deschise o gură mare și se holbă la patroană.

— *Sdeath*****, șalupă bătrână, dar ce să fac? Poate să mă conserv aici și să aștept liniștit până când dragul

* Da, dragul meu (engl., n.t.).
** Adio (engl., n.t.).
*** Tăcere (fr., n.t.).
**** Pe dracu' (engl., n.t.).

meu domn polițist, împreună cu master Thieme, vor fi mâncați de rechini sau trași în suliță de indieni? Cine atunci să le arate drumul spre master Winklay și la *Hide-spot*, dacă nu cârmaciul Peter Polter din Langendorf? Nu, nu, eu voi fi cu ei pe bord!

Buna femeie era adânc impresionată că-l va pierde atât de curând, dar trebui să se arate înțelegătoare.

Conversația se purta acum mai mult asupra amănuntelor și aspectelor colaterale ale întâmplărilor care îi aduseseră laolaltă pe cei trei oameni. Clienții se tot adunau în încăpere și până la urmă sosi și comandantul „Leviathan"-ului. Mama Dodd se ținu de cuvânt și vorbi cu el. La rugămințile ei acesta se arătă gata, contrar uzanțelor, să-i ia la bord pe cei trei până la New Orleans.

Trebuiau să se pregătească de îndată, deoarece nu era timp de pierdut, așa că după ce și-au luat un călduros rămas-bun de la patroană, l-au însoțit pe căpitan la bordul navei. Încă înainte de ivirea zorilor vaporul cu aburi părăsi portul și se avântă pe mare.

Călătoria a decurs repede și fără incidente. Sosiți la New Orleans, vechea capitală a Sudului, călătorii au găsit aici o atmosferă înăbușitoare. Agitația, cât și entuziasmul care întovărășiseră intrarea statelor sudice în războiul civil trecuseră și populația dorea o cât mai grabnică încheiere a păcii.

Treskow și Thieme și-au schimbat îmbrăcămintea, adoptând ținuta *trapperilor*, în vreme ce Polter nu se îndurase să se despartă de straiele lui. Apoi, după ce se îngrijiră să facă rost de armele necesare, se îmbarcară pe primul vapor care urca pe Mississippi și care-i duse până la confluența acestuia cu Arkansasul.

Mississippi era de câtăva vreme din nou în stăpânirea Uniunii, așa că toată călătoria în susul fluviului s-a desfășurat fără întâmplări deosebite. Pe Arkansas au navigat cu un vas de tonaj mai redus, până la Fort Gibson, unde și-au cumpărat trei cai de nădejde și și-au umplut ranițele cu o cantitate considerabilă de muniție și cele necesare gurii. De aici porniră călare și merseră mai multe zile de-a lungul fluviului, până ce ajunseră la mica așezare unde master Winklay își avea *Store and boarding-house*-ul* său.

Treskow și Thieme călăreau binișor. În schimb, cu Peter Polter lucrurile stăteau altfel. El ședea în șa într-o poziție ce nu putea fi descrisă, cu genunchii la gură, de

* Prăvălie și pensiune (engl., n.t.).

parcă animalul călărit și-ar fi croit drum printr-un mâl care îi ajungea până la dârlogi. Și tocmai lui îi picase un trăpaș din Dakota destul de îndărătnic, care îi făcea multe necazuri, deși bravul cârmaci își însușise, în cursul călătoriei sale precedente în prerie, atâta pricepere în ale călăritului, încât măcar să nu fie zvârlit din șa. Voi să descalece, dar se pare că bidiviul său nu era de acord, căci se cabra, zvârlind din toate patru copitele.

— *Have care**, atenție tu, *fals racker***, strigă Polter supărat calului, în timp ce-i trântea un pumn puternic între urechi. „Na-ți una, de crezi cumva că Peter Polter este dansator pe sârmă sau că este dispus să-și rupă gâtul!“ Bestia asta își zvârle coada în sus de parcă ar fi flamura înstelată a unei corăbii cu trei catarge și dă din urechi de parcă ar vrea să prindă cu ele crabi de mare! Dacă mi te-ai fi aflat tu între catargul din față și cel din mijloc al unui transoceanic bun, ți-aș fi arătat eu ce înseamnă un cârmaci! *Grace à Dieu****, iată cabina în care a aruncat ancora master Winklay, irlandezul. Jos de pe vergă, Peter Polter! Și pe tine, mârțoaga dracului, am să te leg cu cureaua de gardul ăsta, ca nu cumva să te ia curentul și să te ducă în larg! Coborâți, master Treskow și domnule Thieme, am ajuns în portul cel bun.

Au descălecat cu toții și au priponit caii. Polter păși, clătinându-se, cu picioarele crăcănate de-ai fi zis că are rău-de-mare, și se propulsă atent, prin coridor și ușa întredeschisă, în prăvălia irlandezului.

— *Good day*****, bătrâne oaspete de pe Marte, îl salută el pe acesta. Adu ceva lichid, altminteri trec peste voi, într-atâta îmi e gâtlejul de uscat.

* Ai grijă (engl., n.t.).
** Instrument de tortură (engl., n.t.).
*** Slavă Domnului (fr., n.t.).
**** Bună ziua (engl., n.t.).

Ceilalți doi însoțitori erau mai puțin vorbăreți. Ei s-au așezat la masă tăcuți, lăsându-i pe tovarășul lor să facă introducerea în discuția pe care vroiau s-o aibă cu patronul.

— *Holà, my good haggler**, sper că îl mai recunoști pe Peter Polter? întrebă acesta.

Winklay făcu o grimasă care voia să fie prietenoasă și răspunse:

— Vă recunosc. Nu poți uita așa de repede pe cineva care știe să bea ca dumneavoastră.

*Well done, bien***! N-aș fi crezut că ai o memorie atât de bună. Mai ții minte întâmplarea aia când împreună cu Dick Hammerdull, Pitt Holbers și încă câțiva ne-am luat rămas-bun și a trebuit să mai aștept încă două zile ca să ne despărțim pentru că ceilalți nu se mai puteau trezi?

— *Yes, yes*, a fost un *drink****, nu glumă, cum n-am mai văzut și nici n-o să mai văd vreodată. Pe unde ați hălăduit?

— Am fost spre răsărit, până la Ocean, m-am mai uitat pe ici, pe colo și acum vreau să merg pentru o săptămână, două la bătrânul Deadly-Gun. Mai este încă disponibil bătrânul *trapper*?

— Cred că da. Ăstuia nu-i vine de hac nici un indian, iar cei cu care s-a însoțit se țin bine de el. Dick Hammerdull a fost aici puțin mai înainte. A fost și Pitt lunganul. Au plecat apoi și cred că s-au ciocnit cu indienii. Se spune că ogellallașii au atacat un tren și că au primit din partea lui Deadly-Gun și Winnetou o porție bună de plumbi.

— Winnetou? Este și apașul disponibil?

* Hei (fr., n.t.), bunul meu certăreț (engl., n.t.).
** Bine zis (engl., n.t.), bine! (fr., n.t.).
*** Băutură (engl., n.t.).

Irlandezul dădu din cap.

— Bineînțeles! A fost chiar aici, la mine, și m-a strâns de gât de era cât pe ce să-mi dau duhul.

— *Old friend**, probabil că te-ai pus de-a curmezișul?

— Cam așa ceva. Nu-l cunoșteam și nu voiam să-i vând muniție; dar am dat, fir'ar să fie, peste omul nepotrivit. Vreți să-l vedeți pe Ben Cunning?

— Ben Cunning? Este aici, la bord?

— Cam așa! S-a dus numai puțin în pădure, dar are calul legat în spatele casei.

— *Lack-a-day***, asta se potrivește de minune! Cum navighează, de la sau spre colonel?

— Da, spre colonel. A fost pentru puțină vreme aici, în Missouri, unde are rude și se pregătește acum să urce din nou.

— Când vrea să ridice ancora?

— Cum? Vorbește, domnule, ca un om cinstit! Cine poate să înțeleagă păsărească asta a dumitale?!

— Ești un *dull-man****! Un prost ca la carte și așa o să rămâi. Când pleacă de aici, asta e întrebarea.

— Asta nu pot să știu. Dar e sigur că nu va rămâne aici o veșnicie.

— A scos șaua de pe cal?

— Nu.

— Înseamnă că va ieși în larg încă astăzi și noi îl vom însoți!

Patronul se vede că nutrea simțăminte prietenești față de ciudatul personaj, căci altfel era tăcut și foarte reținut. De ani de zile nu-l mai auzise nimeni lăsându-se antrenat într-o discuție atât de lungă.

* Bătrâne prieten (engl., n.t.).
** Ce zi! (engl., n.t.).
*** Prost (engl., n.t.).

Acum se pregătea Treskow să pună întrebări. Băgă mâna în buzunar și scoase de acolo o fotografie.

— Vreți să-mi spuneți dacă au trecut pe aici, nu de mult, doi oameni, doi germani, care se numeau Heinrich Mertens și Peter Wolf?

— Heinrich Mertens și Peter Wolf? Da, sunt gata să-mi înghit tot praful de pușcă cu iască și cremene cu tot, dacă aceștia nu sunt cei doi *greenhorns* care voiau să se ducă la Deadly-Gun!

— Cum arătau?

— Verzi, foarte verzi, omule; mai mult nu pot spune. Unul din ei, Heinrich Mertens cred că era, ne-a amuzat grozav, încercând să-l sperie cu pușca lui de vânat țânțari pe grăsanul de Hammerdull, dar a fost pus cu botul pe labe. Cred că Dick l-ar fi ospătat cu câțiva țoli de fier, dacă nu ar fi spus că unchiul lui este colonelul.

— I-am găsit, spuse Treskow bucuros. Încotro au plecat apoi ei doi?

— Plecați cu Lunganul și Grăsanul în prerie. Mai mult nu știu.

— Ia priviți la această fotografie, master! Îl recunoașteți pe acest om?

— Dacă ăsta nu e Heinrich Mertens, mă puteți pe loc da cu smoală și tăvăli prin fulgi!

În clipa următoare, parcă străfulgerat de o idee, se dădu un pas înapoi și întrebă pe un ton bănuitor:

— Îl căutați pe acest om, sir?

— De ce mă întrebați?

— Mda! Pentru că un om din Vest nu are niciodată o astfel de înfățișare, iar dumneavoastră... arătați așa de curățel încât...

— Adică, ce...

— V-aș da un sfat bun — schimbă patronul vorba.

— Ce sfat?

Ceea ce se întâmplă acum în prăvălia mea nu mă privește, atâta timp cât nu se amestecă nimeni în treburile mele. Cu dumneavoastră am intrat în discuție fiindcă ați venit împreună cu Peter Polter, altminteri nu ați fi aflat nimic de la mine. Dar nu mai arătați nimănui fotografia și nu mai puneți întrebări până nu veți ajunge mai de-al preriei. Căci altfel... altfel...

— Continuați! Altfel?

— Altfel o să fiți luat drept polițist sau detectiv și asta nu e bine. Omul din Vest nu are nevoie de nici un fel de poliție. El îndreaptă singur ce e de îndreptat și cine se amestecă în treburile lui riscă să facă cunoștință cu lama cuțitului său.

Treskow tocmai voia să-i răspundă, când se deschise ușa și intră un om, la a cărui vedere Peter Polter sări în picioare, făcându-i o primire zgomotoasă.

— Ben Cunning, bătrâne *swalker*, ești chiar tu în carne și oase? Vino aici și soarbe un pahar. Știu cu precizie că gâtlejul tău delicat este o pâlnie a dracului de largă.

Respectivul era un omuleț mărunțel, pe corpul căruia dacă puteai găsi o jumătate de *livră** de carne. El se uită uimit la cel care i se adresase, în timp ce pe fața sa mică cât un pumn se încrețeau o mie de riduri surâzătoare.

— Ben Cunning? *Swalker?* Să bea? Pâlnie largă? Hi-hi-hi, unde am mai văzut eu pe individul ăsta care mi se pare atât de cunoscut?

— Unde m-ai văzut? Aici, bineînțeles aici. Forțează-ți puțin creierașul!

* Măsură de greutate, folosită în țările anglo-saxone, reprezentând aproximativ jumătate de kilogram (n.t.).

— Aici? Hm! Nu pot să-mi amintesc așa, pe loc. Am fost deseori pe aici și cu atâția oameni feluriți, că nu l-aș putea recunoaște pe fiecare în parte, dacă ar fi adunați la un loc. Cum sună numele tău?

— Fir-ar să fie, băiețelul a stat și a băut alături de mine la master Winglay atâta, că după aceea timp de două zile n-a mai putut mișca nici măcar un deget și acum mă întreabă cum sună numele meu! Și, pe deasupra, am mai și fost cu el în munți, unde, la Deadly...

— Stop, bătrâne! Hi-hi-hi, acum te cunosc! îl întrerupse omulețul. Te numești Peter Folter sau Molter sau Wolter, sau...

— Polter, Peter Polter, cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow", dacă vrei să reții acest amănunt. După aceea am devenit vestman și sunt...

— Știu, știu! Ai fost la noi și ai băut cu mine de gât până am căzut beat mort. Hi-hi-hi, ai un gâtlej cum n-am mai văzut altul și poți bea cât... însuși bătrânul părinte Mississippi. Unde ai ajuns după aceea și unde vrei să ajungi acum?

— Am umblat puțin prin lume, iar acum vreau să mai trec și pe la voi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— La noi? Pentru ce?

— Acești gentlemeni au ceva de vorbit cu căpitanul sau colonelul vostru. Îl putem găsi și pe el acolo?

— Bănuiesc că da. Când vreți să plecați de aici?

— Cât se poate de repede. Ne însoțești?

— Aș vrea, dacă nu mă faceți să aștept prea mult.

— Dinspre partea noastră cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Mănâncă și bea, bătrâne, și pe urmă pornim.

Drumul pe care apucară era exact același pe care trecuseră cu câteva zile mai înainte Dick Hammerdull și însoțitorii săi, deși urmele nu mai puteau fi recunoscute.

Peter Polter, cârmaciul, mai trecuse călare pe acest drum, dar nu-și mai putea aminti exact ruta. Ben Cunning se dovedi, însă, a fi o călăuză excelentă. Omulețul acesta, atât de firav și sfrijit, vădea o minte ascuțită, cunoașterea perfectă a locurilor, o rezistență și o mobilitate care le cuceri pe deplin încrederea.

Se grăbeau cât puteau, dar Thieme și Treskow nu prea erau buni călăreți, iar cârmaciului numai necazuri îi făcea trăpașul său de Dakota. Călătoria dura deja de câteva zile când au ajuns la calea ferată, în punctul unde avusese loc atacul ogellallașilor. Era dis-de-dimineață când Ben Cunning își opri brusc calul și privi cu atenție în zare.

— Ia priviți, domnilor! strigă el cu brațul îndreptat înainte. Priviți colo, în văzduh și apoi spre pământ. Acolo, sus, zboară vulturii negri, iar jos mișună coioții, în apropierea șinelor. Acolo a căpătat careva împunsătura de grație sau ultimul glonț. Să sperăm că nu era un alb, ci vreunul cu pielea arămie, hi-hi-hi. Vreți să vedem mai de-aproape?

Cei patru călăreți își mânară caii în trap până la locul unde se dăduse bătălia. Cadavrele celor căzuți, devorate în parte de vulturi și de lupi, mai zăceau acolo unde se prăbușiseră. Trenurile trecuseră pe acolo fără ca cei ce călătoreau în ele să le acorde vreo atenție. Cunning cerceta cu luare-aminte fiece amănunt.

— *Lack-a-day*, spuse el în sfârșit; aici a avut loc o bătălie strașnică. Vedeți șinele astea? Au fost reparate. Ticăloșii de indieni au vrut să jefuiască trenul, dar au

fost împiedicați de albi. De ogellallași e vorba, se vede după tatuajele lor. Și aceste țeste zdrobite — o asemenea lovitură putea s-o dea numai colonelul, Deadly-Gun. Dick Hammerdull a fost și el aici, precum și Pitt Holbers. Aici au stat ei, ca de obicei, spate în spate. Se vede după urmele picioarelor lor, care sunt adânc întipărite în pământ. Acolo a ars un foc, dincolo și-au priponit indienii caii, vedeți găurile în pământ? Și aici, veniți încoace, de aici duc urmele albilor mai departe. Să le urmăm și noi!

După două ceasuri au ajuns într-adevăr la tabăra albilor, pe care Ben Cunning a supus-o unei minuțioase examinări. Deodată se auzi strigătul său:

— Ia uitați-vă, aici doi oameni au fugit și au fost urmăriți. Își trase calul după el și cercetă urmele lăsate pe pământul umed de Heinrich Mertens și Peter Wolf în timpul fugii lor, și care mai puteau fi recunoscute.

— Ei, aici s-a terminat, aici au fost prinși cu lasoul și... domnilor! Au fost doi albi, dar care nu erau urmăriți de pieile-roșii, ci de trei albi și un indian. Hi-hi-hi! Aceste urme de picioare le cunosc. Îl las pe primul *grizzly** întâlnit în cale să-mi sfarme țeasta dacă aici nu au fost colonelul, cu Dick Hammerdull și Pitt Holbers și... și..., chiar și așa, nimeni altul decât Winnetou, apașul!

Ceilalți rămaseră uluiți de agerimea și siguranța cu care micul vânător trăsese aceste concluzii, cercetând urmele încâlcite și șterse unele de altele în mai multe rânduri.

— Au fost doi albi care erau urmăriți de ceilalți? întrebă crispat Treskow.

---

* Specie de urs cu blană cafenie, mare și deosebit de agresiv, răspândită în America de Nord, din Alaska până în Mexic (n.t.).

— Doi albi, sir, asta e sigur, căci urmele duc aici, unde au stat, cu picioarele îndreptate în afară, în timp ce pieile-roșii calcă cu vârfurile înspre interior. Au înnoptat tot aici. Cred că dimineața cei doi au fost legați pe cai, fiindcă de aici caii au pornit pereche, unul lângă altul. Cei ce i-au prins au luat caii de căpăstru.

Deși presupunerile emise de Treskow se apropiau simțitor de realitate, nici unul din cei patru călători nu puteau să-și explice corect întâmplările. Fiecare își dădu cu părerea în fel și chip, până ce Ben Cunning puse capăt diferitelor interpretări, spunând:

— Au luat direcția spre *Hide-spot* și pariez că indienii s-au adunat din nou și-i urmăresc. Cel mai bun lucru, domnilor, e să rămânem pe urmele lor!

Ceilalți trei fură de acord cu propunerea călăuzei lor și porniră în trap în urma lui Ben.

— *Behold**, strigă acesta după ce călăriseră abia o jumătate de ceas. Nu am avut eu dreptate? Aici sunt urmele a două cete de oameni care veneau, unii din dreapta și alții din stânga. Au călărit făcând înconjurul locului unde s-a dat lupta, ca să găsească direcția în care au luat-o albii și aici s-au unit și au pornit împreună în urmărirea lor. Nisipul păstrează multă vreme urmele, așa că bănuiesc că au un avans de mai multe zile. Caii noștri, însă, sunt buni, iar ei au răniți cu ei, ceea ce nu le îngăduie să călărească prea iute. Îi ajungem din urmă încă înainte ca ei să dea de tabăra lui Deadly-Gun.

Porniră înainte, călărind, nu ceasuri, ci zile întregi; și tot călăuzindu-se după urmele găsite, băgau de seamă că acestea erau din ce în ce mai vizibile, mai proaspete. Ele se pierdeau doar acolo unde dădeau de pietre sau de

* Luați aminte! (engl., n.t.).

iarbă moale. Dar Ben Cunning le regăsea în cele din urmă. Așa au ajuns ei în regiunea unde apele Arkansasului descriu un arc de cerc larg, ocolind munții Smoky și unde nenumărate râulețe îi vin în întâmpinare. Preria vastă trecea tot mai mult de la întinse tufărișuri la păduri seculare cu arbori înalți. Ben Cunning devenea din ce în ce mai prevăzător, căci urmele se arătau a fi tot mai proaspete și din spatele oricărui arbore putea să se ivească un indian. Brusc, călăuza micului grup de călăreți se opri și începu să cerceteze cu multă luare-aminte pământul acoperit de mușchi catifelat.

— Aici, spuse el, urmele albilor ies din pădure. S-au întâlnit cu indienii fără să fi avut loc o luptă. Uitați-vă aici, în acest cerc au stat față-n față cei doi conducători și au purtat tratative. Apoi pipa păcii, calumetul, a trecut din om în om. Vedeți aici, bucățica asta de iască pe jumătate arsă? Oricum, este o ceată de oameni familiarizați cu pădurea, care s-au unit aici cu pieile-roșii ca să descopere tabăra noastră, să o atace și să-și împartă prada.

— *Mille tonnerres!** exclamă Peter Polter; ce-o să mai intru cu pumnii ăștia ai mei zdraveni în ei, încât albii o să devină roșii și roșii — albi, de frică! Dacă auzul nu mă înșală, atunci nu mai avem mult de navigat până să aruncăm ancora în tabără. Dar ce facem acolo cu vehiculele noastre cu patru picioare? Sunt sătul de al meu până-n gât. Mă scutură și mă zgâlțâie dintr-o parte într-alta de mă doare mintea și simt cum cele două sute treizeci și opt de oase ale mele îmi alunecă toate în jos, în cizme!

Cunning începu să râdă la auzul acestor văicăreli ale curajosului marinar și îi răspunse:

* Mii de tunete! (fr., n.t.).

— Te cred, master; de fapt stai pe cal de parcă ai fi gata să te transformi într-o clătită. Animalele oricum nu le putem lua cu noi, căci ne-ar încurca. Dar știu un loc unde le putem ascunde ca să nu le găsească indienii. Veniți, domnilor!

Omulețul o luă spre pădure. După ce străbătură cu multă trudă desișul de arbuști, au ajuns în cele din urmă într-o poieniță bine ascunsă privirilor, unde și-au adăpostit caii. După aceea s-au înapoiat la locul unde părăsiseră urmele.

Au mers după ele cu mare băgare de seamă, păstrând cuțitul de vânătoare și pușca la îndemână, pentru orice eventualitate.

Brusc, Cunning se opri și le făcu semn să stea liniștiți și atenți.

— Ascultați, oameni buni, nu vi s-a părut că se aude fornăitul unui cal?

S-au oprit și ceilalți, ascultând cu încordare adânca tăcere a pădurii seculare. Dintr-o latură se auzi un nechezat ușor.

— Ori și-au instalat tabăra acolo, ori au lăsat numai animalele în urmă, ca să poată înainta mai repede. Dobitoacele dracului, o să ne dea de gol! Trebuie să ne apropiem din direcția opusă vântului.

Se lăsă la pământ și începu să se târască, descriind un cerc larg. Ceilalți îi urmară exemplul. După câtva timp le făcu semn să aibă mare grijă ca să nu facă nici cel mai mic zgomot, și le arătă prin lăstăriș direcția unui luminiș aflat în fața lor. Acolo păștea vreo treizeci de cai, păziți de doi indieni.

— Domnilor, îi vedeți pe cei doi ticăloși? Ce mi-aș mai încerca tăișul cuțitului pe gâtlejul lor, ca să pot goni pe urmă caii în cele patru vânturi! Dar nu se poate. Nu trebuie să ne trădăm prezența pentru nimic în lume.

Trebuie să ajungem cât se poate de repede în apropierea lor; dar nu pe potecă, ci pe ocolite.

Omulețul înainta prin desiș cu agilitatea și silențiozitatea unui șarpe. Drumul era teribil de greu. Trecură ore, seara se apropia, printre arborii înalți întunericul se lăsa mai repede decât dincolo, în preria deschisă. Era din ce în ce mai greu să ții direcția dorită. Cunning ridică capul și adulmecă aerul, cu nările umflate.

— Miroase a foc și fum. Și-au făcut o tabără. Înainte, dar cu atenție, încet, încet, pentru că acum suntem foarte aproape de ei!

Lăstărișul se rărise, iar arborii uriași străpungeau înălțimile ca niște coloane ale unei catedrale imense, alcătuind cu coroanele lor un acoperiș verde.

Cei patru urmăritori se târau pe burtă de la un copac la altul, căutând acoperire în spatele trunchiurilor groase, până s-au convins că nu au fost observați și că nu există nici un pericol în imediata lor apropiere.

Așa au ajuns la marginea unei râpe, lungă, adâncă și îngustă, așa cum pot fi adesea găsite în stufoasele păduri seculare. Cunning se apropie cu băgare de seamă și se aplecă peste marginea râpei. Exact sub el, la o adâncime de vreo cincisprezece metri, ardea un foc în jurul căruia stăteau vreo treizeci de indieni și niște albi, în timp ce mai departe, într-o margine, puteau fi zăriți câțiva oameni legați de mâini și de picioare.

— *At length**, am dat de ei! exclamă omulețul. Și ei nici nu bănuiesc că de aici, de sus, pot fi atât de bine observați, hi-hi-hi! Dar cine or fi cei trei de colo? Apropiați-vă puțin, domnilor, de tufișurile alea de ferigi, de acolo le puteți deosebi fețele!

* În sfârșit (engl., n.t.).

Ferigile dese se întindeau până spre marginea râpei și le îngăduiau să stea atât de bine ascunși, că era imposibil să fie văzuți.

— Fir'ar să fie! șușoti Cunning în clipa când privi din nou în jos. Este colonelul, cu Pitt Holbers și Dick Hammerdull, pe care i-au atacat și i-au capturat!

— Colonelul? întrebă cârmaciul, strecurându-și capul printre frunzele de ferigă. *Heavens!** *vraiment* — într-adevăr! Să sări jos, să pun pumnii mei în funcțiune și să-i scot din bucluc, Ben?

— Mai așteaptă puțin, bătrâne; să vedem mai întâi ce se întâmplă aici. Nu vezi că nemernicii s-au strâns să țină sfat cu privire la soarta captivilor? Uite colo, la vânătorul ăla cu barbă neagră, e căpetenia lor; ogellallașii i se supun lui; se vede treaba că mai-marele lor a pierit acolo, lângă calea ferată. Priviți! Acum au terminat și căpetenia lor s-a ridicat în picioare.

Așa era, cum spunea Cunning. Unul dintre vânătorii albi, care după toate aparențele făcea pe șeful, se sculase de lângă foc și se îndrepta spre prizonieri. Le desfăcu legăturile de la picioare și le făcu semn să se ridice. După care li se adresă cu un ton poruncitor:

— Sculați-vă în picioare și aflați ce s-a hotărât cu privire la soarta voastră!

Cei trei s-au conformat ordinului.

— Dumneata ești Deadly-Gun, conducătorul vânătorilor care-și au tabăra ascunsă aici, în pădure?

Cel căruia i se adresase încuviință, dând din cap.

— L-ai omorât pe Matto-Sih, căpetenia acestor bravi indieni?

Răspunsul fu același.

* Cerule! (engl., n.t.).

— Se spune că ați scos din munți și ați adunat mult aur în ascunzătoarea voastră. E adevărat?

— Foarte mult!

— Și că mai aveți în ascunzătoarea voastră mai multe mii de blănuri de biber.

— *Well*, master. Sunteți bine informat.

— Atunci ascultați ce-am să vă spun. Pieile-roșii vă cer capetele. Eu li le-am promis, dar ei nu înțeleg destul de bine engleza ca să poată urmări ce spun; de aceea vreau să facem un târg.

— Vorbește!

— Dumneata ne conduci în ascunzătoare, ne dai aurul și pieile, după care sunteți liberi!

— Asta este tot ce vreți de la noi?

— Totul! Hotărâți-vă repede!

— Se pare că știi prea puține lucruri despre Deadly-Gun, master, de îmi faci o asemenea propunere prostească. V-ați întovărășit cu niște indieni ticăloși, pe care îi întreceți în ticăloșie, numai de dragul aurului meu. Un alb alături de pieile-roșii, împotriva unor albi! Blestemat în veci să vă fie sufletul pentru această faptă netrebnică! Sau mă credeți atât de tâmpit încât să-mi închipui că ne veți elibera după ce puneți mâna pe ceea ce doriți?

— Eu îmi respect cuvântul dat și nu vă permit nici un fel de insulte!

— Asta poate s-o creadă un *greenhorn*, nu eu! Știți foarte bine că mi-aș folosi libertatea ca să vă pun în cătarea puștii și să vă smulg prada. Împușcați-mă dacă vă lasă inima!

Poate că Deadly-Gun știa de ce putea să-și permită să vorbească cu atâta curaj. În timp ce vorbea, ochii săi se ridicară spre marginea râpei și după o scurtă privire, care-i permisese să vadă ce era de vă-

zut, îi coborî din nou; dar un zâmbet aproape imperceptibil i-a fluturat o clipă pe buze.

Această privire nu a scăpat ochilor de polițist ai lui Treskow. El se uită la rândul său spre punctul unde se opriseră, un moment, ochii colonelului, și avu un tresărit involuntar.

— Ia priviți dincolo! îi murmură el lui Ben Cunning care stătea tupilat lângă el. Văd capul unui indian!

Cel căruia i se adresase se execută, după care îi șopti:

— *Good lack,* acesta este Winnetou, apașul! Mi-am închipuit că e și el împreună cu colonelul. Dar nu a fost prins și i-a urmărit ca să-i elibereze. Trebuie să-i fac semn.

Duse o frunză la buze și făcu să se audă țârâitul unui greier american. Sunetul acesta nu avea cum să atragă atenția inamicului, căci el poate fi adesea auzit prin prerie. Winnetou aruncă, însă, imediat o privire uimită primprejur, după care dispăru. Și cei trei vânători captivi auziseră țârâitul, dar nu se trădară nici prin cea mai mică tresărire a feței.

— Să tragem? continuă, ridicând din umeri, vânătorul care se pusese în fruntea indienilor atacatori. Eu trebuie să vă predau indienilor și aceștia vă vor lega la stâlpul de tortură. Aurul și blănurile voastre le vom obține oricum. Numai dacă-și bagă dracul coada n-o să reușim să dăm de urma oamenilor voștri. Așa că e cazul să vă vină mintea la cap și să spuneți da!

— Nici nu-mi trece prin gând! Nu primesc viața în dar de la un om care își atacă frații pe la spate și-i vinde dușmanilor, de la un om care se dă drept nepotul meu, pentru ca apoi să ne atace. Ești un ticălos, master, ține minte asta!

— Țineți-vă limba, altfel v-o scot eu cu cuțitul, înainte de a vă preda indienilor!

— Dovedește că ești mai bun decât te credeam. Dă-ne armele înapoi și lasă-ne să luptăm, trei împotriva a treizeci, dacă ai curajul!

— Nu-i nevoie, master; scoatem sufletul din voi și fără luptă. În ce privește epitetul de „ticălos", despre asta nu mai avem ce discuta! Deci, scurt și cuprinzător: acceptați sau nu oferta mea?

— Nu!

— Voi, ceilalți, sunteți de aceeași părere?

— Hm! răspunse Dick Hammerdull, cu o privire batjocoritoare licărind în ochișorii lui. Dacă acceptăm ori nu, este cam totuna. Pentru dumneata, oricum, nu iese nimica bun din asta, poți să mă crezi. Dacă aș avea mâinile libere și pușca la îndemână, te-ar lua dracu'! Tu ce crezi, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

— Dacă zici tu, Dick, că o să-l ia, răspunse Lunganul, atunci nu am nimic împotrivă!

— *Well done,* răspunse vânătorul cu ochii scânteind de furie. Atunci să vă tragă în țeapă pieile-roșii și să vă prăjească cum le-o plăcea!

Bărbosul se duse la indieni ca să le dea seamă de rezultatele tratativelor.

Între timp, la adăpostul tufișurilor de ferigă, se purta pe șoptite o discuție foarte agitată.

— Deci, acela care vorbește acum este colonelul vostru? îl întrebă Thieme pe Ben Cunning.

— Da, sir, unchiul dumneavoastră, dacă e adevărat ce mi-ați povestit.

— Este, puteți să mă credeți. Seamănă atât de mult cu tatăl meu, că nu mai am nici o îndoială. Și acum că, în sfârșit, l-am găsit, este pierdut! Nu există nici o speranță, Ben?

— Ascultați, sir, dacă vă închipuiți că mi-aș putea părăsi colonelul, atunci vă înșelați în privința mea. Pot conta pe dumneavoastră, domnilor?

Toți dădură energic din cap a încuviințare și doar Peter Polter adăugă:

— Să rămân aici, culcat și să mor de foame ca o epavă bătrână, dacă nu-l iau pe individul care vorbește cu colonelul și nu-l fac chisăliță între aceste zece degete. Dar, ia mai scoateți o dată fotografia aia din raniță, master detectiv. Focul luminează îndeajuns ca să aruncăm o privire pe ea. Las pe loc să-mi fie găurită chila dacă nemernicul nu are fața celui din fotografia dumneavoastră!

— Nu am nevoie de fotografie, Peter; el este, l-am recunoscut imediat, răspunse Treskow. Uitați-vă, domnule Thieme, la indivizii ăia, nu sunt Mertens și Létrier?

— Ei sunt! Nu e nici o îndoială; suntem așa de aproape de țintă și acum ne scapă!

— Asta mai rămâne de văzut, sir, îi răspunse Cunning. Colonelul mi-a auzit semnalul și știe că ajutorul este pe aproape. Să aibă numai mâinile libere și o să vedeți ce-o să mai primească ticăloșii!

În spatele lor se auzi un fâșâit. Statura mlădioasă a apașului apăru în mijlocul lor.

— Winnetou a auzit greierul și a recunoscut fața lui Ben, omul fratelui său alb. O să se strecoare până la râpă și o să-i dezlege pe prietenii săi. Atunci frații mei albi să sară jos, să se arunce asupra ogellallașilor și să-l urmeze apoi pe Deadly-Gun în *wigwamul* lui.

Pe cât de neașteptat se ivise, pe atât de repede pieri din nou în noapte. Cu ochi vigilenți, prietenii noștri țineau sub observație tabăra și se ațineau, pregătiți să o asalteze.

Mertens se ridică din nou și odată cu el toți ceilalți, albi și indieni. Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, o făptură trecu ca fulgerul prin tufișurile ce înconjurau tabăra, în direcția captivilor. Era Winnetou. Din trei tăieturi mâinile le erau liberate. Patru împușcături se auziră venind de sus în jos și imediat încă alte patru. Deadly-Gun nu pierdu timp ca să observe cele ce urmaseră; el smulse tomahawkul celui mai apropiat dintre indieni și se aruncă în grămada dușmanilor, surprinși și înspăimântați de moarte.

— *Comme on**, pe ei, pe ei! tuna vocea sa, în timp ce Winnetou îi secera alături de el pe indieni.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, îl vezi pe individul de colo, pe cel care ține pușca mea? strigă Dick Hammerdull triumfător. Vino, trebuie să pun mâna pe ea!

Cei doi tovarăși nedespărțiți se avântară împreună până ce Grăsanul își recuceri arma sa dragă. Peter Polter, cârmaciul, se năpustise cu toată forța asupra dușmanilor speriați. Cu brațele sale de urs, îl apucă pe conducătorul acestora de o pulpă și de grumaz, îl ridică în aer și-l trânti de pământ cu o bufnitură teribilă.

— *Bounce***, l-am pus jos! Dați-i înainte, fraților, loviți, împungeți, la abordaj! Aruncați-i peste bord, ca să se înece! Pisați-i până-și dau sufletul! Ura! Ura!

Dușmanii erau de aproape trei ori mai numeroși, dar din cauza surprizei pierdeau teren văzând cu ochii. Înainte de a-și veni în fire, jumătate din ei se aflau la pământ. Ca și în noaptea atacului căii ferate, tomahawkul lui Deadly-Gun semăna moartea printre dușmani. Winnetou nu se lăsa nici el mai prejos, iar Dick Hammerdull și Pitt Holbers, spate-n spate, secerau ne-

---

* Haideți (engl., n.t.).
** Buf (engl., n.t.).

clintiți, în chiar toiul încăierării. Cârmaciul, ca o fiară dezlănțuită, lovea fără încetare în dreapta și în stânga, în vreme ce micul Ben Cunning, din poziția sa bine camuflată, la intrarea în boschete, îi întâmpina cu gloanțe pe cei care încercau să fugă.

De la începutul luptei, Treskow și Thieme nu-i pierdeau din ochi pe Mertens și Wolf. Treskow își desfăcu de la brâu o curea de rezervă și îi făcu o buclă.

— Faceți la fel! îl îndemnă el pe Thieme. Împușcăturile noastre o să-i zăpăcească. Eu îl iau în primire pe viconte iar dumneata ai grijă de slugă. Înainte ca ea să se poată dezmetici le punem lațul după gât și-i doborâm, fără cunoștință, la pământ.

Propunerea polițistului se dovedi eficientă. După o luptă scurtă atacanții erau victorioși. Mertens, aruncat la pământ de cârmaci, precum și Wolf, fură legați fedeleș. Aproape toți inamicii erau morți, numai un alb și câțiva indieni au reușit să fugă.

Deadly-Gun nu era omul care să lungească vorba ca să se lămurească cum se produsese salvarea lui miraculoasă, acum când se punea problema exploatării victoriei.

— Înainte, oameni buni, pe ei! strigă el. Să-i prindem! Indienii au paznici la cai, trebuie să-i dăm peste cap. Dar nu e nevoie de toată lumea. O parte din voi rămâneți aici.

Împreună cu câțiva inși care îl urmară, colonelul se îndepărtă în grabă. Treskow, Thieme și cârmaciul rămaseră de pază lângă prizonieri. Se așezară. Situația lor nu era foarte sigură, deoarece indienii fugiți se puteau reîntoarce și, de la distanță respectabilă, puteau trage în ei ca să se răzbune. Dar nu se întâmplă nimic. Încordați, ascultau, scrutând întunericul. Nu discerneau nimic dubios și primul zgomot care tulbură liniștea ce

se lăsase după luptă era unul îmbucurător; din boschete se auzeau trosnete de ramuri rupte: prietenii se întorceau cu caii capturați, după ce-i doborâseră pe paznici. Ben Cunning nu-și uitase propriul cal și nici pe cei ai camarazilor săi, îi adusese pe toți cu el.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, vezi că mi-am recăpătat iar iapa, exclamă fericit Hammerdull.

— Mda, dacă zici tu că văd, n-am nimic împotrivă, dar *by God**, nu a lipsit mult ca să se fi terminat cu mine și cu tine.

— Dacă s-ar fi terminat ori nu, e totuna, dar eu tot aș vrea să știu cine sunt oamenii care, împreună cu micul Cunning ne-au... *'sdeath*, nu cumva ăsta nu este altul decât al dracului ăla de cârmaci din Germania, cel care are pumnii ăia mari și știe să se bată așa de cumplit?

— Bineînțeles că eu sunt, bătrâne grăsan! Mă mai cunoști, ai? M-am întors iar aici cu master Treskow și master Thieme, pentru că...

— Master Thieme? întrebă precipitat Deadly-Gun. Ah, Peter Polter! Într-adevăr, tu ești iarăși! Ce cauți iar în prerie și ce este cu master Thieme al tău?

— Iată-l, este cel de colo, colonele, a venit împreună cu domnul Treskow ca să-și viziteze unchiul.

— Acesta?

Deadly-Gun se dădu un pas înapoi, aruncă o privire lungă, cercetătoare asupra nepotului său, îi întinse apoi ambele brațe și strigă:

— Acesta nu este un fals, nu! Cunosc aceste trăsături! Heinrich, nepoate, fii binevenit, de o mie de ori binevenit!

---

* Pe Dumnezeul meu (engl., n.t.).

Cei doi stătură mult timp îmbrățișați, iar cei de față îi înconjurau în tăcere. Într-un târziu colonelul, care, când era vorba de el, nu știa ce-i frica, datorită prezenței rudei sale redeveni conștient de primejdia ce-i păștea. Se desprinse din îmbrățișare și ordonă:

— Nu e acum momentul pentru întrebări și răspunsuri. Sus! Spre *Hide-spot;* nu e departe. Acolo o să putem sărbători revederea și totodată salvarea noastră, să ne îngrijim rănile.

Luară caii de căpăstru, fiecare cât de mulți putea, ca să nu rămână vreunul fără stăpân. Pășeau prin întuneric, la început printre trunchiurile uriașe, sub acoperișul des al coroanelor. Apoi ajunseră printre sfărâmături de stâncă, ce formau un adevărat labirint prin care, chiar în plină zi, nu se putea descurca decât cel ce îl cunoștea bine. În sfârșit ajunseră la un mic lac ce se scurgea într-un fel de cazan stâncos care găzduia tabăra ascunsă a obștii *trapperilor* și căutătorilor de aur, a cărei căpetenie era colonelul. Aici ardeau mai multe focuri și în jurul lor stăteau vestmanii din ceata lui Deadly-Gun.

Există febre a căror apariție nu se datorează unor microbi din cei menționați în agendele medicale, dar care sunt tot atât de năprasnice și molipsitoare ca și molimele ce se răspândesc din om în om și pot duce la decimarea unor întregi localități sau comunități naționale. Ele își au originea în afara organismului uman, în relațiile politice, religioase și altele asemănătoare, care pun stăpânire pe fantezia națiunilor. Ele contaminează până și cea mai liniștită ambianță cu tensiuni pătimașe care izbucnesc vulcanic și produc în jurul lor o stare de nebunie cvasipalpabilă, cedând teren numai încetul cu încetul în fața ordinii și normalității.

Asemenea febre s-au putut declanșa în toate timpurile și locurile. Cel mai adesea ideea unui câștig a fost aceea care a declanșat o stare de excitație accentuată, atât a individului, cât și a colectivității. Ea a scos la iveală forțe brute capabile să promoveze și să susțină eforturi uriașe. Să ne gândim, de pildă, la California! Era un teritoriu populat cu un număr redus de locuitori, când un om norocos a descoperit că în râpele și văile râurilor ei se găsește o bogăție inestimabilă — aurul. Știrea a făcut, cu viteza fulgerului, înconjurul pământului și în scurtă vreme ținutul mișuna de aventurieri veniți de pretutindeni, dând buzna să descuie Sesamul în care, de milioane de ani, zăceau nebănuite comori strălucitoare. Apărură ca din pământ

tabere de corturi și barăci, nenumărate așezări crescură ca ciupercile după ploaie și, acolo unde se dovediră bine plasate, deveniră în intervale de timp incredibil de scurte, orașe cu sute de mii de locuitori.

Unul din aceste orașe este San Francisco, regele Țării Aurului și al Oceanului Pacific.

În zilele noastre, cine stă pe chei, în portul din Frisco și privește furnicarul de oameni în continuă agitație, cine vede străzile lungi și largi, pieţele imense, splendidele clădiri și palate, în vitrinele cărora se îngrămădește tot ce poate face aurul și tot ce se poate obține cu aur, acela cu greu își poate închipui începuturile extrem de sărăcăcioase ale metropolei metalului lucitor.

Și, așa cum valurile oceanului cresc și descresc în port, cum mulțimea de oameni, multicoloră și pestriță, de pe străzi, din pieţe și clădirile publice, se împinge și se ciocnește fără răgaz, așa crește și scade norocul oscilant, așa împinge și destinul neiertător mingea numită om, spre un loc aparent sigur, pentru ca, în clipa următoare, să-l coboare în abis, unde mișună „paraziții societății". Cel care, până mai ieri, era un milionar adulat și invidiat, se poate pomeni mâine, pornind cu târnăcopul, sapa și pușca pe umăr, în căutarea aurului ca să recâștige bogăția pierdută. Acești oameni, cu origini dubioase, devin peste noapte efemere stele în societate, dar strălucirea lor poate păli subit, întocmai cum se sfârșește un joc aventuros al cărui rezultat depinde numai de felul în care cad zarurile.

Pe ruta de la Acapulco la San Francisco naviga o corabie cu pânze. Era un velier cu trei catarge, zvelt și armonios construit, care sub vergă și în spate, la pupă, purta înscris cu litere de aur numele „l'Horrible". Îmbrăcămintea echipajului vădea apartenența navei la marina

de război a Statelor Unite deși, după câteva detalii de construcție și echipament, se putea presupune că nu a fost inițial construită pentru acest scop.

În clipa când începe această poveste, comandantul ei stătea pe puntea de cart și privea spre sarturi*, unde era cocoțat un marinar care scruta zarea cu o lunetă.

— Ei, James, l-ai prins? întrebă el.

— Ah, căpitane, navighează exact în dreptul lentilelor, răspunse cel întrebat, arătând cu mâna în direcția vântului.

I se adresa comandantului cu titlul de căpitan, deși acesta purta doar însemnele de locotenent de marină. Dar acordarea unui grad în plus nu poate supăra pe nimeni, mai cu seamă dacă cel în cauză îl și merită.

— Ce curs ține?

— Se ține pe urma noastră, master. Cred că urcă dinspre Guayaquil sau Lima; s-ar putea chiar din Valparaiso, fiindcă vine mai dinspre vest decât noi.

— Ce fel de navă e?

— Încă nu pot să spun, sir. Să-i lăsăm să se mai apropie.

— Crezi că asta o să facă?

— Precis, căpitane!

— Nu prea-mi vine să cred, veni răspunsul. Aș fi curios să văd nava în stare să o întreacă pe „l'Horrible"!

— Mde, zise omul, coborând de pe sarturi. Și adăugă, predându-i locotenentului luneta: cunosc una care ar reuși.

— Care?

— „Swallow"**, sir.

---

* Parâmă destinată să fixeze catargul în borduri (n.t.).

** *Swallow* înseamnă în engleză *rândunică* (n.t.).

— Da, aceea da; dar alta nu! Dar ce să caute „Swallow“ pe aici?

— Nu știu, căpitane, însă nava asta din spatele nostru cu siguranță că nu transportă heringi din Boston. E un cliper mic și rapid. Dacă ar fi mai mare ar trebui ca de la această distanță să o vedem mai bine. Iar „Swallow“ este un cliper.

— *Well*, vom vedea! hotărî locotenentul, ducându-se cu luneta înspre cârmă.

— O corabie la orizont? întrebă cârmaciul.

— Da, în spatele nostru.

— Nu vreți să mai puneți o pânză?

— Nu e nevoie, spuse comandantul, privind prin lunetă. Este o corabie cu pânze excepțională, o să ne ajungă din urmă.

— Eh, sir, aș vrea s-o văd și pe asta!

— Și totuși așa va fi, sună răspunsul în care se simțea o undă de mândrie marinărească jignită. Înaintează în forță! Privește, marinare, acum câteva minute abia puteam să-l identificăm de pe gabie, iar acum îl vedem de pe punte.

— Să mai reduc ceva din vânt?

— Nu, vreau să văd de cât timp are nevoie ca să ajungă să navigheze cot la cot cu noi. Dacă e un american, acest lucru m-ar bucura, dar dacă este un altul, mai degrabă îl dau dracuui.

Nu dură mult și vârfurile catargelor, apoi și corpul zvelt al navei străine putură fi văzute cu ochiul liber.

— Este un cliper cu tachelajul de goeletă, spuse marinarul; o goeletă cu trei catarge, exact ca „l'Horrible“ a noastră.

— *Yes*. O navă splendidă, pe toți dracii! Ia uite cum aleargă înclinată cu toate pânzele în fața vântului. Cel care o comandă se pare că nu se teme de un vânt mai puternic ca de obicei. Acum văd că se pregătește să pună velele mici, așa că goeleta ridică cârma și dansează aproape numai pe prova!

— Un tip curajos, sir. Dar dacă vine o rafală puternică de vânt din direcția opusă, culcă goeleta pe mare, așa cum sunt eu marinar și mă cheamă Perkins. Omul ăsta navighează puțin prea îndrăzneț.

— Nu vezi că pânzele nu sunt legate, ci numai fixate? Cum suflă un vânt mai puternic sunt lăsate libere!

— Acum ridică pavilionul. Într-adevăr e american! Vedeți stelele și dungile? De-a dreptul înghite valurile, în cinci minute va fi lângă noi.

— Înghite valurile, da, asta e expresia cea mai potrivită. *By God!* modelul ăsta de navă are câte șase lucarne de tunuri pe fiecare latură, un tun rotativ pe puntea de sus și ceva asemănător în fața cârmei. O poți recunoaște acum, cârmaciule?

— Încă nu sunt absolut sigur; dar dacă nu mă înșel este „Swallow“. Am urcat odată pe ea la Hoboken și am cercetat-o cu atenție, bucată cu bucată.

— Cine o comanda pe atunci?

— I-am uitat numele, sir; era un bătrân lup de mare, cu un nas roșu-vânăt care arăta o puternică înclinație spre brandy. Dar pe cârmaci l-am cunoscut bine; se numea Peter Polter; era originar din Germania de dincolo de Ocean și era un tânăr umblat, pe care te puteai bizui. Aveți acum nava destul de aproape în lunetă?

— Da. Este într-adevăr „Swallow“. Ține cu una sau două linii mai înspre vânt, se pare că vor să ne spună ceva.

Se întoarse pe puntea de cart și strigă:

— Măi băieți, la odgoane!

Băieții săriră și puseră mâna pe frângii.

— Băiete, tu, de colo, ridică pavilionul!

Steagul cu stele și dungi se ridică în aer.

— Țineți la capă, să încetinim!

Ordinele erau executate cu precizie.

— Comandant de tun!

— Cel desemnat pășl lângă tunul său.

— Lasă să cadă. Foc!

Pânzele căzură și concomitent se auzi bubuitul obuzului slobozit din țeava tunului.

— Atențiune, marinari; lasă vântul gol!

Cârmaciul execută ordinul și, în aceeași clipă, cu minimum de pânze pe vergi, „l'Horrible" se întoarse într-o parte pentru a aștepta pe „Swallow".

Și de pe bordul acesteia se auzi o bubuitură de tun. Corabia se apropia uimitor de repede, aproape în zbor. Sub verga ei își desfășura aripile aurite o pasăre sculptată în lemn. Numele înscris pe pupa nu mai putea fi acum văzut. Briza ușoară umfla din plin greementul. Aplecată într-o parte, aluneca pe suprafața mării cu o siguranță și o eleganță care făceau cinste numelui ei. Vela triunghiulară a focului se afla la același nivel cu flamura de la pupă a lui „l'Horrible", când se auzi vocea comandantului care stătea în față, pe puntea goeletei.

— Ei, prieteni!

Simultan, pânzele căzură cu zgomot surd, nava urcă pe val cu partea dinainte, se ridică din poziția înclinată, se balansă o dată, scurt, pe cealaltă parte și se îndreptă apoi, mândră și puternică, peste valurile îmblânzite.

— Ahoi, ce fel de navă sunteți? întrebă, ducând mâna pâlnie la gură, comandantul de pe „l'Horrible". El știa, de fapt, foarte bine ce fel de navă se afla în fața sa, trebuia însă să se conformeze uzanțelor.

— „Swallow", locotenent Walpole, din New York; direct din New Orleans, în jurul Capului Horn. Și dumneavoastră?

— „L'Horrible", locotent Jenner, din Boston; pentru patrulare în aceste ape, sir.

— Îmi face plăcere, sir. Am să vă predau ceva. Să vin cu șalupa la dumneavoastră sau îmi permiteți să mă așez copastie-n copastie, lângă dumneavoastră?

— Încercați, dacă sperați să reușiți această manevră, locotenente!

— Ei, „Swallow" reușește să facă lucruri și mai grele!

Se răsuci și făcu semn către ai săi. „Swallow" se întoarse ușor, descrise un arc scurt și se așeză atât de aproape de-a lungul celeilalte nave, că echipajul acesteia putea să apuce sarturile. O asemenea manevră, cu vântul care bătea și cu siguranța cu care fusese dusă la bun sfârșit, nu putea fi executată decât de către un om curajos și priceput.

În timp ce navele se balansau pe o pereche de valuri vecine, Max Walpole, dintr-o săritură, se și afla lângă locotenentul Jenner.

— Am ordinul să vă predau, sir, această depeșă sigilată, spuse el, în timp ce își dădeau mâna amical.

— A, da. Nu ați vrea să coborâți cu mine în cabină? E cazul, cred, să luați o înghițitură de băutură pe „l'Horrible".

— Îmi pare rău, dar nu am timp, locotenente. Dar aș putea să fac acest lucru aici, pe punte.

Jenner dădu ordinul cuvenit, după care deschise plicul.

— Știți ce conține depeșa? întrebă el.

— Nu, dar pot să-mi închipui.

— Trebuie imediat să mă îndrept spre San Francisco, unde, de fapt, mă și duceam. Trebuie să vă comunic lucrul acesta.

— *Well*, atunci vă rog să comunicați conținutul acestei depeșe căpitanilor de nave ale Uniunii care ancorează acolo. Ați aflat, desigur, că Sudul a pierdut partida?

— Am auzit despre asta, deși patrulez de puțină vreme la această latitudine. O să mai avem totuși de furcă, nu glumă. Nu-i așa?

— Așa cred și eu, fiindcă Sudul mai este încă destul de puternic, fiind în posesia unor porturi sigure și a unor însemnate mijloace. Lupta o să fie grea și vor fi necesare eforturi excepționale pentru a-i înfrânge definitiv. Sper să ne găsim, cot la cot, împotriva dușmanului.

— M-aș bucura, master, m-aș bucura din inimă. Cu o navă ca „Swallow" îi venim de hac inamicului. Încotro vă îndreptați acum?

— Tot spre San Francisco, unde voi primi noi ordine. Înainte de asta, însă, mai trebuie să patrulez pe ruta japoneză. *Farewell*, „l'Horrible"!

— *Farewell*, „Swallow"!

Cei doi comandanți își goliră paharele, apoi Walpole sări înapoi pe puntea navei sale. „Swallow" se îndepărtă de „l'Horrible", ridică din nou pânzele, luă vântul din plin și zbură, în uralele puternice ale celor două echipaje. Pe cât de repede se ivise dinspre sud-vest, pe atât de iute se topi corabia în orizontul vestic, înroșit de soarele ce apunea; de parcă o zână fermecată ieșise din valuri ca să salute nava singuratică, apoi se întorsese în împărăția ei umedă și misterioasă.

Și „l'Horrible" își ridicase acum toate pânzele ca să-și reia, cu viteză sporită, călătoria întreruptă. După câteva zile de navigație, numărul corăbiilor pe care le întâlnea pe ruta sa era tot mai mare. În cele din urmă coborî ancora în rada „regelui aurului".

Odată ajunși aici, Jenner lăsă treburile legate de poliție și de administrația portuară în seama cârmaciului

său și se duse de îndată la bordul unui crucișător ancorat alături de „l'Horrible". Căpitanului acestuia îi era destinată una din depeșele ce-i fuseseră încredințate. Celelalte nave care i-au fost indicate trebuia mai întâi să le caute sau se aflau pe mare, în scurte misiuni.

Căpitanul recepționă depeșa și-l conduse în cabina sa, unde stătură la niște taclale marinărești.

— Va fi nevoie să mai rămâneți un timp aici, își dădu cu părerea căpitanul crucișătorului, la despărțire. Aveți cunoștințe în oraș?

— Din păcate, nu. O să trebuiască să mă mulțumesc cu restaurantele și hotelurile de pe aici.

— Atunci, permiteți-mi să vă pun la dispoziție relațiile mele.

— Primesc cu plăcere și recunoștință.

— Cunosc, de pildă, o distinsă doamnă, care a închiriat un etaj întreg al uneia din cele mai elegante clădiri din oraș. Este văduva unui plantator din Martinica. Se numește doamna de Boulettre și face parte din acele femei care rămân veșnic tinere și a căror vârstă nu poate fi precizată niciodată, fiindcă educația aleasă, spiritul vioi și amabilitatea desăvârșită anulează efectul anilor. Ține casă mare și pare să fie fantastic de bogată. Primește oaspeți numai din aristocrația spiritului, a banului și a puterii politice. Este deosebit de simpatică. A întreprins lungi călătorii pe mare și și-a însușit cunoștințe privind profesia noastră, pentru care ar putea s-o invidieze și un veritabil lup de mare.

— Atunci sunt chiar curios să-i fac cunoștința.

— Am să vă ofer chiar azi prilejul. Sunt invitat la dânsa astă-seară; vreți să mă însoțiți?

— Desigur, căpitane.

— Bine. Am să vă prezint și după aceea o să vedeți că vă veți simți la fel de degajat ca și la bordul navei

dumneavoastră. De altfel, trebuie să vă spun că este o navă splendidă, locotenente, și vă felicit sincer pentru că ați primit comanda ei. Manevra de acostare a fost perfectă și s-a desfășurat cu mare precizie, lăsarea ancorei și coborârea pânzelor executându-se într-o clipă. Înainte de a fi în posesia Statelor Unite, nava dumneavoastră nu a aparținut englezilor?

— Ba da. Acum câtăva vreme era cea mai temută corabie de pirați între Groenlanda și cele două capuri sudice. Nu ați auzit niciodată de căpitanul Caiman?

— Cum să nu fi auzit? Poate chiar mai mult decât dumneavoastră. Numai că nu mi-am dat seama imediat de unde îmi este cunoscut numele de „l'Horrible". Acum însă îmi aduc aminte. Nava a fost surprinsă cu un transport de sclavi negri și, pe acest temei, capturată. Echipajul a fost spânzurat de vergi, iar căpitanul Caiman ... de fapt, ce s-a întâmplat cu el?

— Nu era la bord, cel puțin așa s-a spus. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre acest pirat. Or întâmplarea i-a fost învățătură de minte, ori a fost totuși la bord și a fost ucis în timpul luptei sau spânzurat ca și ceilalți membri de rând ai echipajului.

— Ar fi meritat-o! Atunci, pe diseară la doamna Boulettre. Să vin să vă iau, locotenente?

— Îmi faceți o deosebită onoare.

— Ei, o să vă rog numai să-mi îngăduiți să vizitez mai în amănunt nava dumneavoastră, înainte de a vâsli spre țărm.

În timpul când cei doi comandanți purtau această conversație, de-a lungul cheiului trecea agale un bărbat, cu aerul unui om degajat. Era de statură mijlocie, zvelt și era îmbrăcat ca un *digger** care vine direct din mină

* Căutător de aur (engl., n.t.).

cu intenția să se vânture puțin prin oraș și să se odihnească după munca obositoare a profesiei sale. O pălărie cu boruri largi, cam mototolită, îi ascundea trăsăturile, fără însă să poată masca cicatricea mare, urâtă, care-i brăzda fața de la ureche până la nas, de-a curmezișul obrazului.

Cine-l privea își întorcea cu groază ochii de la această înfățișare oribilă. Omul era conștient de impresia pe care o făcea, dar nu părea afectat, iar calmul său aparent nu era tulburat de exclamațiile ocazionale pe care le stârnea chipul său.

La un moment dat se opri și privi spre chei.

— A mai ancorat unul, murmură el. O corabie cu pânze construită ca lumea, după cât se pare. Numai dacă... Se opri brusc din monologul său și-și puse mâna pavăză deasupra ochilor pentru a vedea mai bine. „*Sacré nom de Dieu*"* ... asta e, da, asta e „l'Horrible"! În sfârșit o revăd din nou și ... totuși, se află prea departe de țărm, s-ar putea să mă înșel. Trebuie să mă conving!

Coborî câteva trepte în fața cărora staționau mai multe bărci și sări într-una din ele.

— Încotro? întrebă proprietarul care stătea întins la soare pe bancheta din dreptul vâslelor.

Clientul arătă spre larg și răspunse scurt: La plimbare.

— Cât timp?

— Cât mi-o plăcea.

— Puteți plăti?

Barcagiul îl cerceta pe client cu o privire nu prea încrezătoare.

— După plimbare, cu bani buni, înainte — cu pumni buni. Alege!

— Mm, mm, mârâi proprietarul bărcii, vizibil intimidat de privirea amenințătoare care țâșnea din ochii

* Fir-ar să fie! (fr., n.t.).

întunecați ai străinului. „Băgați-vă cele zece degete unde vă place, dar nu în ochii mei. Știți să umblați cu cârma?“

O scurtă înclinare a capului fu singurul răspuns al străinului, după care barca fu dezlegată și își căută drumul în larg prin mulțimea de ambarcațiuni aflate primprejur.

Străinul se pricepea să stea la cârmă ca oricare marinar, asta a observat barcagiul după primele vâsliturі. Dar nu lăsa să se ghicească ținta pe care o urmărea de fapt; a înconjurat, descriind un cerc larg, crucișătorul și „l'Horrible“, apoi a condus ambarcațiunea înapoi, la locul de unde o luase. Plăti într-un fel pe care nu ți l-ai fi putut închipui, judecând după înfățișarea sa.

— Ea este, oftă el ușurat, în timp ce urca treptele. Acum trebuie să dispară fără urmă și cât mai repede doamna de Boulettre, ca și atunci Miss Amiral.

Și acum, la tavernă!

Își îndreptă pașii spre un cartier al orașului, unde indivizii cei mai sordizi duc o viață de mizerie și adeseori de crimă. Între timp trebui să treacă printr-un labirint de ulicioare și străzi, străjuite de case ce cu greu justificau un astfel de nume. Cartierul pustiu pe care îl străbătea, plin de gropi și hârtoape, constituia o zonă unde puteai să-ți frângi ușor gâtul, mai ales în timpul nopții, iar colibele, barăcile și corturile ce-l populau îl făceau să semene mai degrabă cu un sălaș de țigani decât cu un sector al unei administrații orășenești ordonate, în care brațul puternic al poliției elimină orice element dăunător sau dubios, ori măcar își îndeplinește obligația de a-l ține sub o strictă observație.

În cele din urmă omul nostru se opri în fața unei clădiri lunguiețe, ridicată din scânduri și deasupra intrării căreia se afla o inscripție scrisă cu creta: „Tavern

of fine brandy“*. În fața acestor cuvinte și după ele era desenată, pe lemnăria crăpată, tot cu creta, câte o sticlă de rachiu.

Străinul intră în tavernă.

Încăperea lungă era plină de clienți care, după înfățișare, nu păreau a face parte din societatea despre care se spune că este *gentlemanlike***. O duhoare de alcool și tutun te izbea, ca un pumn în piept, de cum cutezai să pășești înăuntru, iar zgomotul care domnea părea să iasă mai degrabă din gâtleje de animale decât de oameni.

Omul cu cicatricea nu părea să fie stingherit de aceste aspecte neplăcute. Înaintă spre tejghea și se adresă cârciumarului care trona în spatele ei:

— Tom, lunganul, este aici, master? Cel întrebat îl scrută cu o privire bănuitoare și-i răspunse, nu tocmai prietenos:

— De ce?

— Pentru că vreau să vorbesc cu el.

— Cine este Tom lunganul?

— Ei, asta-i! Nu te juca de-a v-ați-ascunselea! Îl cunoști tot atât de bine ca și mine; el mi-a cerut să vin aici.

— Cine sunteți?

— Asta nu te interesează, ce dracu'! Nici eu nu te-am întrebat de registrul de nașteri în care numele dumitale s-ar putea să fie trecut!

— Ehei, dacă mă luați așa, puteți aștepta mult și bine până să primiți un răspuns. Mai degrabă puteți primi un pumn, ba chiar doi.

---

* Taverna rachiului bun (engl., n.t.).

** Cavalerească (engl., n.t.).

— Despre asta mai putem sta de vorbă. Dar vreau să-ți spun că dacă nu mă lași să-i vorbesc, Tom lunganul o să ți-o plătească.

— Da? Ei bine, am să mă fac că-l cunosc, mă înțelegeți, sir? Dacă într-adevăr v-a cerut să veniți la el, atunci, de bună seamă, v-a spus și un cuvânt, un cuvințel, fără de care nu puteți ajunge până la el.

— Da, asta mi-a spus. Ascultă!

Străinul se aplecă și-i șopti cârciumarului ceva la ureche. Acesta dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, acum pot avea încredere în dumneavoastră. Tom nu este încă aici. Este tocmai ora când o patrulă a poliției dă o raită printre clienții mei. După ce trece, fac un semn și apare și Tom. Până atunci, luați loc!

— Dar nu aici, master. Mi-a spus Tom că aveți o cămăruță unde putem sta de vorbă nestingheriți de priviri străine.

— Există și așa ceva, dar nu e pentru oricine.

— Nu e pentru oricine? Dar pentru cine e?

— Dacă e nevoie să vă spun, atunci înseamnă că sub pălăria dumneavoastră e o mare tulbureală!

— Chiar așa de mare cum îți închipui dumneata, nu cred că e!

Scoase o monedă de aur și i-o împinse sub nas patronului, care o înhăță imediat.

— Bine! Se pare că lucrurile nu stau cu dumneavoastră atât de rău pe cât mi-am închipuit. Dar știți că atunci când vrei să faci plăcere cuiva, ții copoii la distanță de el. În asemenea situații, primează interesul celui pe care vrei să-l protejezi. Vreți să beți ceva?

— Un pahar cu vin.

— Vin? Dar unde vă credeți? Ce să fac aici cu o asemenea băutură nepricopsită? Vă aduc o sticlă cu brandy,

cum se cuvine și cum e obiceiul pe aici. Poftim, iată și un pahar. Acum așezați-vă în spatele sobei de colo. Imediat lângă ea e o ușă pe care, de aici, nu o poate zări nimeni. Am s-o las întredeschisă și cu prima ocazie, când nu se uită nimeni la dumneavoastră, treceți în încăperea de dincolo de ea.

— Așa am să fac.

— Acum nu e nimeni în cămăruță, dar în curând încep să vină clienții și vă sfătuiesc să nu-i deranjați. Sunt băieți iuți la mânie, la care vorba și ascuțișul cuțitului nu se află departe una de alta.

Lucrurile s-au petrecut precum le-a descris patronul și în curând străinul ședea în cămăruța cea dosnică. Acolo se aflau numai două mese și poate o jumătate de duzină de scaune care acum erau neocupate. Dar, după cum îl prevenise patronul, în curând apărură, furișându-se unul după altul, oaspeții. Felul în care intrau și se așezau denota faptul că erau obișnuiți să se întâlnească aici, în intimitate. Nu se salutau și își aruncau doar reciproc câte o scurtă privire cercetătoare. Altminteri, nu-și acordau nici un fel de atenție, iar discuțiile se purtau pe un ton înăbușit și atât de nepăsător, de parcă n-ar fi fost de față nici un străin. Toți păreau să fie oameni ai mării, cel puțin din caracterul discuțiilor care erau împestrițate cu termeni marinărești și văzând că cei prezenți sunt la curent cu toate întâmplările petrecute pe mare în trecutul apropiat. Se discuta, de asemenea, despre navele aflate în port sau în radă.

— Știți că, întrebă unul, „l'Horrible" a ancorat?

— O, „l'Horrible", vasul pirat de odinioară?

— Da, comandat de locotenentul Jenner. Un vas splendid, incomparabil în ce privește construcția și echipamentul. Căpitanul Caiman a dovedit-o.

— E păcat că bietul de el a trebuit să sfârșească în streang! Sau poate că..., cine știe?!

— Mare păcat! Se pricepea să scoată ceva din nava aia și din băieții săi!

— El poate mai puțin, dar avea un meșter de vele excepțional și care, de fapt, comanda nava.

— Am auzit și despre asta ceva. Se pare că individul era, de fapt, o muiere, un adevărat diavol. Lucrul mi se pare demn de crezare, fiindcă dacă un drac vrea să se răsfețe, apoi își găsește sălaș într-o femeie.

— Așa e! spuse un al treilea. Era o muiere și i se spunea Miss Amiral, știu precis. Se zice că era fata unui bătrân lup de mare, care o lua cu el în toate călătoriile sale. Datorită acestui lucru căpătase trăsături bărbătești și se simțea bine numai pe apă. Cu timpul a ajuns să se priceapă să comande o corabie mai bine decât mulți căpitani experimentați. Toți marinarii știu că au existat asemenea femei și că poate mai există și în zilele noastre. Cine vrea să știe mai multe să-l întrebe pe Tom lunganul. El poate să spună, fiindcă strengarul a călătorit o dată, cred, cu căpitanul Caiman și cunoaște mai bine „l'Horrible" decât vrea să recunoască.

— Tot ce se poate. Și dacă ar fi adevărat nici nu-mi trece prin minte să i-o iau în nume de rău; pentru că viața de câine pe care o duci pe o nenorocită de corabie comercială nu se compară cu cea pe care o ai pe un vas corsar de nădejde cum este „l'Horrible". Nu spun mai mult, dar voi ați înțeles ce vreau să zic!

— Haida de! Ieși cu ce știi! Sau, dacă ți-e teamă, atunci o spun eu: dacă ar mai fi trăit căpitanul Caiman și „l'Horrible" i-ar mai aparține, pe loc m-aș îmbarca la bordul ei! Mă auziți? Și cred că-mi dați dreptate!

În acea clipă ușa se deschise din nou și intră un om pe care toți îl salutară ca pe o veche cunoștință.

— Tom lunganul! Vino aici, bătrâne *swalker*, și fixează-te pe scaunul ăsta! Știi că vorbeam chiar despre tine?

— Da, despre tine și despre „l'Horrible", confirmă un altul.

— Lăsați-o pe „l'Horrible" acolo unde e, pe mare, bătrâni șobolani palavragii, răspunse el, așezându-se și făcând cu ochiul omului cu cicatricea, fără ca ceilalți să bage de seamă. De ce vă interesează corabia aia?

— Pe noi nu, dar pe tine în mod sigur. Credem că tu o cunoști mai bine decât noi; nu ai poposit cândva pe puntea ei?

— Nu zic nici da, nici ba. Dar s-ar putea să fi fost. Sunt câteva duzini de corăbii drăguțe pe care le-a cunoscut Tom și cine ar putea să aibă ceva împotrivă dacă „l'Horrible" ar fi printre ele?

— Nimeni. Dar ia spune, este adevărat că maestrul de vele al corsarului era o muiere?

— Din câte am auzit, e adevărat.

— Păi atunci trebuie să fi fost mare harababură pe corabie!

— Cum așa?

— Păi dacă o muiere e la comanda unei nave, nu aș vrea să fiu și eu pe acolo. Cred că tocmai asta și nicidecum alta este pricina pentru care „l'Horrible" a fost capturată.

— Credeți că...? se auzi vocea străinului cu cicatricea.

— Da, cred! Sau aveți cumva ceva împotrivă?

— Nu vă privește dacă am ceva împotrivă. Vroiam doar să știu dacă așa credeți într-adevăr.

— Nu mă privește? Cum să nu mă privească atunci când un străin se amestecă în vorba mea. Ține-ți limba,

că de nu, îți dau una peste bot de-o să-ți aduni dinții de pe podea.

— Chiar așa?

— Ce? Cum? Acuși o încasezi!

Dintr-un pas se afla în fața bărbatului subțirel, mai scund cu un cap decât el. Se pregătea tocmai să-i aplice o lovitură care în mod sigur nu avea să fie o dezmierdare. În aceeași clipă, însă, fu ridicat și trântit la pământ cu o asemenea furie, încât cu greu se putu dezmetici.

Imediat sări să răzbune rușinoasa înfrângere a camaradului său un altul ce se afla cel mai aproape de el. Avu aceeași soartă. Cu o suplețe felină, adversarul său eschivase lovitura ce-i fusese destinată, îl înșfăcă și aruncă de bubui podeaua.

Tocmai voia să-l urmeze un al treilea, când Tom lunganul se băgă între ei.

— Stop! strigă el, prinzându-l de mână și reținându-l. Nu face prostii, bătrâne! Cu ăsta nu te poți pune și nici alți zece ca tine.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta!

— Încearcă, dacă așa ți-e voia; dar părerea mea este că-l veți onora pe un ofițer de pe „l'Horrible".

— De pe „l'Horrible"?

Ceilalți doi, care tocmai se ridicaseră de pe jos și se pregăteau să sară din nou la bătaie, interveniră și ei surprinși:

— De pe care „l'Horrible"? Cea de acum sau cea de odinioară?

— Bineînțeles că de pe cea de odinioară. Sau vă închipuiți cumva că un căpșor de ofițer de marină al Statelor Unite îndrăznește să se arate pe aici, în cabina noastră?

— E adevărat?

Omul cu cicatricea încuviință cu o ușoară mișcare a capului, spunând:

— S-ar putea să fie adevărat, oameni buni! Tom lunganul mă cunoaște de ceva mai multă vreme, de pe când amândoi goneam cu aceeași navă, făcând o droaie de minuni împreună.

— Așa? Atunci altfel stau lucrurile; dacă-i așa, atunci sunteți în siguranță la noi și n-o să mai aveți de-a face cu pumnii noștri.

— Ce să-ți spun! se auzi răspunsul disprețuitor. De pumnii voștri nu mi-e teamă. Totuși, gândesc că sunteți oameni de ispravă, așa că hai să ne împăcăm. Iată, mă așez alături de voi și s-o lăsăm baltă.

— S-o lăsați baltă! Cred că cearta nu a pornit de la noi, ci de la dumneavoastră. Ca străin, n-aveați ce vă băga în discuția noastră.

— Mde, s-ar putea să aveți ceva dreptate, dar eu sunt obișnuit să-mi pun oamenii la probă înainte de a bate palma cu ei.

— Oamenii dumneavoastră? se miră careva.

— Să-i puneți la probă? zise un altul.

— Să bateți palma? grăi cel de-al treilea.

— Chiar așa! N-ați spus adineauri că ați vrea să fiți pe „l'Horrible"?

— Asta a fost, așa, o vorbă. Vă amintiți și ce am mai clămpănit! Dacă și căpitanul Caiman mai trăiește și dacă ar comanda-o.

— Știți sigur că e mort?

— Vreți să spuneți cumva că mai trăiește?

— Trăiește, fiți convinși!

— Fir-ar să fie! Și unde stă ascuns, ai?

— Asta nu e treaba voastră, ci treaba mea.

— Pe „l'Horrible", oricum, nu e!

— Nu. Aici aveți dreptate. Dar ... de, dacă ar recăpăta-o.

— S-o recapete? Ehei, sir, asta ar fi o festă a dracului de bună din partea lui!

— Și din partea voastră!

— A noastră? Cum așa?

— Pentru că puteți fi laolaltă, dacă vreți! Se auzi, spus încet și cu precauție.

— Ce vreți să spuneți cu asta, master?

— Vreau să spun cu asta că unor oameni, cărora Tom lunganul le spune prieteni, li se poate acorda puțintică încredere. Sau poate că nu e așa?

— Pe toți dracii, nu greșiți deloc! Suntem oricând gata să câștigăm un ban bun sau o leafă mai acătării. Tom vă poate spune! Recomandarea lui este valabilă pentru dumneavoastră?

— E ca și făcut, răspunse cel numit. Acest domn vă cunoaște acum tot atât de bine ca și mine, și eu sunt cel care l-am chemat aici, ca să vă poată vedea și cunoaște. Și mai știți ceva?

— Ce?

— Am să fiu șef de echipaj pe „l'Horrible".

— Șef de echipaj? Vrei să ne călăfătuiești?

— Nici nu-mi trece prin gând! Și voi ați putea găsi o slujbă bună, dacă ați vrea!

— Și încă cum am vrea! Dar vasul i-al ăstora cu clifturi albastre*.

— Deocamdată da, dar nu pentru multă vreme, asta e sigur!

— Cum așa?

Tom se aplecă peste masă și șopti:

— Pentru că o să-l „umflăm".

* Uniformele marinei militare aveau această culoare (n.t.).

— Fir-ar să fie, asta ar fi o cacealma cum nu s-a mai văzut. S-ar vorbi despre asta în toată America, dar și mai departe, dincolo de ea.

— Și vă e teamă de asta?

— Să ne temem? Asta-i bună! Ce ni se poate întâmpla? Când ai sub labe puntea unei nave ca „l'Horrible" n-ai de ce să te temi de nimeni pe lume!

— Da, și ați putea ducea o viață ca Marele Mogul* sau cum se cheamă individul care are atâția dolari că ar putea umple cu ei marea, dacă ar vrea să fie atât de prost ca să-i arunce pe toți în ea. Depinde numai de voi ca s-o duceți astfel.

— De noi? Vorbiți mai departe, sir!

— Străinul cu cicatricea scoase din haină un portofel, extrase din el câteva bancnote și-i puse fiecăruia câte una în față.

— Vreți aceste hârtiuțe? întrebă el.

— Doar n-om fi proști să le refuzăm. Dar ce trebuie să facem pentru ele?

— Nimic, vi le fac cadou, așa, pe gratis. Dacă însă sunteți cei de care am nevoie, atunci puteți avea mâine sau poimâine de cinci ori pe atât!

— În ce fel?

— Vreți să faceți o plimbare până în radă?

— De ce nu?!

— Ca să le facem o vizită celor cu vestoane albastre.

— De ce nu?!

— O să fie rost, cu prilejul ăsta, și de ceva lovituri și împunsături de cuțit.

— N-are-a face!

— Bineînțeles că după aceea rămâneți pe navă.

* Marii Moguli, suveranii dinastiei Timurizilor musulmani din India, care au domnit începând cu secolul al XVI-lea e.n. (n.t.).

— Se înțelege! Dar cine o să ne comande?

— Cine altul decât căpitanul Caiman?

— Înseamnă că omul trăiește!

— Trăiește și o să vă înțelegeți bine cu el, dacă o să vă faceți treaba cum se cuvine.

— N-o să aveți a vă plânge, sir. Puteți fi sigur!

— Bine, atunci urechea la mine!

Oamenii se strânseră în jurul lui.

— Vă cumpărați haine de sărbătoare. Nu trebuie să vă vadă nimeni cum arătați acum.

— S-a marcat!

— Seara nu ieșiți nicăieri; mă așteptați aici pe mine sau un alt sol.

— De acord. Pe afară copoii ne fac și așa destule necazuri.

— Îndată ce vă dau de știre, veniți împreună cu Tom la... la... locuința doamnei de Boulettre.

— Pe toți dracii! Asta e cucoană a dracului de bogată. Am auzit vorbindu-se de ea. Ce avem de făcut acolo?

— Ofițerii de pe „l'Horrible" o să fie la ea.

— Aha!

— Ca să vă angajați pe vas, ea o să vă recomande domnilor ofițeri aflați în vizită la dânsa.

— Păcatele noastre! Să ne recomande pe noi o doamnă așa sus-pusă?

— Eu așa zic.

Oamenii îl priveau descumpăniți, dar plini de respect.

— Înseamnă că o cunoașteți bine!

— Posibil! În orice caz vă veți primi leafa și vă veți prezenta imediat la bord.

— Cum ordonați dumneavoastră, sir.

— Voi avea grijă ca ofițerii și echipajul să fie pe uscat. Căpitanul Caiman o să vină cu oamenii lui pe vas și... restul nu mai e treaba mea, eu sunt numai agentul lui. Lucrurile pe care trebuie să le mai aflați vi le va spune Tom.

Oamenii dădură din cap aprobativ. Planul pe care li-l înfățișase presupusul agent îi preocupa atât de mult că nu mai avură timp pentru discursuri lungi. Acesta continuă:

— Și încă ceva: Tom este șef de echipaj și, începând din această clipă, trebuie să-i dați ascultare în toate privințele; ați înțeles?

— Da, sir.

— Fiți ascultători și discreți și veți putea conta pe căpitan. Dar la cel mai mic semn de trădare sunteți pierduți, de asta să nu vă îndoiți. Și acum, pregătiți-vă!

— Nici o grijă! Știm ce avem de făcut; de mult ne-am dorit așa ceva și pentru că ni s-a împlinit dorința, n-o s-o compromitem.

— Aici mai aveți ceva bani ca să vă cinstiți. Eu trebuie să plec. La bună vedere!

— La bună vedere, sir!

În timp ce oamenii se ridicaseră în picioare, stând într-o poziție respectuoasă, agentul căpitanului Caiman întinse lui Tom o mână neglijentă, după care dispăru pe ușă.

— Pe toți dracii, omul ăsta știe să se bată, observă unul.

— Și important e că o face cu niște mâini atât de delicate, adăugă un altul. Nu se vede, dar îl are pe dracu' în el.

— Așezați-vă, îi întrerupse Tom. Mai am să vă comunic câte ceva.

Oamenii se adunară la un loc și ascultară, numai ochi și urechi, vorbele lui. Era un marinar experimentat și ponderat care se pricepea să-i convingă că tocmai acum, când se desfășura războiul dintre statele din sud și cele din nord, o corabie de corsari, condusă de un comandant bun, poate face afaceri excelente.

Saloanele doamnei de Boulettre erau în seara aceea luminate *à giorno*. Ele găzduiau o societate aleasă și numeroasă. În marea sală de primire se dansa pe muzica unui pian. Pe mese se aflau gustări rafinate și băuturi răcoritoare. Domnii mai vârstnici se retrăseseră în încăperile alăturate, unde se purtau tot felul de discuții sau se practicau diferite jocuri, la care se puteau pierde ori câștiga sute de dolari.

Trebuia să recunoști că dintre toate doamnele prezente, stăpâna casei merita să poarte coroana. Se pricepea să pronunțe fiecare cuvânt sau să facă cel mai neînsemnat gest cu atâta grație încât oricine o privea nu putea să nu se simtă atras și fermecat pe vecie de ea.

În momentul acela tocmai se odihnea, stând într-o poziție degajată, pe divanul acoperit cu catifea, făcându-și vânt cu un evantai încrustat cu perle. Ochii ei întunecoși erau ațintiți cu interes vădit asupra locotenentului Jenner, care-i fusese recomandat de comandantul navei militare ce ancorase în port.

— Veniți de la Capul Horn, locotenente? îl întrebă ea.

— Nu direct. Patrulez de mai multă vreme în dreptul strâmtorii.

— O, e o treabă plicticoasă, nu? N-ați avut timp să mai faceți o escală pe aici?

— Din păcate, nu. Serviciul pe mare este aspru.

— Să știți, domnule locotenent, că mă simt, cu toate acestea, deosebit de atrasă de viața pe mare.

— Ah! Marea are ceva care atrage chiar și pe femei. Dar ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin viața pe mare este prea neatractiv și periculos ca să-mi pot închipui că o doamnă ar putea fi, în mod serios...

— Ei, îi întrerupse ea vorba. Nu orice doamnă se teme de pericole așa cum nu toți bărbații sunt niște Hercules. Patria mea este o insulă înconjurată de apă. Am însă numeroase rude pe uscat, așa că am umblat mult de ici, colo. Am fost adesea la New York și Boston. Am călătorit o dată chiar și până la Capul Bunei Speranțe, cu care ocazie mi-am însușit și cunoștințe de navigație, care par atât de grele și aride unui amator, cum susțineți dumneavoastră. Dacă vreți să veniți până în cabinetul meu de lucru, vă pot oferi dovezi incontestabile în sprijinul afirmațiilor mele.

— Pentru asemenea sanctuar pașii mei ar putea fi profanatori.

— Credeți? Aici se trăiește într-o asemenea lipsă de constrângere și independență față de regulile obișnuite ale societății, încât nu aș scandaliza pe nici unul din oaspeții mei dacă v-aș ruga să-mi oferiți brațul.

Doamna de Boulettre își puse mâna delicată pe brațul ofițerului, și, călăuzindu-l prin mai multe încăperi, îl conduse într-o odaie care nu prea corespundea noțiunii de cabinet de lucru. Era mică și intimă, mobilată cu un lux căutat.

Aici ea se apropie de un birou somptuos, trase un sertar și scoase din el o colecție completă de hărți marinărești din cele mai valoroase. Celelalte sertare conțineau toate instrumentele necesare pentru conducerea unei corăbii.

Jenner nu-și putu ascunde admirația față de aceste comori neașteptate. El recunoscu sincer:

— Trebuie să vă spun, doamnă, că în cabina mea nu am hărți și instrumente mai bune!

— S-ar putea. Nu obișnuiesc să cumpăr lucruri de duzină.

— Dar aceste obiecte nu pot fi folosite decât după o instruire și o practică îndelungate!

— Și credeți că o femeie nu e în stare de un asemenea studiu?

— Nu am întâlnit nici una care să mă fi determinat să judec altfel.

— Atunci, vă rog, să mă supuneți unui examen.

Ochii ei priveau cu bună dispoziție trăsăturile pure ale tânărului locotenent, dar un observator atent ar fi putut discerne în ei o licărire de dispreț și ironie.

— Să vă supun la un examen? râse el. Cine ar putea aici, în fața dumneavoastră, să-și păstreze calmul atât de necesar într-o asemenea împrejurare! La bordul navei mele aș fi mai sigur pe mine.

— Această „l'Horrible" este o navă minunată, sir. Cea mai grozavă din câte cunosc. Dar știți dumneavoastră că din cauza ei ar trebui să vă urăsc?

— Să mă urâți? Dar de ce?

— Pentru că la bordul ei am trăit cele mai cumplite și mai amărâte ceasuri ale vieții mele.

— Ați fost pe „l'Horrible"? întrebă el mirat.

— Da. Cunoașteți istoria acestei nave, vestită mai degrabă în sensul unei reputații proaste?

— Da, în linii mari.

— Atunci, ați auzit probabil despre o doamnă care se afla la bordul ei atunci când a fost capturată?

— Desigur.

— Ea venise din colonia Capului cu un vas comercial care a ajuns pe mâinile căpitanului Caiman.

— Așa se spune.

— Ei bine, acest călător eu am fost.

— Chiar dumneavoastră?! Dumnezeule, ce întâmplare! Trebuie să-mi povestiți cândva această aventură extraordinară.

— Pot să-mi exprim o dorință, sir?

— Spuneți, vă rog!

— Aș vrea să revăd „l'Horrible". Îmi permiteți să mă urc la bordul ei încă o dată pentru a revedea locurile unde am pierdut atât de mult prin prezența mea acolo, să le ... să le ... absolv de păcate?

— Bineînțeles, răspunse locotenentul, bucuros la gândul să o conducă prin mica și ordonata lui împărăție.

— Și când se poate acest lucru?

— Când porunciți!

— Atunci, mâine, sir. Mâine, înainte de amiază.

— Cu plăcere, doamnă, cu mare plăcere. Pășind pe ele sfințiți locurile care, de fapt, reprezintă acum patria mea!

— Atunci vom găsi prilejul să organizăm și examenul, zâmbi malițios doamna de Boulettre. Nu doresc, însă, locotenente, ca vizita mea să vă provoace vreun neajuns. Nu sunt amiral, nici comandant de navă și nu am nici cel mai mic drept să pretind o primire deosebită.

— Nici o grijă, doamnă! Chiar dacă aș vrea, nu mi-aș putea permite ca „l'Horrible" să vă primească în haine de paradă. Aș întâmpina unele mici greutăți. Tocmai mâine dimineață părăsesc nava o parte din oamenii mei și trebuie să mă îngrijesc de completarea echipajului angajând noi marinari.

— Ah! Aș putea să vă fiu de ajutor în această împrejurare, sir?

— Aș primi cu mulțumiri o asemenea amabilitate.

— Ah, nu, vă rog, mulțumiri numai eu vă datorez! Spusele dumneavoastră mi-au amintit de câțiva oameni de ispravă care au fost în serviciul meu și care doresc să se angajeze pe o navă bună. Sunt cu toții marinari experimentați, cărora nu le pot aduce decât laude. Pot să vi-i recomand?

— Bunătatea dumneavoastră mă copleșește, doamnă. Sunt convins că nici unul dintre protejații dumneavoastră nu va fi respins.

— Vă mulțumesc. Permiteți-mi să dau dispozițiile cuvenite.

Grațioasa doamnă se înapoie în saloanele în care evoluau oaspeții săi.

Jenner era vrăjit de amabilitatea acestei femei care-i arătase o asemenea prietenie. El, un om simplu, fără prea mari pretenții în ce privește relațiile sociale, marinarul lipsit complet de experiență în privința femeilor și a vieții de societate, nu putea avea vreo bănuială. Când a fost anunțat că postulanții îl așteaptă în anticameră, oferind brațul său gazdei, se duse să-i vadă. I-a pus lui Tom — căci el era cel pe care doamna de Boulettre îl adusese, împreună cu oamenii lui din tavernă — câteva întrebări la care răspunsurile puteau fi date cu ușurință. Apoi le-a dat avansul obișnuit și le-a pus în vedere ca a doua zi să se prezinte la bordul navei „l'Horrible".

— Ei, locotenente, îl întrebă seara, pe drumul de întoarcere, comandantul crucișătorului, ce impresie ți-a făcut doamna de Boulettre?

— Excepțională, răspunse Jenner. Vrea să-mi facă o vizită pe „l'Horrible".

— Ah, când?

— Mâine dimineață.

— Mda, îți doresc mult noroc, locotenente! Cred că primirea va fi cea cuvenită.

— Politicoasă, nimic mai mult!

— Să mă invit și eu?

— Pot să vă rog, domnule căpitan?

— Nu, nu, râse acesta. Sunt un bun camarad și nu vreau să stau în calea fericirii dumitale, în orice caz, cu o condiție.

— Și anume?

— Să treci cu oaspetele dumitale un sfert de oră și pe la mine.

— De acord!

— Ne-am înțeles, deci.

— Înțeles!

Cei doi ofițeri se urcară în ambarcațiunea care-i aștepta ca să-i conducă la navele lor.

A doua zi, la bordul lui „l'Horrible" era o agitație mai mare decât de obicei. Echipajul fusese încunoștințat că o doamnă dorește să viziteze nava. Deși ordinea și curățenia care domnesc în mod obișnuit pe o navă militară făceau de prisos orice pregătire în această direcție, Jenner supuse nava sa unei examinări conștiincioase și dădu ordine, ici și colo, pentru a prezenta locuința sa plutitoare într-o lumină cât mai favorabilă.

Tocmai încheiase această activitate, când au apărut la bord noii marinari și i s-au prezentat. Îi luă în primire și dădu ordine cu privire la cazarea lor, după care nu se mai preocupă de ei. Supravegherea oamenilor nu era treaba lui, ci a șefului de echipaj.

Când, mai târziu, a apărut doamna de Boulettre, el o primi cu o deosebită politețe.

— O navă splendidă! remarcă ea când, după vizitarea navei, se întoarse împreună cu Jenner într-un loc

pe punte, anume amenajat, unde bucătarul aștepta cu cele mai alese bunătăți.

— Trebuie să vă spun, sir, că nava s-a schimbat foarte mult, în avantajul ei. Are o armare excepțională, așa că, după părerea mea, a câștigat mult în ce privește dotarea, de când a trecut în stăpânirea Statelor Unite.

— Nu cunosc ce număr de noduri putea ea atinge înainte, dar mă alătur părerii dumneavoastră, dacă nu pentru altceva decât pentru a-mi face un merit din acest lucru. Administrația Statelor Unite dispune de mai multe fonduri și posibilități pentru înzestrarea unei nave decât un particular.

— După părerea mea, „l'Horrible" poate face față ușor comparației cu oricare altă navă.

— Și aici sunt de acord cu dumneavoastră, deși cunosc o excepție. Ce-i drept, doar o singură excepție.

— Și care ar fi asta?

— Nava „Swallow", comandată de locotenentul Walpole.

— „Swallow"? Parcă am auzit de ea. Ce fel de navă este?

— Este un velier mare, cu *greement* de goeletă.

— Unde se află acum?

— Cu depeșe, în drum spre noi. Am dat de ea cu câteva grade mai la sud, pe ruta mea spre San Francisco. Walpole mi-a înmânat niște ordine. El vine pe ruta dinspre Japonia, dar o să coboare în curând ancora aici.

— Aș vrea și eu să văd această corabie excepțională.

— Dorința dumneavoastră s-ar putea împlini chiar foarte curând. Dar, vă rog să serviți din modesta gustare pe care v-a pregătit-o bucătarul nostru. S-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră. Pe o navă militară bucatele sunt pregătite arareori ca pentru o doamnă.

— Dar o doamnă poate fi pregătită să facă cinste mesei oferite de niște marinari atât de ospitalieri. Pot să vă fac o invitație, domnule locotenent?

— Mă voi conforma, cu recunoștință, hotărârilor dumneavoastră.

— Atunci, aș vrea să vă văd la mine în seara asta și sper că veți aduce cu dumneavoastră și pe ceilalți ofițeri de pe navă.

— În măsura în care o permite serviciul, da.

— Vă mulțumesc. O să fie o cină *entre nous**, la care o să mă străduiesc să răspund primirii dumneavoastră atât de amicale.

— Această primire îi este asigurată doamnei de Boulettre pretutindeni unde binevoiește să meargă. Astfel, de pildă, am primit misiunea să vă transmit o invitație, fie numai și pentru câteva minute, de a trece și pe crucișător. Căpitanul v-ar fi foarte recunoscător pentru această atenție.

— Sunt de acord, cu o singură condiție.

— Și care anume?

— Să mă însoțiți, domnule locotenent!

— De acord, din toată inima!

După ce s-a terminat mica gustare, locotenentul trecu, împreună cu doamna de Boulettre, pe crucișător. Ofițerul nebănuitor, nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la scopul secret al acestei vizite, tot așa cum nu știau nici marinarii care fuseseră angajați și urcaseră la bord la recomandarea distinsei doamne, căci nu recunoscuseră în ea pe omul cu cicatricea. Li s-ar fi părut ceva absolut de necrezut dacă cineva le-ar fi spus că doamna de Boulettre este una și aceeași persoană cu cel care-i recrutase.

---

* Între noi (fr., n.t.).

Vânturile furioase care gonesc urlând peste câmpie sunt, până la urmă, încătușate între parapeții stâncilor și... se liniștesc. Norii care alunecă încet și maiestuos sau, biciuiți de furtuni, se rostogolesc încoace și încolo, ca niște cete de stafii, pe firmamentul nemărginit, își varsă încărcătura lor rece și umedă pe pământ și apoi... se potolesc. Râul, fluviul, torentul care, vuind fără odihnă și repaus, este împins de legea neiertătoare a gravitației între malurile sale, se varsă, în cele din urmă, în mare și apoi... se calmează. Mișcarea și repausul reprezintă cele două laturi ale vieții, inclusiv ale celei umane.

În preria sălbatică, cel ce și-a ales-o ca patrie, nu cunoaște bucuria căminului familial în care să se poată odihni și unde să poată sărbători norocul ce i-a ieșit în cale. Aici, atât vânătorul cât și vânatul se furișează, cu precauție și teamă, prin întinderile nesfârșite, înconjurat de primejdii nenumărate, amenințat permanent de moartea care pândește. Dar nici o ființă, oricât de puternică ar fi, nu poate face față la infinit acestei presiuni, căci altminteri, de oricâtă energie și neînduplecare ar dispune, ar fi înfrântă. Vânătorul din prerie are nevoie să-și reînnoiască forțele, să se refacă, să se odihnească. Și acest lucru îl poate face în locuri căutate și pregătite cu grijă, pe care le folosește și pentru păs-

trarea capturilor dobândite în cursul activității sale neobosite; acestea sunt așa-numitele *Hide-spots* sau *Hiding-holes** ...

La câteva zile după ce Deadly-Gun sosise, împreună cu *trapperii* și oaspeții săi în *Hide-spot*-ul său, trei oameni călăreau prin prerie, ducând de căpăstru câțiva catâri.

Unul din ei era scund și gras, celălalt nesfârșit de lung și slab; cel de-al treilea atârna pe cal de parcă, din clipă în clipă, stătea să-și dea sufletul.

— Fir-ar să fie, grăi acesta din urmă în timp ce încerca să se îndrepte în șa; mai bine aș fi rămas în văgăuna mea și nu m-aș fi lăsat împins de diavol să mă chinuiesc împreună cu voi într-o ambarcațiune care și-a pierdut compasul și cârma. Dracii de băieți mi-au tot împuiat capul cu povești cum că aici mișună bizonii pe toate cărările, ca furnicile. Suntem de două zile pe drum și n-am întâlnit nici un bivol, nici măcar un nenorocit de vițel. Și, în plus, mârțoaga asta a mea mă scutură ca pe o sticlă cu doctorii, încât simt că mă desfac din toate încheieturile și până la urmă cred că nu o să-mi mai știu nici măcar numele. Faceți ceva ca să aruncăm cât mai repede ancora undeva. Cine vrea carne n-are decât să-și facă singur rost de ea, mie nu-mi mai trebuie nimic.

— Dacă îți trebuie carne sau ba, Peter, e totuna, îi răspunse Grăsanul. Dar ce vrei să mănânci dacă nu facem rost de nimic?

— Pe cine altul decât pe tine, pe grasul de Hammerdull! Sau te gândești cumva că am să mă apuc de Pitt Holbers, la care nu poți găsi nimic altceva decât oase și șorici netăbăcit?

* Ascunzători, depozite secrete pentru blănuri (engl., n.t.).

— Ce spui de asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon*? râse cu poftă Dick Hammerdull.

— Dacă ești de părere că bătrâna vietate de mare trebuie să-și poarte singură de grijă, Dick, atunci îți dau dreptate pe deplin. Nu am nici o poftă să muște din el.

— Asta nici eu nu mi-aș permite. Cine vrea să muște din Peter Polter din Langendorf, acela trebuie să fie un altfel de om decât... Fir-ar să fie, ia uitați-vă pe pământ! Pe aici a alergat careva. Dacă e animal sau om asta nu știu, dar, dacă cercetăm bine iarba, aflăm ce vietate a fost.

— *Egad**, Pitt Holbers, exclamă Hammerdull. Este adevărat, iarba e călcată.

Cei doi vânători descălecară și cercetară pământul cu atâta băgare de seamă, de parcă de ceea ce găseau atârna viața lor.

— Da, bătrâne Pitt, ce părere ai? întrebă Hammerdull.

— Ce părere să am? Dacă tu crezi că erau indieni, Dick, atunci îți dau dreptate.

— Dacă erau sau nu, asta e cam totuna; dar că nu au fost alții, asta-i sigur. Peter Polter, descalecă bătrâne, ca să nu fii văzut de departe.

— Slavă Domnului, oameni buni, că am dat în sfârșit peste păcătoșii de indieni, că așa ajung și eu să cobor de pe bestia asta a mea! răspunse acesta, în vreme ce cobora de pe cal, cu aerul unui om care a scăpat dintr-o primejdie teribilă. Câți or fi fost?

— Cinci, asta-i sigur. Și că sunt ogellallași, nu e nici o îndoială.

— După ce cunoști asta?

* Zău, pe legea mea (engl., n.t.).

— Pentru că patru din ei au cai prinși de curând. Calul celui de-al cincilea l-am scăpat noi și a fost folosit pentru prinderea celorlalți. Pregătiți-vă de luptă! Trebuie să-i ajungem din urmă, să vedem ce au de gând.

Cei trei călăreți puseră mâna pe carabine, le încărcară și, cu ele pregătite de tragere, porniră pe urmele care nu le puteau însă furniza amănunte prea precise. Ele duceau direct spre un râuleț ce curgea într-o albie îngustă, dar adâncă, pe care indienii trebuie că-l traversaseră, deoarece urma lor se regăsea pe celălalt mal.

Hammerdull scruta cu precauție, ascunzându-se printre tufișuri, regiunea deluroasă ce se zărea dincolo de râu.

— Trebuie să-i urmărim și dincolo; precis nu pun nimic bun la cale și dacă socotesc că noi...

El nu putu continua vorba, căci un lasou zbură prin aer, se încolăci în jurul gâtului său și-l doborî la pământ. La fel se întâmplă și cu ceilalți; înainte să se fi putut gândi măcar să opună vreo rezistență erau strânși în teribilele curele cu care fuseseră capturați. Se aflau în mâinile dușmanilor, armele le erau luate, iar ei legați fedeleș. Atacatorii erau cinci indieni.

Cârmaciul se încorda, făcând eforturi supraomenești pentru a rupe lațul, degeaba însă; curelele din piele de bivol erau mult prea solide; reuși să se aleagă doar cu un mârâit disprețuitor din partea indienilor. Dick Hammerdull și Pitt Holbers, în schimb, luară lucrurile mai filozofic. Tăceau și se lăsau, impasibili, în voia soartei.

Cel mai tânăr dintre pieile-roșii stătea în fața lor. Trei pene de vultur îi împodobeau părul împletit într-un fel de coc înalt, ca al căpeteniilor de trib. O blană de jaguar îi acoperea umerii. El îi cercetă cu o privire amenințătoare și începu să le vorbească, însoțindu-și discursul cu mișcări ale mâinilor, semnificând disprețul:

— Oamenii albi sunt slabi ca puii câinelui de prerie, nu sunt în stare să rupă legăturile care-i încătușează!

— Ce spune ticălosul? întrebă Peter Polter, care nu înțelegea graiul indienilor, pe cei doi tovarăși de suferință.

Nu primi, însă, nici un răspuns.

— Bărbații albi nu sunt vânători. Ei nu văd, nu aud și nu sunt înțelepți. Omul roșu i-a văzut venind în spatele lui. El s-a dus prin apă ca să-i înșele și s-a întors înapoi. Ei nu au învățat să fie șireți și zac acum pe pământ ca broasca râioasă, pe care o omori cu bățul.

— *Mille tonnerres!* Vreți să-mi spuneți, în sfârșit, ce tot sporovăiește individul ăsta? strigă exasperat cârmaciul, încercând să se ridice, în ciuda legăturilor ce-l strângeau.

Cei cărora li se adresa continuau să tacă.

— Oamenii albi sunt fricoși ca și șoarecii. Ei nu îndrăznesc să vorbească cu omul roșu, le e rușine că zac în fața lui ca...

— Tunete și grindină! Vă întreb, ticăloșilor, ce spune? urlă Peter, și mai furios acum din pricina tăcerii lor decât din cauza situației în care se aflau datorită lipsei lor de prevedere.

— Dacă spune sau nu ceva, e totuna, glăsui calm Hammerdull; dar el te insultă, spunând că ești o broască râioasă, proastă și lașă, pentru că ai fost atât de lipsit de prevedere și te-ai lăsat prins.

— Prost — laș — broaseă râioasă — pe mine mă insultă, numai pe mine? Voi nu v-ați lăsat prinși? Așteptați, strengarilor, o să-l cunoască el pe Peter Polter din Langendorf, și nu numai el, ci și voi! Numai pe mine singur m-a insultat?! Ei bine, așteptați, am să-i dovedesc eu că numai eu singur nu mă tem de el!

Își încordă cu îndârjire membrele vânjoase. Indienii se îndepărtaseră ca să se sfătuiască, așa că nu observară nimic.

— Un, doi, trei — adio Dick Hammerdull, adio Pitt Holbers, veniți cât mai repede după mine cu pânzele umflate!

Încrederea în forța sa uriașă nu l-a părăsit în efortul supraomenesc pe care-l făcea. Curelele plesniră și el sări în sus, se aruncă pe un cal și zbură din loc ca fulgerul.

Pieile-roșii nu credeau că vreunul din prizonierii lor ar putea scăpa, iar mișcările cârmaciului fuseseră atât de iuți, încât el se și afla la o distanță apreciabilă când ei puseră mâna pe arme. Gloanțele nu-l atinseră, dar doi dintre indieni se azvârliră pe cai să-l urmărească. Ceilalți rămaseră lângă cei doi prizonieri.

În timpul incidentului nu s-a rostit nici un cuvânt, nu s-a auzit nici o chemare; acum, indianul cel tânăr care le vorbise mai înainte se apropie din nou de vânătorii noștri și-i întrebă:

— Îl cunoașteți pe Deadly-Gun, vânătorul alb?

Cei întrebați îl găsiră nevrednic de vreun răspuns.

— Voi îl cunoașteți, căci el este căpetenia voastră! Dar voi l-ați cunoscut și pe Matto-Sih, Labă-de-urs, al cărui sânge a curs din pricina voastră. El acum se află pe câmpiile de vânătoare veșnice, iar în fața voastră stă fiul său, ca să răzbune moartea lui asupra oamenilor albi. El, împreună cu tinerii tribului, au venit pe urmele luptătorilor mai vârstnici care au vrut să captureze calul de foc și a găsit, în două rânduri, trupurile neînsufletite ale fraților săi. Celor care au scăpat, le-a prins alți cai și o să-i pună pe ucigași la stâlpul de tortură.

După ce grăi, se dădu înapoi. Cei doi vânători fură legați pe cai fără vreo împotrivire din partea lor. Tre-

cură apa și o luară apoi spre pădurea care se întindea de-a lungul orizontului deluros. Indienii știau că nu trebuie să-și facă griji pentru cei doi care-l urmăreau pe cârmaci.

Când au ajuns la marginea pădurii, se lăsase seara. Călăriră la liziera acesteia, apoi o bucată de drum și prin interiorul ei, până dădură peste un grup de tineri indieni care ședeau în jurul unui foc. Deși nu erau încă luptători în toată puterea cuvântului, ei porniseră, sub conducerea fiului căpeteniei, ca să vină în întâmpinarea rudelor adulte, după atacarea trenului. Aflaseră însă de înfrângerea acestora și ardeau de nerăbdare să răzbune moartea celor căzuți în luptă. Își manifestară zgomotos entuziasmul la vederea prizonierilor, ascultând cu atenție relatarea tânărului lor conducător. Acesta, stând în picioare în fața lor, le povesti felul ingenios în care îi capturaseră pe albi, și le aduse la cunoștință ce acțiuni viitoare le propunea.

Cuvintele sale stârniră un ecou favorabil, evidențiat de nenumăratele „uff"-uri ce se auziră. Atunci, singurul alb care se afla printre ei păși înainte și spuse:

— Marele Manitu să deschidă urechile fraților mei roșii, ca ei să înțeleagă ce voi spune eu acum.

După ce își drese vocea de câteva ori, el continuă:

— Deadly-Gun este un mare vânător. El este puternic ca ursul din munți și înțelept ca o pisică ascunsă în spatele trunchiului de sycomor. Dar el este dușmanul oamenilor roșii și le-a luat scalpul la peste o sută dintre ei. El l-a omorât pe Matto-Sih, vestita căpetenie a ogellallașilor, a doborât jumătate din luptătorii tribului și s-a eliberat din nou când a căzut în mâinile noastre. Deadly-Gun a ascuns în *wigwamul* său aurul munților și nimeni nu știe unde este ascunzătoarea lui. Este și dușmanul meu și de aceea mi-am luat oamenii ca să-i găsesc

wigwamul și să-i iau aurul. Așa că ne-am întâlnit cu frații noștri roșii, ne-am aliat cu ei și ne-am înțeles astfel: ei iau sângele și noi aurul dușmanului. Dar pe cer nu strălucea o stea binevoitoare pentru noi. Oamenii albi, în afară de mine, au fost omorâți, iar dintre frații roșii, puțini și-au păstrat viața. Eram fără arme și fără cai și ar fi fost vai de noi, dacă nu am fi dat peste tinerii tribului, care au pornit să arate că sunt vrednici să lupte în rândul celor mai curajoși. Ei or să răzbune pe cei uciși și or să ia scalpurile dușmanilor, dar în alt chip decât acela pe care-l plănuise tânăra căpetenie.

Un strigăt provocat de puternica tensiune stârnită de vorbele omului alb izbucni din cercul ascultătorilor. Vorbitorul continuă:

— Am descoperit intrarea în *wigwamul* dușmanului. El locuiește într-o peșteră în care duce o apă ce acoperă urmele pașilor și ale copitelor cailor. Frații mei vor să pătrundă acolo în întunericul nopții și să-l omoare în timpul somnului. Dar oamenii roșii trebuie să țină seama de faptul că el are oameni de pază și că unul dintre oamenii lui ne-a scăpat și va trăda prezența lor. Eu cunosc un drum mai bun către *wigwamul* ascuns al lui Deadly-Gun.

— Omul alb să vorbească! se auziră mai multe glasuri.

— Apa care trece prin *wigwam* are, desigur, și un loc pe unde iese, nu numai cel pe unde intră. Am găsit locul cu pricina și vreau să conduc acolo pe tânăra căpetenie pentru a descoperi dacă se poate ajunge pe acolo sub pământ. Să fie întrebați cei doi prizonieri dacă știu despre această cale.

Propunerea fu primită cu un acord unanim. Cercul ascultătorilor se desfăcu, iar conducătorul se îndreptă

spre Pitt Holbers și Dick Hammerdull, care zăceau legați în apropiere, cu călușuri în gură.

Auziseră toată discuția. Ideea vânătorului dușman nu era lipsită de temei, dar ei nu aveau nici cea mai mică cunoștință despre o a doua intrare în *Hide-spot.*

Ascunzătoarea lui Deadly-Gun consta, de fapt, dintr-o peșteră care se formase în mod natural în interiorul unui munte de calcar. Intrarea în ea fusese săpată de un râuleț care, în capătul opus al peșterii, se prăvălea în adâncurile întunecoase ale muntelui, pentru ca, așa cum era de părere vânătorul, acolo să dispară. Deadly-Gun descoperise această peșteră și o amenajase ca o ascunzătoare despre a cărei alcătuire nu spusese niciodată nimic, decât că e accesibilă doar până la marginea cascadei formate de râuleț.

După ce li s-a scos călușul din gură, prizonierii au fost duși în mijlocul cercului format de indieni și acolo vânătorul alb începu să-i interogheze:

— Sunteți oamenii lui Deadly-Gun?

Hammerdull, neacordându-i nici o atenție, se întoarse către prietenul său:

— Pitt Holebrs, bătrâne *coon,* ce părere ai, să-i răspundem nemernicului de trădător?

— Mde! Dacă gândești, Dick, că nu avem de ce să ne rușinăm sau să ne fie teamă, atunci spune-i câteva cuvinte la ureche.

— Dacă-i voi spune sau nu, e totuna; dar el ar putea crede că ne e teamă de el și de indieni și că ne-am pierdut din cauza asta graiul, așa că vreau să-l facem să audă câte ceva.

Vânătorul rămăsese impasibil la auzul cuvântului „nemernic". El repetă întrebarea:

— Sunteți de-ai lui Deadly-Gun?

— Da, dar tu nu ești, pentru că colonelul nu suferă în jurul lui decât oameni cinstiți.

— Insultați-mă cât poftiți, dacă vă închipuiți că din asta o să aveți ceva de câștigat; deocamdată nu am nimic împotrivă. Cum vă cheamă?

— Dacă ai fi traversat Mississippi-ul cu vreo douăzeci de ani în urmă și ai fi căutat timp de patruzeci de ani, atunci ai fi întâlnit poate pe cineva care să spună cum mă numesc. Acum este, însă, prea târziu.

— Și mie îmi e indiferent. Aveți aur în *Hide-spot?*

— Mult, foarte mult, în orice caz mai mult decât veți putea lua voi de acolo.

— Unde e ascuns?

— Unde zace ascuns e totuna, trebuie numai să-l găsiți.

— Cât de puternică e obștea voastră?

— Atât de puternică, încât fiecare din membrii ei vă poate trimite la plimbare!

— Cine este indianul care l-a ajutat pe colonelul vostru împotriva ogellallașilor?

— Asta pot să vă spun: se cheamă aproximativ Winnetou.

— Apașul?

— Dacă este apaș sau nu, e totuna, dar s-ar putea să fie.

— Câte ieșiri are ascunzătoarea voastră?

— Tot atâtea câți oameni sunt acolo.

— Adică?

— Pentru fiecare câte una. Nu-i așa, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

— Dacă zici tu, Dick, eu n-am nimic împotrivă.

— Descrieți-mi peștera!

— Viziteaz-o; să fie mai avantajos.

— Bine, cum vreți voi! Puteați să vă ușurați situația, dar voi vreți să fiți legați la stâlpul de tortură și arși. O să fiți duși în așezările ogellallașilor și vă puteți închipui ce se va întâmpla acolo!

— Ei, legați la stâlpul de tortură sau arși, e cam totuna. Deocamdată, însă, mai suntem încă aici și sper că nu te vei supăra dacă cinstea asta, vreau să zic să fii prăjit, o vei avea în locul nostru.

Vânătorul se îndepărtă de ei, dând din mână a fehamite.

— Frații mei roșii să-i lege mai bine pe acești albi; ei merită moartea la stâlpul de tortură.

Hammerdull și Holbers fură legați mai temeinic și aruncați din nou la pământ. Focul ardea, dar era hrănit cu atâta economie și încetineală, încât mirosul fumului nu se simțea decât de la câțiva pași. Lumina palidă a serii, care încă se mai oglindea în acoperișul de frunziș al pădurii seculare, dispărea treptat. Se întuneca văzând cu ochii și sub învelișul de frunze domnea curând un întuneric atât de adânc, încât numai ochiul exersat al unui indian sau al unui vestman ar fi putut să deosebească obiectele din imediata apropiere.

Vânătorul se sculă și, împreună cu tânăra căpetenie a indienilor, plecă să-i arate peștera lui Deadly-Gun. Ceilalți rămaseră în urmă. Tânăra căpetenie păși fără zgomot în spatele omului alb. Drumul pe care vânătorul, în ciuda întunericului, îl urma fără greș ducea în linie dreaptă prin pădure, printre trunchiuri uriașe de fagi și stejari seculari, până la cursul unei ape, pe care îl urmară, de astă dată, cu îndoită precauție.

După un timp au ajuns la locul în care undele râului întâlneau piciorul muntelui. Aici totul era acoperit cu un tufăriș des. Vânătorul pătrunse printre tufe, le dădu la o parte și dispăru în spatele lor. Indianul îl

urmă. Se găseau într-o galerie naturală, joasă, a cărei talpă forma patul râuleților. Înaintară prin apă încet, cu grijă. Drumul care trebuia parcurs era foarte anevoios. Și vânătorul îl făcea pentru prima dată; el ajunsese abia în aceeași zi până la intrarea peșterii. Se târau de vreo jumătate de oră prin interiorul muntelui, prin apa care șerpuia, făcând nenumărate cotituri și, din loc în loc, mici cascade, când percepură un vâjâit slab ce devenea clipă în clipă tot mai puternic. Pentru ca în cele din urmă să se transforme într-un tumult care făcea ca vorba unui om, oricât de puternică ar fi fost ea, să nu poată fi auzită.

Stăteau în fața unei perdele verticale de apă. Sus, deasupra lor, se găsea *Hide-spot*-ul lui Deadly-Gun, iar în fața lor se afla un fel de cazan săpat, desigur, de apa care se prăbușea și ale cărei valuri spumegânde le scăldau picioarele. Dacă cursul apei era folosit într-adevăr ca o ieșire secretă, trebuia să existe și un dispozitiv care să permită accesul de-a lungul râului în cădere, de sus până jos, în adâncuri.

Vânătorul începu să cerceteze, pipăind cu mâinile. Așteptările sale nu fură înșelate. El dădu de o frânghie dublă, solidă, confecționată din fibre vegetale răsucite. Era prevăzută cu noduri dese, astfel că nu era nevoie de un efort prea mare ca să te urci sau să cobori pe ea. Omul alb îl informă pe însoțitorul său arămiu despre ceea ce găsise și ce urmau să mai întreprindă, nu prin viu grai, deoarece nu se puteau auzi, ci prin semne; după care verifică dacă frânghia era bine prinsă la capătul de sus și începu să se cațăre încet pe ea, în sus. Indianul îl urmă.

Era o treabă periculoasă și obositoare pentru cineva neobișnuit cu așa ceva; în plus, stropii cascadei le umezeau hainele, iar zgomotul acesteia, amplificat de spațiul

îngust în care se aflau, aproape că îi asurzea. Dedesubtul lor se deschidea prăpastia adâncă, iar deasupra lor îi pândea, poate, un dușman vigilent. Nu se speriară însă, unul din lăcomie pentru aurul din ascunzătoare despre care se povesteau tot felul de minuni, iar celălalt din sete de răzbunare și avânt tineresc.

Într-un târziu, reușiră să pună piciorul în albia de sus a râului. Urletul cascadei făcea imposibilă detectarea vreunui zgomot în preajma lor. Înaintară pe dibuite, precauți, până ce vuietul se îmblânzi, transformându-se într-un susur lin. Aici vânătorul se opri, căci i se păru că a auzit voci omenești. Scoase cuțitul, eliberă puțin pistolul, bine învelit până acum pentru a-l feri de umezeală, și se strecură înainte, cu indianul după el, gata de luptă, încet și fără să facă vreun zgomot. Vocile deveniră mai clare. Amândoi se furișară mai departe. La un moment dat lipiră urechea de pământ, ascultând cu atenție, și auziră pe cineva vorbind încetișor:

— Blestemate curele, îmi intră în carne de parcă ar fi răsucite din lame de cuțit. Dracu' să-l ia pe acest Deadly-Gun și pe toți ai lui!

— Nu te mai văicări! îți spun eu, cu asta n-o să-ți fie mai bine. Numai noi suntem vinovați de situația în care ne aflăm. Dacă am fi fost mai cu băgare de seamă, nu am fi fost surprinși în chip atât de rușinos. Acest Winnetou este un adevărat diavol, colonelul un Hercules, iar ceilalți sunt toți oameni care au simțit ceva împunsături de cuțit pe pielea lor. Dar avem o consolare: nu au de gând să ne omoare și asta ne oferă o nădejde. O să reușesc în curând să-mi eliberez o mână și atunci, *Sacrebleu**, am să mă socotesc eu cu ei, căci atunci o să . . .

* Blestemat să fie (fr., n.t.).

— Mertens, master Mertens, dumneavoastră sunteți? se auzi o întrebare șoptită din spatele locului în care se aflau legați Mertens și Létrier.

— Cine e acolo? răspunse acesta printr-o altă întrebare, surprins în cel mai înalt grad.

— Spuneți-mi mai întâi dumneavoastră cine sunteți!

— Heinrich Mertens și Peter Wolf, numai noi doi. Zăcem aici captivi și legați burduf. Dușmanii noștri sunt mult mai departe, în față, și nu ne pot auzi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți odată cine sunteți voi?

— Asta o s-o aflați imediat. Arătați-ne legăturile și vă scăpăm îndată de ele!

Câteva mișcări fură de ajuns ca prizonierii să fie eliberați de strânsoarea curelelor cu care fuseseră legați. Cei patru oameni s-au cunoscut și s-au înțeles din câteva vorbe.

— Cum ați ajuns în peșteră? întrebă Mertens. Ea se întinde numai până la cascadă.

— Pentru unul cu mintea slabă așa e. Dar am combinat atât de bine lucrurile că am să-i vin repede de hac bătrânului Deadly-Gun. Apa nu putea să dispară aici, în munte.

— Ah!

— Trebuie să existe un loc pe unde iese, vreun canal de scurgere.

— Natural! Cum de nu m-am gândit și eu la asta!

— Această ieșire am găsit-o eu și am mai aflat încă altele.

— Mai departe, spune mai departe, îl grăbea Mertens.

— Pe o margine a cascadei există o funie care coboară până jos. Cu ajutorul ei se ajunge la albia liniștită a râului și de acolo afară. Vreți să veniți cu noi?

— Cu mare plăcere, dar nu se poate.

— De ce nu? Vă e frică de puțin cățărat?

— Ei, asta-i! Am mai avut de-a face în viața mea cu asemenea frânghii mai mult decât voi, în orice caz. Dacă vă urmăm stricăm toată combinația.

— Cum așa?

— Este mai bine să ne legați la loc și să ne lăsați aici până vă întoarceți cu toți indienii voștri.

— Îmi închipui că nu vă place atât de mult aici ca să vreți cu tot dinadinsul să rămâneți unde sunteți? Sau vă e frică să ne însoțiți?

— Dacă mi-ar fi frică de cineva, atunci n-aș mai rămâne. Dar gândește-te numai ce cantitate imensă de aur e depozitată aici! Dacă fuga noastră e descoperită înainte de vreme, atunci totul este pierdut pentru noi. Iar dacă ne întoarcem să le luăm comoara, atunci chiar ne pregătim singuri o primire care ne va răpi și ultima suflare.

— La dracu', aveți dreptate! Puteam să mă gândesc la asta! Avem nevoie de câteva ore înainte de a putea reveni și în acest răstimp totul ar putea fi pierdut. Aveți, într-adevăr, curajul să rămâneți până atunci aici?

— E o întrebare fără rost. Numai că problema e să nu cumva să ne lăsați în pană.

— Nici nu ne trece prin minte! Gentlemenii roșii au de spus câteva vorbulițe celor de aici, iar eu nu sunt atât de prost să las metalul ăsta strălucitor să zacă mai departe, de pomană.

— Bine, atunci legați-ne la loc!

— Apropiați-vă! Nu o să vă leg tot atât de strâns cum ați fost și vă las un cuțit cu care să vă puteți ajuta la nevoie. Așa, suntem gata. Putem acum pleca!

Cei doi temerari dispărură fără zgomot. Prizonierii își reluară pozițiile de mai înainte, simțindu-se, însă, acum mult mai ușurați și mai siguri pe ei decât cu câteva minute mai devreme...

În timp ce aceste întâmplări se petreceau în ascunzătoare, micul Ben Cunning, sprijinit de trunchiul unui copac din afara taberei, aproape de intrarea principală, stătea și asculta cu atenție orice zgomot care putea să ajungă la urechile sale în liniștea nopții care-l înconjura. El preluase postul de veghe pentru a asigura liniștea camarazilor săi.

Deodată auzi un plescăit, de parcă cineva ar fi pășit cu grabă prin apa râului. Se lăsă imediat la pământ pentru a putea recunoaște mai ușor pe cel ce se apropia, fără ca el să poată fi văzut. Acesta se opri în apropierea lui și încercă să întrevadă ceva prin întunericul dens.

— *Have care — attention!* N-o fi aici la pândă vreun om la bord? întrebă el.

— Peter Polter, tu ești?

— Ei, cine aș putea să fiu dacă n-aș fi Peter Polter din Langendorf? Pe cine a pus de pază colonelul? Aici nu-ți poți recunoaște nici propria față!

— Cine sunt? Peter Polter nu-l cunoaște pe Ben Cunning și asta când stă lângă el la o distanță de două ghețe, lung cât un trunchi de *hicori**. Unde sunt ceilalți?

— Care ceilalți, bătrâne *swalker*?

— Păi, Hammerdull și Holbers! Și cum e cu carnea pe care trebuia s-o aduceți?

— Carnea să v-o aduceți singuri, împreună cu Grasul și Lunganul. Găsiți de toate la indienii de pe râu, dacă nu cumva între timp au călărit mai departe!

— Indieni — la râu? Ce vrea să însemne asta?

---

* Arbore subtropical, asemănător cu nucul (n.t.).

— Asta înseamnă că nu am vreme de pierdut cu tine, îi răspunse Peter Polter. Trebuie să intru la colonel, de la el ai să poți auzi totul, după aceea.

Spunând acestea, se îndreptă spre intrarea peșterii. Acolo vânătorii ședeau în jurul focului. Deadly-Gun îl recunoscu numaidecât pe cel ce se apropia.

— Din nou aici, cârmaciule? întrebă el. Ceilalți sunt probabil rămași în urmă, cu carnea.

— Da, cu carnea roșie, sir. Sunt prizonieri și sunt pe cale să fie spânzurați sau împușcați, sau mâncați. Cam tot aia e.

La aceste cuvinte oamenii săriră în sus.

— Luați prizonieri? De către cine? Spune repede! strigară ei.

— Asta și fac. Dar mai întâi dați-mi să beau o înghițitură și câteva îmbucături din treaba aia de colo. Am navigat cu iuțeala unui cuter crucișător și trosnesc din toate încheieturile ca o epavă care și-a pierdut călăfătuirea. Dracu' să mă ia dacă mai calc vreodată în preria asta blestemată, să mă chinuiesc pe spinarea unei asemenea bestii, care mă duce aiurea, așa că pierd direcția cea bună și n-o mai pot regăsi deloc. Dacă animalul nu ar fi mirosit singur ascunzătoarea, atunci m-aș mai învârti încă zece ani prin iarbă.

Cele cerute i-au fost puse la dispoziție și nefericitul cârmaci începu să spună o poveste care stârni o mare tulburare, deși aceasta nu se manifestă violent și zgomotos, având în vedere firea tăcută și stăpânită a celor prezenți.

— Hammerdull și Holbers captivi! exclamă colonelul. Trebuie să-i eliberăm, și asta cât mai repede cu putință, pentru că altminteri pieile-roșii le încheie iute procesul.

— Pornim imediat! spuse Treskow, care îi îndrăgise pe cei doi vânători și dorea să-i vadă cât mai grabnic scăpați din ghearele indienilor.

— Da, încuviință Thieme. Trebuie să plecăm imediat, altfel indienii o să aibă un avans pe care n-o să-l mai putem recupera!

Deadly-Gun zâmbi în fața acestei năvale de bune sentimente.

— Va trebui să așteptați până la ziuă, fiindcă e imposibil să recunoaștem urmele pe întuneric. Nu prea cred că ne-ar putea acum călăuzi cârmaciul până la apa lângă care au fost atacați.

— Eu? La apă? strigă Peter Polter supărat. Ce mă interesează nenorocita aia de apă unde am suferit un neufragiu atât de păcătos! Mă las tăiat cu ferăstrăul, de sus până jos, dacă aș putea spune unde se află băltoaca aia mizerabilă, la stânga sau la dreapta. Nu am avut la mine nici compas, nici saula *lochului**, și am fost luat la edec de Gras și Lungan, fapt pentru care nu am dat nici o atenție cursului pe care-l țineam. Iar mai târziu bestia asta așa a luat-o la fugă cu mine, că mi-au pierit și auzul și vederea. Ce-aș putea eu să știu despre apa voastră? Lăsați-mă în pace cu ea!

— Hi-hi-hi! chicoti cu râsul lui caracteristic micul Ben Cunning, apropiindu-se de ei; mălai-mare ăsta călărește prin prerie, dar habar n-are unde a fost! Acum o să trebuiască mai întâi căutată dâra lăsată de el, înainte de a găsi urmele pieilor-roșii. Nu e nostimă treaba?

— N-ai vrea să-ți ții pliscul, pigmeule! tună cârmaciul înfuriat de batjocura omulețului. Când sunt la bordul unei corăbii zdravene, atunci cunosc locul unde

* Instrument cu care se măsoară viteza de deplasare a unei nave și distanța parcursă de aceasta (n.t.).

mă aflu, dar aici în prerie, și încă pe spinarea unui asemenea animal nenorocit, ți se face atât de rău, că, din pricina durerii de inimă, nici nu ești în stare să-ți dai seama ce se întâmplă cu tine. Dacă vrei să pui mâna pe mizerabilii tăi de indieni, atunci caută-i tu însuți!

— Cred că nu va fi cazul să căutăm urmele lăsate de cârmaci și nici pe acelea ale indienilor, spuse Deadly-Gun. Tinerii ogellallași, dornici și ei de aventură, au pornit călări în întâmpinarea celor vârstnici, le-au găsit leșurile și sunt acum setoși de răzbunare. Mai mult ca sigur că și-au instalat o tabără bine ascunsă și acolo i-au dus pe prizonieri. O să-i cerceteze ca să afle unde-i ascunzătoarea noastră. Dar Hammerdull și Holbers vor prefera să moară decât să ne trădeze, așa încât o să le fie greu indienilor s-o descopere. Mă tem, însă, că se vor întâlni cu cei scăpați din bătălia de la linia ferată și, cum aceștia cunosc, în linii mari, regiunea în care se află ascunzătoarea noastră, e probabil că o să se hotărască să ne atace și asta cât de curând, pentru ca omul nostru — cârmaciul — să nu aibă timp să ne avertizeze. Din acest motiv cred că acum sunt deja pe drum, așa că trebuie să ne pregătim să-i primim, nicidecum să-i mai căutăm noi pe ei. Paza trebuie să fie la posturi și să fie dublată, iar noi, ceilalți, să fim gata de luptă. Focul din fața peșterii să fie stins. Făcliile din peșteră pot să ardă în continuare. Am să mă duc să văd ce-i cu prizonierii noștri.

— Vin și eu, unchiule, spuse Thieme. Sunt foarte interesat să mă conving că sunt în continuare în mâinile voastre.

Luă o făclie ca să lumineze calea colonelului care pornise înainte.

Ajuns la prizonieri, acesta din urmă le aruncă o privire scrutătoare. Ochii săi ageri examinară cu băgare de

seamă solul calcaros umed și moale. Peste fața sa trecu fulgerător o undă de surprindere, care însă trecu neobservată de nepotul său, pentru că flacăra roșie a făcliei îl lumina numai dintr-o parte.

— Totul e în regulă, hai! spuse el pe un ton liniștit, și părăsi locul împreună cu însoțitorul său. Dar întors la ai lui, îi adună în jurul său cu o chemare surdă.

— Ascultați, oameni buni, am judecat bine! Indienii nu numai că sunt pe drum, ci au trimis iscoade chiar în ascunzătoarea noastră. Au descoperit-o!

O uimire amestecată cu teamă apăru pe fețele oamenilor din peșteră, care deodată duseră mâinile la cuțite și pistoale. Stăpân pe sine, însă, colonelul continuă:

— Trebuie să vă spun un secret despre care, din motive de securitate, n-am mai pomenit până acum. Peștera are o ieșire secretă!

— Ah! se auzi un oftat surd în tot cercul de oameni din jurul lui.

— Am găsit-o în aceeași zi când am descoperit peștera. Apa râului se prăvale în adâncuri în spatele peșterii și și-a săpat acolo un cazan din care, prin inima muntelui, și-a găsit o ieșire. Am fixat atunci, într-o latură a cascadei, o frânghie solidă, m-am lăsat în jos pe ea și am găsit că e posibilă ieșirea de-a lungul perdelei de apă. Frânghia atârnă și acum acolo și este în stare bună. Adineauri, când m-am dus să văd ce fac prizonierii, am observat urme străine pe solul umed. O privire rapidă mi-a permis să-mi dau seama că legăturile lor fuseseră slăbite.

— Cum se poate una ca asta? se miră Treskow. Eu însumi i-am legat într-așa fel că numai cu ajutorul cuiva ar fi putut să se elibereze.

— Indienii au trimis înainte cercetași care au reușit să descopere ieșirea secretă. Se vede treaba că au pătruns în ea, s-au urcat cu ajutorul frânghiei în peșteră și, găsind prizonierii, le-au slăbit legăturile. Precis că le-au lăsat și ceva arme. După aceea au făcut cale întoarsă ca să-i aducă și pe ceilalți aici.

— De ce nu l-or fi luat cu ei pe căpitan și pe Marc Létrier? se întrebă Thieme.

— Pentru că în clipa când ne-am fi dat seama de dispariția lor, s-ar fi trădat. În primul rând trebuie să-i facem inofensivi pe cei doi indivizi periculoși, legându-i din nou. Înainte, nepoate, noi o luăm înainte. Ceilalți să ne urmeze în tăcere, pentru ca de îndată ce cei doi vor încerca să opună rezistență, să se arunce asupra lor. Trebuie să evităm orice vărsare de sânge!

În timpul acestei discuții, în adâncul peșterii se desfășura o alta, purtată în șoaptă:

— Marc, i-ai văzut privirea? întrebă Mertens, după ce Deadly-Gun și Thieme se îndepărtaseră.

— Care privire?

— Pe care colonelul a aruncat-o pe pământ.

— Nu, nici nu m-am uitat la el.

— A descoperit totul.

— Imposibil. A plecat imediat și părea liniștit.

— S-a prefăcut! A văzut urmele vânătorului și ale indianului. Eu mi-am dat seama de asta, în ciuda luminii slabe. Am observat o tresărire pe fața lui. După aceea a aruncat o privire scurtă la legăturile noastre, și felul în care a rostit cuvintele „totul e în regulă" îmi dovedește că nu i-a scăpat nimic din cele întâmplate aici.

— Ei drăcie! Dacă a plecat ca să aducă oamenii pentru a ne lega din nou? Să înnebunești, nu alta!

— Îi aduce în mod sigur.

— Atunci am să mă apăr până la ultima picătură de sânge. Fiindcă dacă ne leagă din nou, totul e pierdut. O să ne ducă în altă parte și o să-i primească pe indieni în locul ăsta, unde suntem noi acum.

— Așa e! Dar rezistența nu e necesară.

— Cum așa?

— Cea mai simplă și sigură cale de scăpare este să fugim imediat.

— Dar dacă vă înșelați, căpitane, și bătrânul nu a observat nimic?

— Ar fi tot aia. Ei nu s-ar mai întoarce aici înainte de venirea indienilor, așa că n-au cum să descopere fuga noastră și să fie deconspirat planul atacului. Trebuie s-o ștergem, doar ai auzit care e drumul pe care putem scăpa de aici. Repede, înainte de a nu fi prea târziu!

Se eliberară de legături și începură să meargă în direcția zgomotului făcut de cascadă. După o căutare nu prea îndelungată, reușiră să dea de frânghie și coborâră pe ea. Ajuns la suprafața vijelioasă a bazinului, Mertens, ținându-se cu mâinile strâns de frânghie, cerceta atent pereții stâncoși ai îngustului culoar până ce găsi deschiderea laterală prin care valurile năvăleau în jos. Opintindu-se, reuși să pătrundă în deschizătură. Trase apoi frânghia după el, pentru ca însoțitorul său să-și dea seama încotro să se îndrepte. Era un moment periculos, pentru că cei doi fugari nu puteau comunica unul cu altul din pricina vuietului cascadei. Dar acțiunea lor curajoasă reuși și, bălăcindu-se prin apă, într-o poziție dificilă, izbutiră după un timp să ajungă cu bine, uzi leoarcă, afară.

Aici, în sfârșit, își îndreptară spatele și rămaseră un timp, cu respirația tăiată, să se odihnească.

— Acum trebuie să aşteptăm până la venirea indienilor, îşi dădu cu părerea Létrier.

— Asta nu se poate. Colonelul o să ne urmărească imediat ce descoperă fuga noastră. Trebuie să pornim numaidecât.

— Dar nu ştim unde se află tabăra indienilor!

— Nu face nimic. Nu e nevoie să ne îndepărtăm prea mult. Căutăm în ascunziş prin apropiere şi aşteptăm apoi să vedem ce se mai întâmplă.

— E bine cum spui, căpitane; pentru că, dacă ne întâlnim acum cu pieile-roşii, trebuie să ne întoarcem cu ei înapoi şi nu am deloc poftă de aşa ceva. E mai avantajos să-i lăsăm pe bravii oameni să intre în foc pentru noi şi să vedem după aia cum putem pune mâna pe castane.

— Sunt de aceeaşi părere. Vino!

Făcură câţiva paşi prin desiş şi se ascunseră într-un loc unde acesta era mai des. Aici rămaseră cât se poate de nemişcaţi şi ascultară cu atenţia încordată.

Deodată se auzi un zgomot îndepărtat, asemănător zumzetului unei insecte care-ţi trece pe lângă ureche.

— Indienii! şopti Mertens.

Nu se înşelase. Cu vânătorul alb şi cu fiul căpeteniei Matto-Sih în frunte, se apropiau, unul în spatele celuilalt, într-un şir lung, care înainta cu băgare de seamă.

S-au oprit la intrarea ascunsă, au ţinut o scurtă consfătuire, după care au dispărut, unul câte unul, în deschizătura abia vizibilă din albia râului. Doi dintre ei rămaseră de pază.

Trecu un timp lung, lung de tot. Cerul, pe care mai înainte nu-l puteau deosebi în întuneric, de acoperişul de frunziş al pădurii, prinse, încet, încet, să se contureze; mai întâi apărură trunchiurile câte unui copac, pentru ca în curând să se zărească ramurile; ici, colo câte o pasăre lansa un strigăt încă adormit; noaptea începea să facă loc zilei şi zorile se înstăpâneau treptat.

Cei doi paznici indieni stăteau nemişcaţi pe malul râului, acolo unde acesta ieşea din munte. Ei erau, probabil, destul de îngrijoraţi de absenţa îndelungată a camarazilor, dar feţele lor tinere, arămii, nu trădau nimic din zbuciumul ce-i frământa. Aşa cum stăteau, sprijiniţi în ţevile puştilor, erau aidoma statuilor ce-i înfăţişează pe semenii lor, înarmaţi până-n dinţi.

Deodată se auziră trosnind două împuşcături simultane. Cei doi paznici căzură seceraţi la pământ, împuşcaţi în cap. In clipa următoare se ridicară lângă ei două siluete care trecuseră neobservate îngusta poartă prin perdeaua de apă. Erau Deadly-Gun şi micul Ben Cunning.

— Hi-hi-hi! râse acesta din urmă. Au căpătat prea devreme aripi, tinerii; încă nu au învăţat să ţină ochii şi urechile deschise. Vedeţi, colonele, că am avut dreptate? Au uitat să-şi şteargă urmele şi acum putem căuta tabăra unde zac legaţi Grăsanul şi Lunganul.

— Cutezi să te urci singur, din nou, până în peşteră, Ben?

— De ce nu? Credeţi cumva că Ben Cunning se teme de cele două picături de apă pe care le va înghiţi?

— Atunci întoarce-te, în timp ce eu voi merge pe urme, şi adu-i pe ceilalţi, primprejurul muntelui, până aici. Nu-i nevoie să rămână în tabără decât paza obişnuită, pentru că locul e complet curăţat. Eu o iau înainte şi voi veniţi după mine. Grăbiţi-vă, ca să mă ajungeţi din urmă!

Micul *trapper*, cu un semn de încuviințare, dispăru în deschizătură și Deadly-Gun porni urmărirea. La începutul drumului urmele erau atât de evidente, încât nu trebui să le acorde o atenție deosebită. Din această cauză, vânătorului, care era de obicei atât de atent, îi scăpară acum urmele celor doi fugari ascunși în tufișuri, și el își continuă drumul printre copaci, atent doar la urmele lăsate de indieni.

După un timp, căpitanul șușoti la urechea însoțitorului său:

— Asta-i nenoroc, mare nenoroc. Acești viteji tineri indieni au ajuns cu bine sus, pe frânghie, în peșteră, dar au fost imediat doborâți. E mare păcat de ei! Acum suntem din nou singuri în fața lui Deadly-Gun și a oamenilor lui!

— Nu ar fi mai bine, căpitane, dacă l-am urmări în taină? întrebă Marc Létrier. Dacă vrem să scăpăm cu bine, ne trebuie neapărat cai și am putea să ne ținem numai de caii indienilor.

— Asta e imposibil. Vânătorii ne-ar urmări și ne-ar descoperi imediat urmele.

— Ce ne împiedică să-i facem de petrecanie pentru totdeauna bătrânului? Avem cuțite bune.

— Marc, noi am făcut lucruri mai grele. Dar nu suntem vestmani. Colonelul are un auz fin și ne este superior cu armele lui. Chiar dacă am reuși să-i facem o împunsătură bună și să ajungem la cai, peste numai câteva minute am avea toată hoarda furioasă în spate.

— Dacă scăpăm de bătrân, nu mai trebuie să ne temem de ceilalți. Cârmaciul fără minte, Thieme, polițistul naiv, sunt toți oameni care nu pricep nimic din prerie și sunt...

— Și Winnetou, apașul? îl întrerupse Mertens.

— Drace, la el nu m-am gândit. *Cher Dieu**, ăla singur ar fi capabil să ne ajungă din urmă și să ne doboare cu tomahawkul lui. Atunci, ce să facem? Să rămânem culcați aici o veșnicie, iarăși nu putem.

— Ai mintea cam slabă, Marc. În *Hide-spot* zace o avere: aur să-l întorci cu lopata. Așteptăm până ce pleacă vânătorul...

— Și apoi?

— Apoi, șușoti căpitanul, deși nu se afla nimeni în preajmă, ne întoarcem pe același drum pe care am venit.

— Pe dracu'! În peșteră?

— Se înțelege!

— Să ne lăsăm acolo măcelăriți!?

— Mai degrabă, nu. Ai auzit că de pază a rămas un singur vânător. El o să stea la bună distanță de peșteră, pe malul râului și nu o să observe nimic.

— Da, așa-i! Colonelul a făcut o mare greșeală că nu a pus un paznic aici, lângă apă.

— Bineînțeles! Deci, ne întoarcem în peșteră.

— Înapoi, în peșteră! repetă celălalt cu sârg, căci noua aventură începea să-i placă.

— Căutăm aurul...

— Aurul?

— Îl luăm și...

— Și?

— Ne înarmăm, căci în *Hide-spot* există tot felul de arme, de foc și de împuns.

— Asta așa e, au un depozit plin-ochi cu tot felul de arme.

— Îl doborâm pe paznic.

— Fără asta nu se poate.

---

* Dragă Doamne! (fr., n.t.).

— Ne luăm, în trecere, câte-un cal.

— Dar unde au priponit caii, căpitane?

— Încă nu știu, dar îi găsim noi. Vânătorii călăresc în sus, prin albia râului; trebuie să fie pe undeva pe-aproape și locul unde sunt legate animalele. Dacă cercetăm cu atenție malurile, le găsim negreșit.

— Și apoi? întrebă Marc Létrier.

— Apoi o luăm la sănătoasa. Încotro, o să vedem noi; în orice caz spre vest. Dacă avem bani sau aur, ajungem noi la San Francisco și...

Se opri în mijlocul frazei. Un zgomot, care venea dintr-o parte, îl făcu să amuțească.

Se auzeau acum pași înceți. Ben Cunning venea printre tufișuri, iar în spatele lui, cu excepția celui care fusese lăsat de pază, se înșirau toți locuitorii peșterii. Winnetou se afla și el printre ei. Înaintau pe urmele lăsate intenționat de Deadly-Gun. Cei doi fugari își ținură respirația; o singură privire a ochilor experimentați ai apașului putea să-l facă să descopere urmele, abia vizibile, lăsate chiar de ei. Din fericire pentru ei, pericolul trecu, deoarece Winnetou se bizuia pe vânătorul din fața sa și de aceea nu acorda atenție solului.

— *Grâce à Dieu**! exclamă Létrier, după ce zgomotul făcut de cei care treceau dispăru. Acum, într-adevăr, e timpul să punem totul în joc; deși sunt ud din cap până-n picioare, am asudat de parcă aș fi ieșit din baie.

— Acum e timpul; dar trebuie să fim prevăzători și să ștergem orice urmă după noi.

Dar această operație era, pentru mâinile lor neexperimentate, atât de anevoioasă, că trecu o bună bucată de vreme până să se facă nevăzuți în albia râului. Cu-

* Slavă ție Doamne! (fr., n.t.).

noșteau drumul, pe care îl mai făcuseră o dată, așa că ajunseră, în ciuda dificultăților lui, cu bine, până sus. Létrier, care tocmai apucase frânghia ca să înceapă urcușul, și se afla în spatele stăpânului său, se văzu brusc oprit de către Mertens. În fața lor, de jur-împrejur, zăceau o mulțime de corpuri omenești. Pipăindu-le, și-au dat seama că erau ale tinerilor indieni uciși. Treceră peste cadavre și ajunseră în peșteră, în locul unde stătuseră legați mai înainte. Aici putură din nou să comunice unul cu altul.

Létrier se scutură.

— Brr, căpitane, bieții băieți au fost omorâți unul după altul, de cum pătrundeau în peșteră. Noroc că am stat ascunși, altminteri aveam aceeași soartă.

— Acum n-avem timp pentru asemenea considerații. Înainte! Să facem rost de arme.

Se înapoiară în *Hide-spot*-ul părăsit de vânători. Un singur om era de pază afară, în celălalt capăt. Centrul peșterii comunica cu mai multe „cămări". Într-una din ele, pereții erau căptușiți, de jur-împrejur, cu tot felul de arme necesare vieții în prerie. Se găseau acolo din belșug și praf de pușcă, și plumb, și tot felul de gloanțe. Alimente, chiar dacă nu prea multe, puteau fi întrezărite într-o firidă învecinată. În mijlocul peșterii ardea un opaiț, împrăștiind o lumină palidă.

Cei doi se aprovizionară mai întâi cu cele necesare, după care începură să caute bogățiile ascunse ale *trapperilor*. Dar în zadar; iar pe măsură ce timpul prețios se scurgea, căutarea devenea din ce în ce mai febrilă și tot fără nici un rezultat.

— E al dracului de bine ascuns aurul, Marc! spuse, în sfârșit, Mertens, când ajunseră la ultima încăpere care le mai rămăsese necercetată. Și chiar dacă-l desco-

perim, cum reușim să-l transportăm? Aurul e greu și nu văd cum o să-l ducem.

— Îl încărcăm pe caii de rezervă.

— Asta ar fi singura soluție, deși ne-ar întârzia mult fuga. Dar iată, asta trebuie să fie odaia colonelului.

În încăpere erau agățate pe pereți blănuri netăbăcite, pentru a o izola de umezeală, și se găseau câteva scaune și dulapuri. Cei doi se aruncară lacomi asupra acestora din urmă. Nici în ele nu se găsea mult râvnitul aur, ci niște haine și tot felul de obiecte de îmbrăcăminte pe care le aruncară pe jos. Deodată, căpitanul scoase un strigăt de bucurie. Găsise un portvizit vechi și rupt, împachetat cu grijă, pe fundul unei lăzi.

— N-o fi aur, dar ceva valoros trebuie să conțină, zise el.

Se întoarse în încăperea principală a peșterii pentru că era mai bine luminată și deschise portvizitul.

— Ce e în el, căpitane? întrebă Létrier, încordat.

— Nimic, absolut nimic, m-am înșelat și de data asta, răspunse calm cel întrebat. Dar în sinea sa era teribil de emoționat, căci, de fapt, în portvizit se găseau recipise de depuneri foarte valoroase. Deadly-Gun depusese importante cantități de aur la diferite bănci din Răsărit și păstrase numai chitanțele de depunere. Cel care le poseda putea să ridice contravaloarea lor în bani de la orice bancă. Dar Létrier nu trebuia să știe acest lucru.

Sumele de pe recipise nu aparțineau numai colonelului, ci întregii obști; de aceea erau atât de importante. În orice caz, trebuie că existau în ascunzătoare și mari cantități de pepite și pulbere de aur, dar nu puteau fi, deocamdată, găsite; asta era clar. Dar în timp ce discutau, se auzi un zgomot. Era omul lăsat să păzească și care venea în peșteră. Mertens, care încărcase din timp unul din pistoalele găsite, îl împușcă pe loc.

— Acum să plecăm repede, spuse el. Trebuie să facem rost de cai. Să sperăm că-i vom găsi!

Încărcară în spate tot ce aleseseră și părăsiră peștera pe ieșirea din față a acesteia, folosită de obicei de *trapperi*. Ajunși afară, urmară traseul râului și ajunseră la un drum îngust care ducea spre un luminiș, unde păștеau caii vânătorilor.

Înșeuară repede doi cai, folosind hamuri și căpestre din cele care atârnau pe crăcile arborilor din jur, încălecară și porniră în galop.

Între timp, toți vânătorii, cu excepția celui pe care îl lăsaseră de pază în peșteră și despre care știm că a fost ucis, se aflau pe urmele tinerilor indieni, pentru a-i elibera pe Dick Hammerdull și Pitt Holbers.

Deadly-Gun, care o luase înainte, fu în curând ajuns din urmă de restul trupei. Îi luase pe toți oamenii săi cu el, fiindcă nu știa cu câți indieni urmau să aibă de-a face. Colonelul mergea în fruntea lor, împreună cu Winnetou.

Urmele indienilor puteau fi ușor dibuite, deoarece făcuseră drumul noaptea. Totuși trecură câteva ore bune până să zărească pădurea în care aceștia își instalaseră tabăra și fiul căpeteniei îi adusese pe Hammerdull și pe Holbers. Nu era prudent să mai înainteze, fiindcă puteau fi auziți, așa că făcură un ocol, îndepărtându-se, pentru moment, de locul în care urmele pătrundeau în pădure, la o distanță de vreun sfert de oră. Reintrând în pădure, se apropiară cu mari precauții de tabără, făcând cu băgare de seamă fiecare pas. Oamenii înaintau aplecați, căutând tot timpul să fie acoperiți, de la un tufiș la altul, din copac în copac, până ce Winnetou făcu un semn celui care îl urma. Auzise voci și se strecura înainte, însoțit numai de Deadly-Gun. În curând zăriră locul pe care îl căutau, chiar în fața lor. Dintr-o

privire, colonelul își dădu seama că fusese mult prea prevăzător când hotărâse să-și ia toți oamenii cu el, căci cei doi prizonieri erau păziți numai de trei inși — doi indieni și albul care, cu o zi înainte, îi îndemnase pe indieni să atace *Hide-spot*-ul. Le-au fost de ajuns câteva minute ca să-i încercuiască. Cei trei s-ar fi predat, de bună seamă, fără să reziste, dar ei fură împușcați pe loc, bineînțeles împotriva voinței colonelului și a lui Winnetou. Apoi prizonierii fură eliberați.

— Trebuie să fi fost tare neprevăzători, Dick Hammerdull, de v-ați lăsat prinși de pușteanii ăștia! nu se putu opri să nu spună Deadly-Gun.

— Dacă am fost prevăzători sau nu, e totuna, îi răspunse Grasul, în timp ce-și dezmorțea membrele. Dar adevărul este că ne-au prins. Nu mai puteam face nimic. Ce zici de asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon*?

— Mda! îi răspunse Lunganul. Dacă zici tu, Dick, că nu se putea face nimic, atunci ai dreptate, pentru că nu am făcut, de fapt, nimic.

— Și era și un alb cu ei? se miră colonelul.

— Da, confirmă Hammerdull; și tocmai individul ăsta a descoperit *Hide-spot*-ul nostru. El a dus tânăra căpetenie acolo, ca să-i arate drumul, dar atunci când au atacat ascunzătoarea nu i-a mai însoțit și a rămas aici. Care e situația acum acolo? Pieile-roșii nu s-au mai înapoiat aici.

— Toți au fost nimiciți. Cum a fost, am să-ți povestesc pe drum.

Acum trebuie să plecăm îndărăt, fiindcă nu am lăsat acolo decât un singur om de pază.

Cât de mare era greșeala pe care o făcuse, și-a dat seama cât se poate de limpede atunci când s-a întors la peșteră. Aici găsiră cadavrul paznicului și constatară că toate cotloanele peșterii fuseseră scotocite. De

către cine, nu putea încăpea nici o îndoială. Colonelul se mai liniști când constată că cel mai prețios lucru, depozitul de pepite și pulbere de aur, nu fusese descoperit. Cu atât mai mult se sperie, însă, atunci când văzu că portvizitul și chitanțele de depunere lipsesc. Supărarea care îl cuprinsese se transmise și celorlalți, încât toți hotărâră într-un glas să pornească imediat în urmărirea lui Mertens și a complicelui lui.

Aceștia nu puteau dispune de bani decât după ce ajungeau într-o așezare mai importantă, unde să găsească și o bancă. De aceea se impunea să nu se piardă nici o clipă în urmărirea ticăloșilor. Dar aveau și ei nevoie de mijloace rapide de deplasare. Pe lângă nenorocirea care-i lovise, avuseseră și un dram de noroc, anume acela că jefuitorii nu găsiseră aurul.

Cine vine la San Francisco dinspre răsărit trebuie să treacă mai întâi prin Oakland, pentru că în calea lui se află Golful San Francisco, larg de 11 kilometri. Dar acesta nu constituie un obstacol, deoarece posibilități de a-l traversa există berechet, inclusiv pentru cei ce călătoresc călare. În vremea de care vorbim călăreții treceau golful pe bacuri. Cu unul din aceste bacuri au trecut golful doi călăreți care nu au coborât din șa cât a durat traversarea. Caii lor păreau să fie de rasă bună, deși arătau foarte istoviți. Călăreții se înfățișau ca niște oameni care nu mai avuseseră multă vreme de-a face cu binefacerile civilizației. Bărbile încâlcite le ajungeau până la piept. Pălăriile de vânător, cu boruri largi, își pierduseră orice formă, acoperindu-le, pleoștite, aproape complet fețele. Hainele de piele mult prea uzate păreau croite din scoarță de copaci și tot echipamentul lor vădea încercările deosebit de grele prin care trecuseră cei doi.

— În sfârșit, *grâce à Dieu!* Oftă unul din ei. Iată-ne aici, Marc, și cred că am scăpat de mizerie.

Celălalt dădu din cap, posomorât.

— Iertați-mă, căpitane, că nu sunt prea convins de acest lucru. Am să mă simt în deplină siguranță numai când am să mă aflu pe o punte solidă, în larg, la vreo câteva mile depărtare de aici. Să mă ia dracu' dacă co-

lonelul, cu toată ceata lui, nu se află pe urmele noastre!

— Posibil, dar improbabil. Cred că am reușit cu destulă abilitate să-l inducem în eroare făcându-l să creadă că, după trecerea munților, ne-am îndreptat spre Columbia britanică. Oricum, n-am făcut ocolul degeaba.

— Vreau să cred că nu v-ați înșelat, dar nu mă încred în indrăciții ăștia de vânători, și sunt de părere că cel mai bun lucru este să ne vedem cât mai repede pe puntea unei corăbii și să nu mai avem nimic de-a face cu țara astă blestemată.

— Înainte de toate e necesar să recăpătăm o înfățișare omenească.

— Pentru asta e nevoie de bani.

— Așa e. Dar, ia uită-te colo! spuse, arătându-i o baracă scundă, pe al cărei acoperiș era bătută o scândură purtând inscripția „Jonathan Livingstone, geambaș".

— Un geambaș? zise Marc, fără prea mult entuziasm. N-o să ne ofere prea mult pentru animalele noastre pe jumătate moarte de foame.

Își mânară caii spre baracă. Un om, care se vedea de la o poștă că e mai mult samsar, ieși în ușa barăcii în clipa când descălecară.

— Cu cine doriți, domnilor? întrebă el.

— Cu stimabilul master Livingstone, sir.

— Eu sunt acela.

— Cumpărați cai?

— Hm! Da! Dar nu din ăștia pe care-i aveți, răspunse el, aruncând o privire depreciativă, dar atentă asupra mărfii oferite.

— Bine, atunci bună ziua, sir!

Mertens încălecă și se făcu că pleacă imediat.

— Mai domol, master, mai domol, mai domol, să ne uităm mai bine la animale!

— Păi, dacă nu cumpărați „din ăștia", atunci ce să mai vorbim? Să știți că nu aveți de-a face cu un *greenhorn!*

— Bine, bine! Descălecați! Proaste, foarte proaste animale! Veniți din prerie?

— Da!

— Nu prea vă pot oferi mare lucru. Mai degrabă ar trebui să primesc eu ceva ca să-i iau, pentru că, după cum arată, ăștia ar putea să și crape. Cât vreți pe ei?

— Cât oferiți?

— Pentru amândoi?

— Amândoi!

— Păi, treizeci de dolari, nici mai mult, nici mai puțin.

Mertens încălecă din nou, gata să pornească mai departe.

— Stop, sir, unde vreți să plecați? Credeam că vreți să vindeți caii.

— Da, dar nu dumitale.

— Păi, întoarceți-vă! Vă dau patruzeci.

— Șaizeci.

— Patruzeci și cinci.

— Șaizeci.

— Cincizeci.

— Șaizeci.

— Imposibil! Cincizeci și cinci, și nici un cent mai mult.

— Șaizeci, și nici un cent mai puțin. Rămâneți cu bine!

— Șaizeci? Nu, nici nu-mi trece prin cap! Dar, ia stați! Mai stați nițel! Bine, o să-i căpătați! Fie, șaizeci, deși animalele astea nu valorează atâția bani!

Mertens se întoarse râzând și coborî din nou de pe cal.

— Luați-i, ba chiar cu hamuri cu tot!

— Intrați, master; între timp, însoțitorul dumneavoastră va avea grijă de ei.

Negustorul îl conduse într-o cămăruță, împărțită în două printr-o draperie veche. Dispăru în spatele acesteia și se întoarse cu banii.

— Aveți aici cei șaizeci de dolari. Dar să știți că sunt bani câștigați necinstit.

— Ei, asta-i, vă faceți de râs! Mda! Sunteți cunoscut aici în oraș?

— Mai bine decât mulți alții.

— Atunci, puteți să-mi dați o informație?

— Vreți să vă recomand un loc unde să puteți mânca?

— Nu, caut o bancă sau o casă de amanet.

— O casă de amanet? Dar pentru ce?

— N-are importanță pentru ce.

— Ba are, dacă doriți o informație corectă.

— Vreau să vând o hârtie de valoare.

— Ce fel de valoare?

— Pepite și pulbere de aur.

— La naiba, arătați-mi-o mie.

— Nu are nici un rost!

— De ce nu, dacă hârtia e valabilă, o cumpăr chiar eu. Fac, între altele, și asemenea afaceri, mai ales dacă e de câștigat ceva din ele.

— Uitați-le, astea sunt.

Scoase portvizitul găsit în peșteră și alese câteva recipise pe care le dădu negustorului. Acesta făcu o figură mirată și aruncă o privire plină de respect celui care stătea în fața lui, șifonat și cârpit, dar care se afla în posesia unei asemenea averi.

— Douăzeci de mii de dolari pe numele purtătorului, depuși la Charles Brockman, Omaha! Chitanța este bună. Cât cereți pe ea?

— Cât îmi dați?

— Jumătate.

Mertens îi luă hârtia din mână și se îndreptă spre ușă.

— Să fii sănătos, master Livingstone!

— Stați! Cât vreți?

— Optsprezece mii îmi plătește oricare bancher; pe loc, în numerar; dar eu sunt acum la dumneata și sunt grăbit. Dă-mi șaisprezece mii și chitanța îți aparține.

— Imposibil. Nu știu dacă sunteți cel în drept...

— Bine, bine, sir. Nu vreți? Cu bine!

Omul îl reținu, trăgându-l de braț; dispăru apoi din nou după draperie și se întoarse cu banii. Făcea parte din genul de oameni de afaceri care se ocupă cu de toate și care, în ciuda unor aparențe sărăcăcioase, nu duc niciodată lipsă de bani gheață.

— Poftiți banii; se vede treaba că azi am o zi proastă, se căină el. Mai aveți alte recipise?

— Nu. Rămâi sănătos, master!

Mertens plecă. Livingstone îl însoți până afară și luă în primire caii. Cei doi străini se îndepărtară. O slugă veni să scoată șeile și căpăstrul de pe cai.

— Am făcut o afacere bună, mormăi ca pentru sine geambașul. Soi bun, bine făcuți; au trecut prin multe, dar, bine îngrijiți, își vor reveni repede.

Mai era ocupat cu caii cumpărați, când se auzi un tropăit răsunător de-a lungul străzii. Doi călăreți, care sosiseră cu bacul următor apărură în galop. Unul era indian, celălalt era un alb cu un păr lung fluturându-i pe spate. Și pe ei se putea observa oboseala unui drum

lung, deși ținuta lor, ca și animalele splendide, nu lăsau, la prima vedere, această impresie.

Trecând cu iuțeală pe lângă geambaș, indianul îi aruncă o privire fugară, pentru ca în clipa următoare să-și întoarcă brusc calul.

— Fratele meu alb să se uite la caii aceștia, spuse el.

Celălalt călăreț întorsese tot atât de rapid și îl urmase până în fața barăcii. O scurtă privire îi fu de ajuns. Se uită la firma de deasupra barăcii, apoi se apropie de negustor și îl salută.

— Bună ziua, sir. Ați cumpărat chiar acum caii aceștia?

— Da, master, îi răspunse negustorul.

— De la doi oameni care arată... și îi făcu o descriere exactă a lui Mertens, alias Brétigny, și a lui Létrier, alias Wolf.

— Corespunde, master, conveni negustorul.

— Oamenii ăștia mai sunt aici?

— Nu.

— Unde s-au dus?

— Nu știu și nici nu mă interesează.

— Dar știți măcar în ce direcție au luat-o?

— Au luat-o după colț. Mai mult nu pot spune.

Cel care punea întrebările stătu o clipă pe gânduri, aruncă o privire cercetătoare asupra negustorului și continuă:

— Cumpărați numai cai?

— Cai și diferite alte lucruri.

— Și pepite de aur?

— Da; aveți așa ceva?

— Nu le am la mine, dar trebuie să-mi sosească. Pot să vi le ofer.

— Dacă nu sunteți grăbit să primiți bani pe ele, da. Tocmai mi-am epuizat tot numerarul de care dispun.

— L-ați dat acelor oameni?

— Unuia din ei.

— V-a vândut o hârtie de valoare?

— Da.

— În valoare de cât?

— Douăzeci de mii de dolari.

— Vreți să fiți atât de bun, sir, și să-mi arătați recipisa pe care ați cumpărat-o?

— De ce?

— Ca să văd dacă v-a fost vândută de gentlemanul cu care dorim să ne întâlnim.

— Mda! Recipisa o puteți vedea, dar nu v-o dau în mână.

Intră în baracă și se întoarse cu hârtia. Străinul o privi cu atenție și dădu din cap.

— Ați primit de la el numai această recipisă?

— Numai asta.

— Mulțumesc, sir. Nu cred c-o să se mai întoarcă la dumneavoastră, dar dacă totuși se va întâmpla așa ceva, să nu mai cumpărați nimic de la acești oameni, ci puneți să fie arestați. Recipisele îmi aparțin și mi-au fost furate. Am să mă reîntorc, poate, să mai discut cu dumneavoastră.

Își întoarse calul, indianul la fel, și își reluară galopul în susul străzii.

Până n-au ajuns în port n-au schimbat nici un cuvânt între ei. Abia pe chei, albul întrebă:

— Fratele meu roșu m-a însoțit pe urmele banditilor de-a latul ținuturilor întinse ale preriei. Mă va urma el și dacă va fi nevoit să urce pe o corabie?

— Winnetou merge cu Deadly-Gun pe tot Pământul și pe Marea Apă. *Howgh!*

— Banditii vor probabil să fugă peste mare; o să se intereseze ce vapoare ridică ancora. Asta o să facem și noi și o să supraveghem navele; așa îi vom prinde.

— Fratele meu așa să facă și apoi să stea aici, lângă apă, ca să-l pot regăsi. Winnetou, însă, se va întoarce în fața caselor din marele oraș ca să-i aștepte pe vânători și să-i aducă aici pe cei ce au rămas în urmă din cauza oboselii.

Deadly-Gun dădu aprobativ din cap: „Fratele meu este înțelept; să facă așa cum a spus!"

Descălecă și dădu calul în grija unei slugi de la hanul aflat în apropiere. Apașul porni singur înapoi, pe drumul pe care veniseră împreună.

În timp ce se întâmplau cele de mai sus, Brétigny și Marc Létrier își continuaseră drumul. Ei observară la un moment dat un bărbat care se strecura prudent, ieșind dintr-o străduță laterală îngustă, și care, fără să-i bage de seamă, traversă strada la o oarecare distanță de ei. De statură aproape mijlocie, zvelt, era îmbrăcat ca un miner venit să mai dea cu nasul pe la oraș, să se mai odihnească puțin. O pălărie de paie zdrențuită, cu boruri largi, îi acoperea fața, fără să poată, însă, ascunde o cicatrice urâtă care îi brăzda obrazul, de la ureche și până la nas.

Uimit, Brétigny se opri și-l apucă de braț pe însoțitorul său.

— Marc, tu nu-l cunoști pe ăsta? întrebă el precipitat.

— Pe ăla? Nu, căpitane.

— Chiar așa?

— Nu!

— N-am întrebat cum trebuie. De fapt, trebuia să spun: o cunoști pe asta?

— Pe aia? Pe toate furtunile! Statura, ținuta, mersul! Căpitane, este oare posibil?

— Ea e, îți spun eu, ea, și nu alta! Ne-am sălbăticit de tot; de la această distanță ea nu ne poate recunoaște. O întâmplare fericită ne-a scos-o în cale. Trebuie s-o urmărim!

Păși în urma persoanei care, după puțină vreme, intră într-o baracă de scânduri, deasupra ușii căreia era agățată o firmă purtând o inscripție simplă, făcută cu creta: „Tavern of fine brandy". Înainte și după această denumire era desenată, pe lemnul crăpat, câte o sticlă de rachiu.

— Ce face ea, oare, în această dugheană? Are destui bani și locuiește, desigur, într-un palat. Felul în care se prezintă acum e deci un soi de deghizare, iar prezența ei aici ascunde o taină.

— Trebuie să intrăm după ea, căpitane.

— Nu se poate. Ne-ar recunoaște imediat, cu tot aspectul nostru de sălbatici. Dugheana e alcătuită din scânduri. Din față nu ne putem apropia, dar poate găsesc în spatele ei vreo gaură sau vreo spărtură prin care să pot privi înăuntru. Tu rămâi aici și ține sub observație ieșirea. Dacă părăsește dugheana înainte de întoarcerea mea, atunci vii și mă anunți.

Se îndreptă spre o latură a barăcii. Poziția era bună. Cabana nu avea ieșire și prin spate, dar era despărțită de o construcție asemănătoare printr-un spațiu de nici trei picioare, un fel de verandă. Brétigny se strecură acolo și găsi repede o gaură prin care putea să vadă o bună parte a sălii în care se afla un mare număr de consumatori.

Omul cu cicatricea luase loc în apropierea unei sobe mătăhăloase, dar, deodată, se sculă și dispăru undeva, în spatele acesteia. Probabil, presupuse Brétigny, că acolo

mai există o încăpere care servea pentru scopuri mai deosebite. El înaintă cu băgare de seamă până se lipi de un perete subțire, din spatele căruia străbăteau mai multe voci. Puse urechea lângă scândură și ascultă. Și iată ce auzi:

— Unde ne întâlnim, sir? întrebă cineva.

— Nu aici, asta ar însemna lipsă de prevedere; și nici pe chei, ci în micul golf de dincolo de ultima cabană pescărească.

— Și când?

— Nu știu deocamdată când am să pot veni, dar la ora unsprezece să fiți toți adunați. Nu întreprindeți, însă, nimic înainte de a veni eu.

— Bine. O să fie o luptă strașnică înainte ca nava să fie a noastră.

— Nu e chiar așa de greu cum vă închipuiți. Ofițerii și subofițerii sunt invitați în seara asta pe uscat, iar la bord va avea loc o petrecere care o să ne prindă cât se poate de bine.

— Asta e o veste plăcută. Avem vreun prieten la bord?

— Tom lunganul se află acolo, împreună cu câțiva oameni care ne așteaptă.

— Pe toți dracii, ați pus totul formidabil de bine la cale... Căpitanul Caiman va fi și el, cu-adevărat, prezent acolo?

— Desigur. Ancora va fi ridicată de îndată ce punem mâna pe corabie. Vântul e bun, fluxul cade tocmai bine și dacă nu intervine nimic neprevăzut, atunci o să se povestească despre „l'Horrible" ca în vremurile de odinioară.

— Pe noi puteți conta, sir. O să fim în jur de treizeci de oameni. Cu ofițeri pricepuți și cu o asemenea

corabie nu ai de ce să te temi de nici o marină de pe glob.

— Asta e și părerea mea. Iată solda voastră și încă ceva pe deasupra, ca să vă cinstiți cu ce vă place. Dar, atenție, rămâneți treji ca nu cumva să ratăm lovitura.

Se auzi un zgomot de scaune mutate din loc, apoi se făcu liniște; ultimul complotist părăsise încăperea.

Brétigny o recunoscuse și după voce, deși persoana încercase să și-o îngroașe. Cele auzite erau atât de extraordinare, că o bună bucată de vreme stătu nemișcat și ar fi rămas așa dacă nu l-ar fi trezit din înțepeneală un „psst!" șoptit de Marc Létrier, care stătea în fața verandei și-i făcea semne disperate.

— Ea a plecat, să ne întoarcem; repede, repede!

Căpitanul se strecură afară tocmai la timp pentru a mai putea vedea subiectul observațiilor sale dispărând după primul colț. Cei doi alergară pe urma lui, urmărindu-l prin străduțele murdare ale mahalalei, apoi pe străzile largi ale cartierelor mai selecte, până la gardul din fier forjat al unei grădini mai izolate. Aici, cel urmărit se uită atent primprejur, pentru ca imediat ce se încredință că nu e nimic deosebit prin preajmă, să salte, cu o mișcare de pisică, peste gard. Urmăritorii stătură în continuare la pândă mai mult de o oră, fără nici un rezultat: cel urmărit nu se mai întoarse.

— Trebuie că aici locuiește, Marc. Ia să căutăm casa de care ține grădina!

Pentru asta au trebuit să traverseze o stradă laterală. Când au ieșit din ea, au zărit o trăsură splendidă care staționa în fața porții unei case ce trebuie să fi fost aceea pe care o căutau. O doamnă tocmai se urca în ea. Cei doi se înapoiară în stradă; când trăsura trecu pe lângă ei, îi putură vedea trăsăturile.

— Ea este! strigă Marc.

— Da, ea este; e imposibil să ne fi înșelat. Eu rămân aici; tu, însă, intri în casă și încerci să afli ce nume poartă acum.

Létrier se conformă ordinului și se întoarse repede cu informația dorită.

— Ei?

— Doamna de Boulettre.

— Ah! Unde locuiește?

— Deține tot etajul întâi.

— Vino în port; acolo mai stăm de vorbă.

Se îndreptară în direcția amintită, oprindu-se într-un magazin cu articole de îmbrăcăminte, pe care îl părăsiră având o înfățișare cu totul schimbată. Mergeau agale, amestecându-se prin mulțimea de oameni de pe chei. Deodată, pe fața lui Létrier se văzu o tresărire de groază. Îl apucă de braț pe căpitan și-l trase în spatele unei mari grămezi de baloturi cu mărfuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta mirat.

— Priviți înainte, căpitane, și uitați-vă dacă nu-l cunoașteți pe omul care stă lângă macaraua aia mare?

— Ah, pe toți dracii, colonelul Deadly-Gun! Nu s-au lăsat, deci, înșelați și ne-au urmărit până aici. Unde or fi ceilalți?

— Pe aceia mai mult ca sigur că i-a trimis prin tot orașul ca să dea de urma noastră.

— Așa e. Ce crezi, ne-o fi observat bătrânul *trapper*?

— Cred că nu. Privea în altă direcție și, cu înfățișarea noastră de acum, o să-i vină greu să ne recunoască dacă nu ne apropiem prea mult de el.

— Corect. Acum, ia uită-te dincolo de dană! Cunoști nava care se află lângă crucișător?

— Da — păi — asta e..., pe naiba! Nu-i alta decât „l'Horrible" a noastră. Am recunoscut-o imediat, chiar dacă au umblat la randele și pânzele ei!

— Acu' vino-ncoace!

Porniră prin îmbulzeala de pe chei și căutară un local cât mai departe de port. Aici cerură o încăpere separată ca să poată discuta netulburați.

— Așadar, ai recunoscut-o pe „l'Horrible" a noastră? întrebă Brétigny-Mertens.

— Imediat, căpitane.

— Știi cine o comandă acum?

— Nu.

— Și știi cine o s-o comande mâine, la ora asta?

— În orice caz același care o comandă azi.

— Nu.

— Atunci va avea loc o schimbare de comandă.

— Bineînțeles. Cel de acum trebuie să dispară, iar în locul lui va veni un anume Caiman sau, dacă preferi, căpitanul Caiman.

Marc Létrier zâmbi.

— Și atunci, Miss Amiral va deveni iar șef de echipaj, spuse el, intrând în jocul interlocutorului său.

— Bineînțeles.

— Și va mătura puntea cu pisica cea cu nouă cozi, ca în vremurile de altădată.

— Sau poate că nu. Pantera va fi îmblânzită. Poți fi sigur de asta!

— Și credinciosul Marc Létrier ce post va primi?

— O să se găsească ceva potrivit și pentru el.

— Păcat de frumoasa cabină de navigație!

— Și dacă nu ar fi o cabină de navigație, ci o clădire solidă, sigură, care să nu poată fi mișcată din loc?

Létrier rămase de astă dată într-adevăr surprins de tonul sigur și încrezător al căpitanului. Se uită atent la el și murmură:

— Mda, în lumea asta destule lucruri imposibile devin posibile, cel puțin pentru unii ca noi.

— Bineînțeles. Ascultă, Marc, ce vreau să-ți spun! El îi povesti tot ce auzise în timp ce stătea lângă peretele de scândură al cârciumii, și adăugă concluziile și raționamentele pe care le îndreptățeau cele auzite acolo.

Marc era uluit.

— La dracu'! Cred că muierea asta chiar e în stare de așa ceva.

— O s-o facă, poți fi sigur.

— Și noi?

— Nu ți-am spus că în seara asta am să comand pe „l'Horrible"?

— Bine, dar ea o să se apere.

— Asta-i bună! I-am fost înainte comandant și am să-i fiu din nou. Miss Amiral e neschimbată! Auzi, să fure o navă! Din mijlocul portului San Francisco! E o nebunie! Iar nouă ne convine de minune. Ce noroc că am zărit-o și am recunoscut-o, în ciuda deghizării.

În timp ce discutau cu înfrigurare, în locuința doamnei de Boulettre se făceau pregătiri intense pentru o cină de pomină. Bunătăți de pe tot pământul, vinuri de pe toate meleagurile erau strânse aici, iar stăpâna casei, care se întorsese de mult de la plimbare, se ocupa personal de băuturi. Ea deschidea sticlele și turna în fiecare un praf fin, de culoare albă, apoi le sigila cu mare grijă din nou.

Seara se apropia. Se făcu întuneric și de la ferestrele somptuoasei locuințe răzbătea o strălucire atât de puternică, încât întrecea lumina felinarelor de pe stradă.

Oaspeții, printre care și comandantul crucișătorului, precum și ofițeri de pe alte nave, sosiseră cu toții și savurau bucatele servite. O mulțime de obișnuiți ai bulevardelor și de trecători întâmplători se îngrămădeau la intrare, ca să arunce o privire în interioarele festiv

amenajate sau să adulmece aroma bunătăților oferite oaspeților.

Printre ei se găseau doi oameni îmbrăcați în haine de marinar. Stăteau tăcuți unul lângă altul și priveau indiferenți la ceilalți. Se părea că atenția lor se îndrepta în mod deosebit spre una din ferestrele luminate. Au stat mult timp așa. La un moment dat, cineva trase perdeaua; umbra unei mâini ridicate se profilă de câteva ori în jos și în sus; după care lumina se stinse.

— Acesta este semnalul, șopti unul din cei doi.

— Vino! răspunse celălalt.

O luară la picior repede și cotiră după colțul grădinii. La poarta acesteia era un cufăr, iar alături se profila silueta unui bărbat. Era atât de întuneric, încât nu puteau fi exact identificate amănuntele; totuși era vădit că omul era sub talia mijlocie, având o barbă de culoare închisă ce-i acoperea tot obrazul. Era doamna de Boulettre care se grimase și se îmbrăcase din nou în haine bărbătești. Cufărul conținea instrumentele de navigație, care îl impresionaseră atât de mult pe locotenentul Jenner.

— Trăsura a fost comandată? întrebă bărbatul cu barbă de culoare închisă.

— Da, veni răspunsul.

— Înainte!

Vocea îi suna poruncitor, de parcă ar fi fost obișnuit de tânăr să dea ordine. Cei doi apucară cufărul și o luară înainte. Cel de talie mijlocie îi urmă. La colțul străzii așteptă o trăsură. Geamantanul fu ridicat și pus pe capră. Toți trei se urcară și trăsura porni spre periferia orașului. Ajunși în câmp deschis, se opriră. Călătorii coborâră, apucară cufărul și se îndreptară spre plajă, în timp ce trăsura se reîntorcea în oraș. Nu ajunseră bine până la țărm, că se auzi din tufiș o voce:

— Stai, cine e?

— Căpitanul Caiman.

— Fiți binevenit!

Un grup de siluete negre se grăbiră să-l înconjure cu respect pe bărbatul cu barbă.

— Bărcile sunt în regulă? întrebă el.

— Da.

— Armele?

— Toate în regulă.

— Lipsește vreunul?

— Nu. Nici unul.

— Atunci, să pornim; eu iau prima barcă!

Cufărul fu ridicat în barcă. Vâslele, învelite cu cârpe, erau pregătite din timp și ambarcațiunile alunecară tăind fără zgomot valurile.

Mai întâi înaintară în larg; după aceea au cârmit scurt spre tribord; în felul acesta s-au apropiat, cu multă băgare de seamă, dinspre mare, de locul unde se afla „l'Horrible", în miezul unui întuneric adânc, având doar câte un felinar la pupă și la proră.

Ajunseseră atât de aproape de navă, încât în mod normal ar fi trebuit să fie observați. Cel care își zicea căpitan stătea în picioare la cârmă și ținea privirea fixată pe silueta întunecată a corăbiei. Era clipa în care trebuia să se hotărască totul, fapt care îi solicita toată atenția.

În acel moment se făcu auzit țipătul ascuțit al unui pescăruș. Oamenii răsuflară ușurați. Era semnalul stabilit cum că la bord totul e în regulă. Câteva frânghii atârnau în partea dinapoi a corăbiei.

— Acostați, și apoi sus! se auzi înfundat comanda.

Câteva clipe mai târziu, toți oamenii se aflau pe punte. Tom îi aștepta.

— Cum e? întrebă cel cu barbă.

— Bine. Eu și ceilalți suntem de pază. Echipajul se ospătează jos, în cabină. Cei mai mulți zac, beți, pe podea.

— Coborâți! Dar menajați-i. Să fie închiși în cabină; mai târziu trebuie să ne jure credință. Cu cât avem mai multe brațe, cu atât mai bine pentru noi.

Porunca fu dusă la îndeplinire rapid și fără zgomot. Echipajul, nebănuitor, amețit de băutură, a fost ușor înfrânt, legat și închis în cabine. După care, cufărul ridicat din barcă a fost dus în cabina căpitanului, iar bărcile cu care veniseră, dezlegate de corabie, fură lăsate libere pe apă. Nu mai aveau nevoie de ele, corabia se afla în mâinile piraților.

Cel cu barbă neagră își adună oamenii și-i stabili fiecăruia postul.

— Nu suntem încă în plină mare. Ungeți ancora și palanele de talaz cu ulei, ca să nu facă zgomot. Nu pot da comenzi deocamdată pentru a nu fi auzit dincolo, pe crucișător, dar sper că fiecare dintre voi știe ce are de făcut.

Oamenii noului echipaj se împrăștiară, fiecare, la postul lui. Comandantul trecea pe la fiecare și le dădea ordinele cu voce scăzută.

Ancora se ridică, velele se desfăcură și vântul favorabil începu să le umfle. Corabia, ascultând cuminte de cârmă, se întoarse încet, despărți în două valurile ce i se împotriveau și se avântă în plină mare.

Abia acum răsunară de pe puntea crucișătorului o bubuitură, a doua, a treia. Se știa acolo că ofițerii de pe „l'Horrible" erau duși la țărm și mișcările navei fuseseră, într-un târziu, descoperite. Își dăduseră seama că se întâmpla ceva neobișnuit sau chiar ilegal și aceasta explica cele trei focuri de alarmă, pentru a atrage atenția tuturor.

Noul comandant al lui „l'Horrible" se urcase pe punte. Tom Lunganul stătea lângă el.

— Ascultă, Tom, au observat c-am șters-o, spuse el.

Cel căruia i se adresă privi cu atenție în sus, spre pânzele profilate pe cerul întunecat.

— N-o să le ajute la nimic. Și-au deschis ochii prea târziu. Dar îmi cunoașteți numele, sir?

— Cred că și căpitanul Caiman ar trebui să-l cunoască, doar ai navigat destul cu mine.

— Cu dumneavoastră? Nu am ce zice, sir. Sunteți un ofițer priceput, asta am putut remarca în puținul timp de când vă cunosc, dar căpitanul Caiman nu sunteți. Pe el, doar, îl cunosc bine.

— Ei, nu sunt; dar am să fiu.

— Asta nu prea o să meargă. Oamenii nu vor să servească decât sub ordinele lui și omul acela, vreau să zic agentul care ne-a angajat, ne-a spus că trăiește și că va fi în seara asta pe punte.

— Omul care v-a angajat? Chiar nu l-ai recunoscut?

— Recunoscut? Pe el? Nu l-am văzut niciodată în viața mea!

— De o mie de ori, Tom, de o mie de ori, îți spun că l-ai văzut sau, mai de grabă, ai văzut-o. Vino-ți în fire!

— Pe el? Pe ea? Pe naiba; eu, ea ... să fi fost Miss Amiral?

— Ea a fost! Și nu crezi că are tot ce-i trebuie ca să joace rolul căpitanului Caiman suficient de bine?

Lunganul, uimit, făcu un pas înapoi.

— Pe toate furtunile, sir, vreau să spun, miss, asta e o poveste într-adevăr extraordinară. Am crezut că ați fost spânzurată când cei cu haine de piele au luat-o cu asalt pe „l'Horrible".

— Uite că nu prea a fost așa. Dar ascultă: ești la bord singurul care-l cunoaște, de fapt, pe căpitanul Caiman; vei ascunde că eu și agentul suntem una și aceeași persoană. Îi lași să creadă că eu sunt Caiman. Ai înțeles?

— Perfect!

— Ei, nu o să ai de pierdut din asta, dimpotrivă!

— Mda, mie îmi este indiferent dacă cel care are comanda e un sir sau o miss, totul e să facem capturi bune. Puteți avea încredere în mine.

— Bine. Dar iată că luminile din port și de pe dane s-au aprins. Se pregătesc să ne urmărească. Numai că în două ore ne aflăm la o distanță la care, chiar și la lumina zilei, nu ne pot zări.

Bărbosul dădu ordin să se ridice toate pânzele, astfel că nava gonea acum înclinată, tăind valurile cu o viteză îndoită. Satisfăcut, comandantul privea cu încântare la corabia minunată pe care o avea sub picioarele sale.

Abia spre seară, când prezența sa pe punte nu mai era necesară, coborî în cabină. Acolo se găsea cufărul său. O lampă lumina încăperea.

— Mda, mormăi el, privind cu o neascunsă satisfacție în jur, la cabina amenajată cu gust. Acest Jenner nu-i chiar atât de neghiob cum mi-am închipuit. S-a instalat bine aici. Dar înainte de toate trebuie să văd dacă mai există ascunzătoarea mea, de care nici măcar Caiman nu avea idee.

Dădu la o parte o oglindă și apăsă pe un buton, abia vizibil, ce se afla în spatele acesteia. O ușiță dublă se dădu la o parte, lăsând să apară o adâncitură în perete, în care erau îngrămădite tot felul de hârtii.

— Extraordinar, totul e neatins! Ascunzătoarea funcționează perfect. Am s-o folosesc din nou.

Scoase o cheie și deschise cufărul. Într-o despărțitură se aflau fișicurile de monede, în cealaltă — pachete de bancnote. Le luă și le puse în ascunzătoare; o încuie și împinse oglinda la loc. Mai scoase din cufăr tot felul de obiecte de îmbrăcăminte și lenjerie, care-și găsiră locul în dulapul aflat în cabină, pentru ca la urmă să extragă și prețioasele instrumente de navigație pe care le admirase locotenentul Jenner la doamna Boulettre.

— Dacă ar fi știut acest locotenent de ce se ocupa frumoasa lui doamnă cu aceste obiecte „plicticoase"! Pe toți sfinții, este cea mai mare lovitură a vieții mele, cea pe care am dat-o azi și aș vrea numai să știu ce ar spune căpitanul despre ea, dacă ar fi acum aici și . . .

— Ar spune: bravo, Clairon! se auzi în spatele ei, în timp ce o mână grea i se lăsă pe umăr.

Îngrozită, se întoarse și se holbă cu ochii larg deschiși la fața celui pe care îl pomenise cu voce tare.

— Cai . . . Cai . . . Caiman! bâlbâi ea cu un glas strident.

— Căpitanul Caiman! încuviință acesta cu un zâmbet calm.

— Nu e posibil! Fantoma lui . . .

— Aiureli! Crede maestrul de echipaj de pe „l'Horrible" în năluci?

— Dar cum — unde — când — cum ai ajuns la Frisco și aici, la bord?

— „Cum" am să-ți explic mai târziu; „de ce"-ul îl știi foarte bine!

— Nu știu nimic!

— Nici despre banii mei nu știi nimic? Cei care au dispărut când te-ai hotărât să mă lași ca pe o epavă nenorocită la New York?

— Nu, nimic.

— Așa, vasăzică! Din păcate pentru tine, sunt în situația fericită să pot sta în fața ta cu toate dovezile. Dar mai întâi să ne lămurim cu lucrurile de față. Ai pus mâna pe „l'Horrible".

Ea tăcea.

— Și pentru asta ai recrutat oameni...

Ea tăcea în continuare.

— Cărora le-ai promis că cel ce va lua comanda va fi căpitanul Caiman.

Ea se mai afla, aparent, tot sub efectul șocului provocat de apariția lui.

— Ca să-ți ofer posibilitatea să-ți ții cuvântul am venit pe vas încă înaintea voastră și m-am ascuns până am găsit momentul prielnic pentru a mă prezenta în fața ta. Ești într-adevăr dată dracului și pentru că ai făcut o treabă atât de bună, am să-ți ofer, desigur provizoriu și până ne facem socotelile, postul pe care l-ai mai avut, și anume pe cel de șef de echipaj. Așa că dă-ți jos barba! Nu-ți mai este de folos acum, iar pe Caiman, oricum, nu-l poți imita.

El îi vorbea pe un ton liniștit, cumpănit care-i aduse lui Clairon sângele în obraz și-i făcu să scânteieze ochii ca la o pisică.

— Maestru de echipaj, eu? Și dacă acum eu nu te mai cunosc? șuieră ea.

— Atunci mă cunoaște Tom lunganul și Marc Létrier. Ei țin mai mult la mine decât la pantera sălbatică, zisă Miss Amiral.

— Marc Létrier? Unde este?

— Aici, la bord. A venit odată cu mine și e sus, vorbește cu Tom lunganul ca să-i spună că mă aflu, în carne și oase, aici.

— N-o să-ți ajute la nimic, și nici lui, mormăi ea furioasă.

Smulse revolverul de la brâu și dădu să-l țintească. O lovitură fulgerătoare a brațului lui Caiman îi aruncă arma cât colo. O apucă apoi de umeri și o lipi de perete, de parcă ar fi fost bătută acolo în cuie.

— Miss Amiral, ascultă ce-ți spun odată pentru totdeauna! Mi-ai vrut moartea și viața mea a fost în pericol, deși am avut încredere în tine. Eu sunt căpitan pe corabia mea și tu... am să te fac eu inofensivă!

O lovitură de pumn în tâmplă o trânti fără cunoștință la podea. O strânse în frânghiile cu care fusese legat cufărul ei și se urcă pe punte.

Se făcuse dimineață, așa că putea dintr-o privire să-și dea seama de situație. Membrii echipajului erau strânși cu toții pe punte și făcuseră cerc în jurul lui Tom lunganul și Marc Létrier, care păreau că le povestesc ceva. Privirea acestuia din urmă căzu asupra căpitanului. El sări în sus și strigă:

— Acesta este, oameni buni. Trăiască căpitanul Caiman! Șepcile zburară în aer, strigătul fu reluat de toți cei prezenți pe punte.

Piratul le răspunse la salut cu un aer mărinimos și păși mândru în mijlocul cercului. În scurtă vreme toți îi jurară credință și fiecare primi o respectabilă sumă de bani. Fură împărțite armele și gărzile, iar când totul fu rânduit, căpitanul, însoțit de Létrier, se îndreptă spre cabina sa ca să vadă de Miss Amiral.

Aceasta își revenise, dar, atunci când au intrat cei doi, închise ochii. Căpitanul Caiman se aplecă asupra ei și spuse:

— Unde sunt banii pe care mi i-ai furat?

Ea își ridică pleoapele și din ochi îi țâșni o privire încărcată de ură.

El repetă întrebarea.

— Întreabă de câte ori vrei, oricum nu vei primi nici un răspuns, declară ea.

— Cum dorești! zâmbi el. O bună parte din ei, desigur, nu mai există; doamna de Boulettre avea nevoi costisitoare; restul, însă, se află aici, la bord, te cunosc eu.

— N-ai decât să cauți!

— Asta am să și fac. Și dacă nu voi găsi nimic, există mijloace care să te facă să vorbești. Marc!

— Căpitane!

— Muierea asta îndrăcită rămâne legată ca și până acum. Paznicul ei sunt numai eu, nimeni altul nu are voie să intre aici, nici măcar tu. Și acela care face cea mai mică încercare de a se apropia de ea primește un glonț în cap. De altminteri, în afară de tine, nimeni nu trebuie să afle unde se găsește. Acum, adu-mi-i pe membrii vechiului echipaj de pe „l'Horrible", unul câte unul, pe punte. Am să văd ce pot face din ei.

Marc plecă. Căpitanul o trase pe prizonieră în cabina vecină și-i întări legăturile. Știa că spusese adevărul. Ea nu mai avea nici o putere asupra lui ...

Se lăsase seara. Se făcuse ora zece și chiar mai mult. Deadly-Gun tot umbla, în jos și în sus, ca să nu piardă din ochi vreuna din bărcile care părăseau cheiul. Această treabă era destul de dificilă pentru o singură persoană, dacă nu chiar imposibilă. Și, de fapt, nu puține bărci au părăsit cheiul fără ca vânătorul, oricât de atent era, să fi avut timpul să-i cerceteze cu privirea pe cei care se aflau în ele. Era un întuneric adânc pe care felinarele de pe străzi, ca și cele de pe vase, nu reușeau să-l străpungă. Deadly-Gun se oprise pe chei ca să se mai odihnească după atâta umblat, când, chiar în dreptul treptelor unde se afla *trapperul*, trase o barcă liberă.

— *Good evening**, omule, de unde vii? îl întrebă el pe barcagiu.

— De afară.

— De pe care navă?

— De pe nici una.

— De pe nici una? Ai fost singur la plimbare?

— Nu mi-ar fi trecut așa ceva prin minte, răspunse barcagiul, stând în picioare lângă el și întinzându-și brațele, obosite de vâslit.

Vânătorul deveni atent.

— Înseamnă că ai transportat pe cineva?

— Păi, altfel cum, master?

* Bună seara (engl., n.t.).

— Dar n-ai acostat lângă nici un vas și vii singur înapoi. Doar nu ți-ai înecat clientul?

Barcagiul râse la auzul acestei presupuneri hazlii.

— Cam așa ceva. Dar mai așteptați câteva ceasuri cu întrebările și atunci am să vă răspund.

— De ce nu mai devreme?

— Pentru că nu am voie.

— Și de ce nu ai voie?

— Pentru că așa am promis.

Se părea că omului îi plăcea să fie întrebat despre ceea ce nu era, însă, gata să divulge.

Vânătorul, îmboldit de o presimțire vagă, dar presantă, continuă să-l descoasă:

— Și de ce ai făcut această promisiune?

— Pentru că, pentru că... ascultați, domnule, ce mă tot pisați cu întrebările — pentru că nimeni nu refuză să câștige un ban în plus.

— Așa? Deci ai primit bacșiș ca să nu spui pe cine ai dus cu barca dumitale.

— Da, așa-i.

— Și ai să-mi spui, totuși, dacă am să-ți dau un bacșiș mai mare?

Barcagiul aruncă o privire neîncrezătoare asupra hainelor de piele zdrențuite ale celuilalt.

— Unul mai bun? Nu cred să vă vină ușor s-o faceți.

— Cât ai primit?

— Solda mea și un dolar pe deasupra.

— Numai?

— Cum adică, numai? Dumitale îți cad dolarii din buzunar prin haina de vânătoare ruptă?

— Dolari? Nu. Bani nu am, dar am, în schimb, aur.

— Adevărat? Asta-i și mai bine!

Barcagiul știa din experiență că uneori oameni cu hainele peticite erau mai bogați decât o sută de filfizoni eleganți laolaltă.

— Nu crezi? Ia, uită-te la această pepită! Deadly-Gun păși sub un felinar și-i arătă un bulgăre de aur, pe care îl scosese din buzunar.

— Drace, master, bucata asta valorează, ca-ntre frați, cinci dolari! exclamă omul.

— Așa-i! Și-o să-ți aparțină dacă îmi spui ceea ce trebuia să ascunzi.

— Adevărat?

— Da. Deci, pe cine ai dus?

— Doi oameni.

— Ah! Cum erau îmbrăcați? Vânători?

— Nu, mai degrabă marinari, cu haine absolut noi.

— S-ar putea. Cum arătau?

Barcagiul făcu o descriere care corespundea perfect cu Mertens și Létrier, ținând seama că aceștia își îmbunătățiseră aspectul.

— Unde voiau să ajungă?

— Afară, în radă, în apropierea navei „l'Horrible", care este ancorată acolo.

— „L'Horrible"? Deadly-Gun deveni atent.

— Ce vorbeau între ei?

— Nu puteam înțelege.

— De ce?

— M-au întrebat dacă știu franțuzește și când le-am spus că nu, au început să vorbească într-o limbă, de-mi țiuiau urechile din cauza ei.

— Ei sunt! Unde au coborât?

— Acolo, în apă.

— Imposibil!

— Și totuși așa s-au întâmplat lucrurile. Spuneau că sunt de pe vas și că au fost pe uscat să facă un chef.

De aceea nu voiau să se observe întoarcerea lor și că vor înota până la navă.

— Și înainte de asta a trebuit să le promiți...

— Că nu povestesc cele întâmplate timp de câteva ore.

Înainte ca Deadly-Gun să-i mai poată pune o întrebare, acesta simți o mână pe umărul său.

— Fratele meu să vină cu mine!

Era Winnetou. Îl duse câțiva pași mai departe și-l întrebă:

— Cum se numește canoele acela mare, care stă acolo, pe apă?

— „L'Horrible".

— Și cum se numește canoele pe care albul, cu numele de Mertens, a fost căpetenie?

— „L'Horrible". Este același.

— Albul nu o să vâslească într-acolo ca să-și recapete canoele?

Deadly-Gun întrebă mirat:

— Cum de-i vine fratelui meu acest gând?

— Winnetou și-a părăsit o dată locul de pândă ca să vină să te vadă. El a venit de dincolo cu bacul și pe acesta erau câțiva bărbați albi care vorbeau despre acest canoe. Când au părăsit bacul, au așteptat puțin și s-au urcat împreună cu alți oameni și cu un cufăr în mai multe bărci.

— Fratele meu a auzit tot ce au vorbit?

— Au vrut să ajungă pe canoele acela mare și să-i omoare pe cei de acolo, pentru că urma să vină căpitanul Caiman.

— Și au ieșit în larg?

— Da. Aveau cuțite și securi la cingătoare.

Deadly-Gun stătu o clipă să cumpănească, apoi spuse:

— Fratele meu să se întoarcă la postul său de veghe, vânătorii trebuie să sosească înainte de ivirea zorilor.

Apașul plecă să îndeplinească misiunea. Plecă și barcagiul. Colonelul rămase astfel singur.

Să se fi întâmplat ceva neobișnuit pe „l'Horrible"? Winnetou nu se înșelase, în mod sigur. Cei pe care-i auzise indianul se pregăteau s-o abordeze. Dar de unde puteau ei ști cu atâta precizie de sosirea tâlharului urmărit de vânători?

În timp ce stătea și se gândea, se auziră în port trei bubuituri succesive și, în ciuda orei târzii, cheiul se însufleți. În curând se adunase o mulțime de oameni curioși să afle pricina focurilor de alarmă. Întunericul nu permitea identificarea navelor ancorate la chei, dar mișcarea felinarelor de pe ele era un semn sigur că se întâmplase ceva neașteptat.

O barcă aparținând marinei militare, cu un echipaj de șase vâslași, comandată de un aspirant de marină, acostă în apropierea vânătorilor. Un cârmaci aflat întâmplător pe uscat, căruia aspirantul îi datora respectul gradului, se îndreptă spre el și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo, afară, sir?

— „L'Horrible" navighează cu toate pânzele sus, în plină mare.

— Și ce dacă?

— Cum, ce dacă? Toți ofițerii de pe „l'Horrible" se află pe uscat; este mai mult ca sigur că acolo s-a dat o lovitură urâtă, așa că am ordin să-i anunț imediat.

— Cine a tras focurile de avertisment?

— Noi, de pe crucișător. Căpitanul nostru este și el cu domnii de pe „l'Horrible". Noapte bună, sir!

Aspirantul se îndreptă grăbit spre locuința doamnei de Boulettre.

Deadly-Gun, auzind cele spuse de marinar, porni, fără să vrea, pe urmele marinarilor, până ce ajunse la casa în care locuia distinsa doamnă.

Și aici domnea o agitație ieșită din comun. Stăpâna casei dispăruse fără urmă de mai multă vreme și aproape toți oaspeții zăceau în salon amețiți, unii chiar fără cunoștință. După constatările medicului, chemat de urgență la fața locului, aceasta se datora introducerii unei otrăvi în vinul oferit musafirilor. Odată cu doamna de Boulettre dispăruse și o valoroasă colecție de hărți marine și instrumente de navigație.

Toate acestea le-a aflat vânătorul din relatările celor care se îngrămădeau în jurul casei. Medici, polițiști și marinari intrau și ieșeau, și o mare mulțime de oameni se îmbulzea în stradă. Acum ajunsese și el într-o stare de agitație deosebită. Nu putea să-și explice legătura dintre Mertens și doamna de Boulettre, dar faptul că acesta, cu ajutorul ei, reușise să captureze nava „l'Horrible" îi era absolut clar, deși îi era imposibil să clarifice și detaliile.

Oare ar trebui să comunice poliției cele observate de apaș? se întreba el. Dar renunță repede la idee. Asta ar fi dus la interogatorii îndelungate, ceea ce putea dăuna scopurilor sale. Era o singură cale rapidă și sigură, pe care chiar poliția o preconizase: „l'Horrible" trebuia urmărită. Deadly-Gun se hotărî să facă acest lucru pe propria lui răspundere. Pentru aceasta avea, însă, nevoie neapărat de bani, ca să închirieze un vas cu aburi. Trebuia, deci, să aștepte sosirea oamenilor săi rămași în urmă, care aduceau cu ei tot aurul ce fusese ascuns în peșteră. Misiunea sa pe chei era încheiată; putea să se întoarcă la Winnetou, așa că se văzu nevoit să-și domolească nerăbdarea.

Stelele nu țin seama de dorințele oamenilor; ele călătoresc liniștite de milioane de ani pe orbita lor; dar până la urmă tot apun și lumina victorioasă a zilei proiectează valuri de raze peste întinderile Pământului. Dimineața sosise. Deadly-Gun îl invidia pe apaș pentru somnul lui adânc și liniștit, și stătea în cumpănă dacă să-l trezească sau nu, când, brusc, Winnetou sări în sus, privi cu ochi treji în jurul său și-și puse urechea la pământ, ascultând cu atenție. După câteva clipe se ridică din nou.

— Fratele meu să asculte și el, îl îndemnă indianul pe *trapper*. Acesta făcu precum îi cerea apașul și auzi un zgomot foarte greu de detectat, care se apropia în mod vădit de oraș. Fiul preriei îl simțise chiar și în somn. Winnetou ascultă din nou, cu luare-aminte.

— Sunt călăreți pe niște cai obosiți. Aude fratele meu nechezatul unui animal? Este calul omului străin care a călătorit pe apa cea mare.

Se referea la trăpașul de Dakota, pe care călărea cârmaciul Peter Polter. Deadly-Gun nu se mira de simțul de observație atât de ascuțit al indianului, căci era obișnuit din partea lui cu lucruri și mai uimitoare. Sări în picioare și privi cu atenție înspre colțul unui stufăriș care-i mai ascundea pe cei ce se apropiau.

După puțin timp ei apărură. Erau Treskow și cu nepotul colonelului. În spatele lor călărea cârmaciul, căruia, ca de obicei, calul său îi dădea mult de furcă. Apoi veneau Dick Hammerdull, Pitt Holbers, Ben Cunning. Ceilalți fuseseră lăsați să păzească peștera. Fiecare dintre ei ținea de căpăstru câte unul sau mai mulți cai sau catâri, care păreau să fie foarte greu încărcați.

— Vedeți acolo orășelul ăla prăpădit? strigă Peter Polter. Cred că este, în sfârșit, San Francisco, pe care,

din partea asta nu-l cunosc, pentru că l-am văzut numai dinspre mare.

— Dacă o să-l vedem sau nu, e totuna, își dădu cu părerea Hammerdull; dar, Pitt Holbers, bătrâne *coon*, tu ce părere ai?

— Dacă zici că este Frisco, Dick, atunci n-am nimic împotrivă, răspunse acesta în felul lui obișnuit. Atunci când ne-au atacat acolo, pe apă, pieile-roșii și ne-au dus în tabăra lor, nu mi-am închipuit că am să ajung vreodată să văd locurile astea.

— Da, bătrâne catarg, îi răspunse cârmaciul. Dacă atunci n-ar fi fost Peter Polter din Langendorf, v-ar fi tras pielea de pe voi și acum stăteați, fără blană, în sânul lui Avraam. Dar, ia uitați-vă dincolo, dincotro bate vântul! Mă las călăfătuit cu smoală și câlți dacă acela nu este colonelul și . . .

— Și Winnetou, apașul! strigă Treskow, îmboldindu-și calul să alerge mai repede, în așa fel că în câteva clipe se și afla lângă cei doi.

— Slavă Domnului că, în sfârșit, ați sosit! strigă Deadly-Gun. V-am așteptat precum bivolul ploaia.

— Nu se putea mai repede, unchiule, răspunse Thieme. Am călărit toată noaptea. Privește bietele noastre animale; abia mai pot să se țină pe picioare.

— Cum e, colonele, întrebă Treskow; i-ați ajuns din urmă?

— Am ajuns, dar cu o clipă prea târziu. Au șters-o.

— Au șters-o? Când, cum și încotro?

Deadly-Gun le povesti cele întâmplate. Un blestem colectiv ieși de pe buzele vânătorilor.

— Ați fost la poliție? întrebă Treskow.

— Nu. Asta ne-ar fi răpit prea mult timp.

— Foarte corect. Există o singură cale. Închiriem imediat un vapor bun și-i urmărim.

— Asta a fost și ideea mea, și de aceea vă așteptam cu atâta nerăbdare. Nu suntem, însă, în posesia banilor necesari și de aceea trebuie să schimbăm aurul nostru.

— N-o să ne fie de prea mare folos, își dădu cu părerea cârmaciul, furios rău de tot.

— De ce?

— Nu pot să sufăr navele cu aburi. Acest gen de mijloace de transport sunt cele mai nenorocite din câte există. Un velier bun găsește totdeauna un vânt favorabil, pe când o șalupă din asta, cu fum, are nevoie de cărbuni care nu se găsesc peste tot. Și-atunci, zaci lâncezind în plină mare și nu poți naviga nici înainte, nici înapoi.

— Atunci, n-avem decât să încărcăm o cantitate de cărbuni care să ne ajungă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, colonele, sunteți un vânător excelent, asta trebuie s-o recunoaștem, dar ca marinar nu faceți doi bani. Trebuie mai întâi să avem vaporul și abia apoi să ne gândim la o asemenea drăcovenie. Și fiți atenți, acești yankei se tocmesc o zi întreagă înainte de a vă da nava.

— Dar cât pot să-mi ceară?!

— Eu știu?! Din partea mea, n-aveți decât! Dar după aceea trebuie să încărcați rezerve de alimente, muniție, cărbuni, ca să puteți întreprinde o călătorie lungă. Vaporul trebuie apoi controlat dacă este bun pentru navigație pe mare, și pentru asta o să fie necesare ore și zile, timp în care „l'Horrible“ va naviga în jurul Capului, și asta înainte ca noi să putem ieși în larg. Să-i ia dracu'!

Ceilalți tăceau.

— Nu prea am ce zice împotriva celor spuse de cârmaci, se pronunță în cele din urmă Treskow. Dar nici să stăm aici și să privim marea nu ne duce la nici un

rezultat. Oricum, sunt destui cei care-i urmăresc; asta e o oarecare consolare pentru noi. Şi pe urmă, în orice caz, trebuie să pornim şi noi pe urma lor.

— Dar încotro s-o luăm?

Toţi priviră întrebător la cârmaci.

— Asta nu e deloc uşor de precizat, spuse el. Dacă „l'Horrible" a fost aprovizionată din belşug cu alimente, atunci, mai mult ca sigur, au ales ruta spre Japonia sau Australia. În direcţia aceea marea e liberă şi fuga este uşoară. Dacă, însă, este slab aprovizionată, atunci a apucat-o înspre sud, pentru ca să-şi asigure cele necesare undeva într-o localitate de pe coasta de vest.

Toţi fură frapaţi de evidenţa acestor constatări şi concluzii.

Veridicitatea unor asemenea păreri îi impresionară pe toţi.

— Atunci, o să luăm informaţiile de rigoare. Înainte! îi îndemnă Treskow pe oameni.

Trecură călare prin Oakland, căutând o bancă. Colonelul vându acolo rezerva de aur adusă din peşteră.

— Treaba asta am rezolvat-o, spuse el. Acum fiecare îşi va primi partea ce i se cuvine!

Hammerdull păşi înainte.

— Dacă o s-o primim sau nu, este totuna, colonele; dar ce să fac eu cu hârtiile astea vechi? Eu n-am nevoie de ele. Dumitale îţi sunt, însă, acum deosebit de necesare. Pitt Holbers, bătrâne *coon*, ce părere ai cu privire la asta?

— Dacă zici tu, Dick, să lăsăm colonelului fiţuicile, atunci n-am nimic împotrivă; mie nu-mi plac. O labă grasă de urs sau o bucată suculentă de fileu de bivol îmi place mai mult. Ţie nu, Ben Cunning?

— Sunt de acord, spuse acesta. Eu unul, nu mănânc hârtie şi nici calul meu, hi-hi-hi! Colonelul o să ne-o dea înapoi când n-o mai avea nevoie de ea.

— Vă mulţumesc pentru încrederea voastră plină de mărinimie, răspunse acesta. Deşi nu ştiu cum vor evolua lucrurile, eu vă dau banii pe care vi-i datorez, mie îmi rămân mai mulţi decât aş avea nevoie. Dacă-mi vor trebui, totuşi, mai mulţi, sunteţi aici, chiar dacă nu-mi închipui că vreţi să mă însoţiţi şi pe mare.

— Dacă vă închipuiţi asta sau nu, e totuna, colonele, dar eu vă însoţesc, declară Dick Hammerdull.

— Şi eu, strigă Holbers.

— Şi eu, spuse micul Ben.

— Asta o vom hotărî mai târziu, îi linişti Deadly-Gun pe oamenii săi credincioşi.

Intrară într-o prăvălie unde fiecare îşi cumpără cele trebuincioase, pentru ca după aceea să se urce în şa şi să se îndrepte spre port.

Afară de corăbiile cu pânze ancorate aici, se mai aflau şlepuri greoaie sau vase cu aburi pentru transportul mărfurilor. Steamerele mai uşoare părăsiseră şi ele portul pentru a însoţi o bucată de drum navele militare care porniseră în urmărirea corăbiei furate de piraţi. Dintre acestea rămăsese în port numai crucişătorul, al cărui comandant se mai afla, ameţit, pe uscat.

Poliţia reuşise să facă lumină în încâlceala evenimentelor din timpul nopţii. Un locatar de la parterul imobilului în care doamna de Boulettre ocupase etajul întâi, aflându-se întâmplător în grădină, văzuse ieşind din casă trei bărbaţi cu un cufăr. Şi birjarul, care-i transportase până la marginea oraşului, fusese găsit. Proprietarul celei mai izolate barăci de pescari se prezentase, din proprie iniţiativă, ca să relateze că în noaptea trecută mai multe bărci staţionau în apropierea cabanei sale. El i-a obser-

vat, nebăgat în seamă de ei, și a văzut aproximativ patruzeci de oameni, al căror conducător era însoțit de încă două persoane ce duceau un cufăr; atunci când au fost somați de un paznic, unul din ei a răspuns că e căpitanul Caiman.

Aceste informații, combinate cu povestea cum că maestrul de echipaj al căpitanului Caiman fusese o femeie, precum și diferite hârtii și însemnări găsite în locuința doamnei de Boulettre, au permis să se alcătuiască un tablou aproape exact în ce privea înlănțuirea evenimentelor, inițial atât de încurcate.

Toate acestea vânătorii le-au aflat de la o mulțime de oameni ce se perinda, în sus și în jos, pe chei. Printre oameni domnea o vie tulburare ca urmare a știrii că piratul, cunoscut odinioară pentru cruzimea lui, reușise să captureze, într-un port atât de sigur și cu o viață atât de agitată, o navă de război cu tot echipajul ei.

Cârmaciul cerceta vasele aflate în port.

— Ei? întrebă colonelul, nerăbdător.

— Nici unul care să ne convină. Numai vase cu sare și cu butoaie de heringi, care în zece luni nu reușesc să parcurgă nici două mile. Iar acolo, afară...

Se opri brusc. Vroia să spună că nici afară, în radă, nu poate fi văzută vreo navă potrivită, dar ochii săi pătrunzători trebuie să fi observat ceva care-i oprise vorba în gât.

— Acolo, afară... ce este acolo, afară? întrebă colonelul.

— Mda, să nu-mi spuneți mie Peter Polter dacă acolo, în depărtare, nu se vede un punct mic, alb, care nu poate să fie altceva decât o pânză.

— Deci aici, în port, nu găsim, într-adevăr, un vas care să ne convină?

— Nici unul. Aceste copăi de lemn se mișcă aproape ca melcii și, de altfel, nu pot fi obținute nici cu o grămadă de bani. Nu vedeți că-și descarcă marfa?

— Și asta din afară?

— Trebuie să așteptăm cu calm. Poate că trece mai departe, poate că intră în port. Nu vă faceți prea mari speranțe! La o navă militară vin treizeci de vase comerciale. Acestea din urmă nu pot servi la urmărirea unui pirat, chiar dacă patronul ar fi dispus să ne închirieze vasul lui. În plus, asta ar cere o sumă imensă de bani.

— Și totuși, ar trebui să încercăm. Este unica soluție ce ne mai rămâne. Cât timp poate să dureze până intră nava în port?

— O oră, poate două sau trei, depinde cum e construită și cum e comandată.

— Înseamnă că mai avem timp. Dacă găsim un vas, atunci pornim pe mare; dacă nu găsim, atunci trebuie să așteptăm cu calm rezultatul urmăririi, înainte de a ne putea hotărî asupra celor ce avem de făcut în continuare.

Dacă am fi ajuns numai cu zece minute mai devreme, am fi pus mâna pe banditi. Acum să ne îngrijim de cai și după aceea să mergem să căutăm o prăvălie, ca să schimbăm zdrențele astea de pe noi cu ceva mai de soi.

S-au dus la un han unde, mai întâi, s-au ocupat de cai și și-au potolit setea și foamea. Apoi au intrat într-un magazin unde au găsit toate cele de care aveau nevoie.

Cu treburile astea a trecut o bună bucată de timp, așa că s-au întors în port ca să vadă ce mai e cu velierul pe care îl zăriseră mai înainte.

Cârmaciul mergea înainte. Când a ajuns într-un loc de unde avea o bună privire asupra portului și cheiului, a rămas deodată locului, scoțând un strigăt de surpriză.

— *Behold*, ce velier! Cum dă buzna în port, ca un ... mii de trăsnete, un cliper cu tachelaj de goeletă, este „Swallow", „Swallow", uraaa! uraaa!

Bătea din palme de bucurie, atât de tare, de parcă ar fi pocnit obuze de mortier; îl apucă cu o mână pe Hammerdull, grasul, cu cealaltă pe Pitt Holbers, subțirelul, și începu să țopăie cu ei în cerc, stârnind mirarea mulțimii de gură-cască ce-i înconjura, curioasă, pe vânători.

— Dacă e de strigat „ura" sau nu, e totuna, zbieră Hammerduli, împotrivindu-se din toate puterile. Lasă-mă-n pace, monstru marin, nebun ce ești! Ce avem noi cu „Swallow"?

— Ce aveți cu asta? Totul, totul, vă spun eu, declară Peter Polter, entuziasmat, dându-le, în sfârșit, drumul celor doi. „Swallow" e o navă de război și, pe deasupra, singura care îi este superioară în viteză lui „l'Horrible". Și cine este comandantul ei? Locotenentul Walpole, pe care-l cunosc. Vă spun eu, acum nu mai scapă de noi ticăloșii. Acum sunt ai noștri!

Bucuria cârmaciului era acum împărtășită și de ceilalți. Nu mai putea fi nici o eroare, pentru că sub prăjina de velă a splendidei corăbii ce se apropia își întindea aripile aurite o pasăre albastră, sculptată în lemn.

Locotenentul Walpole era un marinar îndrăzneț, bizuindu-se întru totul pe oamenii săi pricepuți, pentru că nu coborâse nici una din pânzele corăbiei, deși se găsea chiar la intrarea în port. Aplecată mult pe o parte, sub greutatea enormă a pânzelor ei, nava zbura de parcă ar fi fost propulsată de aburi. Un fum ușor se ridica de pe puntea ei din față; bubuiră salvele de salut; dinspre port i se răspunse în același fel.

După un timp se auzi vocea puternică a comandantului:

— Om la cârmă, înapoi!

Nava făcu o întoarcere scurtă.

— Pânzele, băieți! Dați-le drumul!

Pânza lăsă vântul și căzu cu zgomot pe catarge. Nava se ridică în față, apoi din spate, se lăsă mult pe cealaltă parte, se ridică din nou, pentru ca în cele din urmă să rămână liniștită, legănată doar de valurile fluxului ce se loveau de imensele blocuri de piatră ale cheiului.

— Ura pentru „Swallow", ura! se putea auzi izbucnind din o mie de piepturi. Minunata navă era bine cunoscută sau, măcar, se auzise despre ea și se presupunea că va participa la vânătoarea asupra căreia se concentrase toată atenția orașului.

Doi bărbați în uniformă de marinari trecură grăbiți prin mulțimea de oameni. Arătau agitați și emoționați. Unul purta uniformă de locotenent de marină, celălalt — însemne de cârmaci.

Fără să spună nimic, ei se aruncară într-o barcă goală, desfăcură odgonul cu care era prinsă de chei, așezară vâslele și se îndreptară în viteză spre „Swallow". Comandantul acesteia stătea rezemat de balustradă și îi privea sosind.

— Alo! Locotenente Jenner, dumneavoastră sunteți? Unde e nava dumneavoastră „l'Horrible"? strigă el la cei din barcă.

— Repede, o frânghie sau scăriță, sir, îi răspunse acesta; trebuie să urc la bord!

Se lăsă scărița și cei doi se urcară repede pe punte.

— Perkins, cârmaciul meu, îl recomandă Jenner pe însoțitorul său. Trebuie să-mi puneți imediat la dispoziție nava dumneavoastră! adăugă el dintr-o suflare și pe un ton agitat.

— Să vă pun nava mea la dispoziție? Cum așa ... și de ce?

— Trebuie să o ajung din urmă pe „l'Horrible".

— Trebuie să... nu înțeleg.

— Mi-a fost furată, răpită, capturată.

Walpole îl privi ca pe un nebun.

— Faceți glume stranii, locotenente!

— Glume? La dracu' cu gluma dumitale! Mie nu-mi arde de glumă. Am fost otrăvit, chinuit de medici, torturat de poliție și de autoritățile portuare, și dumneavoastră vorbiți de glume!

— Vorbiți în șarade.

— Lăsați-mă să vă spun!

Bietul om tremura tot de furie în timp ce-i relata locotenentului Walpole cele întâmplate. Încheie repetându-și cererea:

— Cum v-am spus, trebuie să-mi puneți la dispoziție corabia dumneavoastră.

— Asta nu se poate, sir.

— Ce nu se poate? strigă Jenner, cu ochii scânteind. De ce?

— „Swallow" îmi este încredințată mie; nu pot s-o las altuia decât din ordinul autorităților superioare.

— Asta e rușinos, este o lașitate, asta e...

— Domnule locotenent...!

Jenner se dădu înapoi la auzul acestor cuvinte, spuse pe un ton amenințător. El încercă să-și stăpânească enervarea. Walpole continuă pe un ton mai liniștit.

— Consider că jignirea nu a avut loc; omul furios nu-și cumpănește cuvintele. Dumneavoastră cunoașteți legile și dispozițiile la fel de bine ca și mine și știți perfect de bine că nu am voie să predau comanda navei mele nimănui, din propria mea voință. Dar doresc să vă liniștiți. Vreți să mă însoțiți?

— Dacă vreau? Trebuie să vin cu dumneavoastră, chiar dacă ar trebui să trec printr-o mie de iaduri!

— Bine! „L'Horrible" era bine aprovizionată?

— Pe cel mult o săptămână.

— Atunci nu are altă alternativă decât să se îndrepte spre Acapulco; Guayaquilul sau chiar Lima nu poate, în nici un caz, să le atingă.

— In cazul acesta o recuperăm repede. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că „Swallow" îi este superioară lui „l'Horrible". Ridicați ancora, sir! Înainte! Să plecăm, să plecăm!

— Nu fiți atât de pripit, camarade! Prea multă grabă strică. Trebuie să rezolvăm mai întâi aici o serie de afaceri.

— Afaceri? Dumnezeule, cine mai poate, în situația asta, să se mai gândească la afaceri? Trebuie să pornim fără zăbavă în larg.

— Nu. Trebuie mai întâi să cobor pe uscat, să combin ordinele pe care le am cu misiunea noastră. În afară de asta, nu am destule alimente; lipsesc și apa, și munițiile; trebuie să ne asigurăm de un vas cu aburi, care să ne remorcheze în larg împotriva fluxului... și câte tunuri are „l'Horrible"?

— Opt pe fiecare parte, două la pupă și un tun mic pivotant.

— Înseamnă că îmi este superioară în ce privește artileria. Forster!

— Da, sir, răspunse, apropiindu-se, cârmaciul căruia, din locul în care se afla, nu-i scăpase nici un cuvânt din conversația ce avusese loc.

— Mă duc pe uscat să-mi prezint raportul și voi avea grijă să aduc la chei toate de câte avem nevoie. Trimite acolo un om după remorcher; pare să fie liber, așa că ai grijă ca peste o oră să fie aici; eu n-am să întârzii mai mult.

— Bine, sir!

— Ai idee de ce-am mai avea nevoie?

— N-aș putea să spun, căpitane. Știu bine că, de obicei, dumneavoastră vă gândiți la toate.

Walpole voia să se îndrepte din nou spre Jenner, când unul din oamenii săi îi raportă:

— O barcă la scăriță, sir.

— Ce fel de ambarcațiune?

— Civilă, opt persoane și mi se pare că e și un indian printre ei.

Locotenentul se îndreptă spre balustradă, privi în jos și întrebă:

— Ce doriți, oameni buni?

Treskow rugă, în numele tuturor celor din barcă, să li se permită să urce la bord, fapt ce li s-a aprobat. Ajunși pe punte, Deadly-Gun luă, la rândul său, cuvântul. Deși Walpole nu prea ar fi avut timp de ei, îi ascultă liniștit și fu de acord să le permită să participe la urmărirea navei răpite de pirați. Erau opt persoane: colonelul, nepotul lui, cârmaciul, Holbers, Hammerdull, Cunning, Winnetou și Treskow.

— Subofițerul o să vă conducă la cabina dumneavoastră, spuse Walpole. Eu mă duc pe uscat, dar mă întorc peste un ceas.

— Luați-mă și pe mine, îl rugă Jenner. V-aș putea ajuta la aprovizionare, aici m-aș prăpădi de nerăbdare.

— Păi, atunci, veniți!

Amândoi urcară în barca cu care venise Jenner și vâsliră spre țărm.

Abia părăsiseră nava, că pe aceasta se desfășură o scenă plină de haz, dar și emoționantă.

Peter Polter se îndreptase spre subofițerul căruia îi fuseseră dați în primire neobișnuiții pasageri.

— Forster, John Forster, bătrâne lup de mare, nu-mi vine să cred că ai devenit subofițer, exclamă el.

— John Forster? Bătrân lup de mare? Așta îmi știe numele, deși eu nu-l cunosc. Cine ești?

— Ei, individul nu-și mai cunoaște bătrânul cârmaci de la care a primit, pe vremuri, destule scatoalce după ceafă... ce dracu'!

I se adresă apoi lui Perkins, care abia acum îl văzu din față.

— Și acesta e master Perkins, cel pe care, cândva, la Hoboken, l-am plimbat prin toate ungherele de pe „Swallow" și care, drept mulțumire pentru asta, m-a dus la mama Dodd și mi-a dat de băut de m-a băgat sub masă!

Și Perkins se uită uimit la el. Nu era o minune că nu-l recunoștea după atâția ani, de când nu se văzuseră. Tot echipajul se adunase acum în jurul grupului de vânători, iar Peter Polter mergea de la unul la altul, strigându-i pe nume:

— Acesta este Plowis, ăsta-i Miller, acela e Oldstone, iată-l și pe strâmbul de Baldings, colo e...

— Cârmaciul Polter! se dumiri deodată unul care, în sfârșit, își dăduse seama cine era străinul acela uriaș.

— Polter — Polter! Ura! Peter Polter — uraa! Sus cu bătrânul, sus, sus, uraaa!

Strigau și zbierau de-a valma cu toții, șaizeci de brațe se întinseră, îl apucară și-l ridicară în aer.

— Hol-la, hol-la, hol-la!

— Hei-rup, hei-rup, hei-rup — începu unul, cu o voce de bas. Hei-rup, hei-rup — continuară și ceilalți în tact. Coloana se puse în mișcare și, luat pe sus, Polter se văzu purtat în jurul punții.

El blestema, înjura, îi ruga să-l lase jos; nimic nu-l ajuta, până ce subofițerul, prăpădindu-se de râs, îl așeză în mijiocul marinarilor și-l lăsă să-și folosească liber mâinile și picioarele.

— Coboară de pe tron, Peter Polter, și vino încoace, pe punte! Trebuie să ne povestești pe unde ai mai navigat, bătrâne rechin!

— Da, da, vă povestesc, vă povestesc; numai lăsați-mă o dată în pace, draci împielițați! strigă cârmaciul, învârtindu-și brațele puternice ca niște aripi de moară, încât cei din jurul lui zburară cât colo ca niște fulgi.

Cu râsete și urale îl împinseră, veseli, până pe puntea din față, unde îl puseră să le povestească, măcar pe scurt, întâmplările prin care trecuse.

În tot acest timp, serviciul nu era deloc neglijat. Subofițerul punea în aplicare ordinele primite, iar cei desemnați să le execute părăseau cu regret grupul vesel din jurul năzdrăvanului Polter.

Vânătorii erau martori tăcuți la această scenă. Ei se bucurau de triumful bravului marinar pe care îl îndrăgiseră cu toții și încercau să-și orânduiască șederea pe vas cât mai convenabil, atât cât era cu putință în condiții atât de neobișnuite pentru ei. Indianul nu fusese niciodată în viața lui pe mare. Stătea rezemat în pușcă și își lăsa privirea impasibilă să alunece peste mediul atât de străin pentru el. Dar cine-l cunoștea știa că această indiferență ascundea, de fapt, o participare atentă, căreia nu-i scăpa nici cel mai mic amănunt.

Nu trecuse nici jumătate din ceasul stabilit, că dincolo, pe chei, și începeau să se adune rezervele de alimente și de muniție, pe care le comandase locotenentul. Ele au fost încărcate în bărci și aduse la bord. Când s-a întors Walpole, treaba era terminată și remorcherul vâjâia în apropiere, pentru a-l lua pe „Swallow“ la remorcă.

Acum căpitanul și echipajul erau în plină activitate. După ce au ajuns în larg și s-au despărțit de remorcher, au ridicat pânzele. Abia atunci se ivi posibilitatea unei convorbiri liniștite.

Lucrurile pe care le avuseseră de discutat între ei, cei doi locotenenți, fuseseră rezolvate în cursul absenței lor de pe vas. Acum, Walpole se apropie de cârmă, unde stăteau Forster și, lângă el, Peter Polter.

— Sunteți Peter Polter, vechiul cârmaci al „Swallow“-ului? întrebă el.

— Peter Polter din Langendorf, căpitane, răspunse cel întrebat, luând poziția reglementară; subofițer pe nava de război a maiestății sale britanice „Nelson“, apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow“.

— Și acum cârmaci onorific pe aceeași navă, adăugă locotenentul.

— Domnule căpitan! strigă Polter bucuros și se pregăti să țină o cuvântare de mulțumire, dar comandantul îi făcu semn că nu era cazul.

— Bine, cârmaciule! Ce părere ai de ruta pe care „l'Horrible“ o s-o urmeze?

Peter Polter își dădu seama că locotenentul pusese această întrebare pentru a-l supune unui mic examen marinăresc. Se simțea pe deplin în elementul lui și răspunse în consecință scurt, așa cum se cuvine să te porți în fața unui ofițer:

— Din cauza lipsei de provizii alimentare, spre Acapulco.

— O să-i ajungem din urmă până acolo?

— Da, dacă vântul ne este favorabil și noi înaintăm cu mai mare viteză decât ei.

— Vrei să împarți cârma cu Forster?

— Cu plăcere!

— Atunci, aveți grijă să vă uitați la compas și la hartă, ca să păstrăm direcția bună!

Vroia tocmai să se întoarcă, dar fu oprit de o întrebare neașteptată a lui Peter Polter:

— Spre Acapulco sau Guayaquil, sir!

— De ce Guayaquil?

— Ca să-i depășim și să-i luăm din față. Așa e mai sigur că punem mâna pe ei, fiindcă își închipuie că urmăritorul le vine din spate.

Walpole tresări, frapat de ideea ingenioasă ce-i venise lui Polter.

— Cârmaciule, nu ești un subofițer rău. Ai dreptate, și-am să urmez negreșit sfatul dumitale, deși celor de pe „l'Horrible" ar putea să le vină în gând să ne scape de la Acapulco pe ruta spre insulele Sandwich*.

— Atunci, trebuie să patrulăm între cursul sudic și cel vestic, până îi prindem.

— Corect! Schimbăm cârma cu două linii spre vest, Forster. Am să pun să se ridice toate pânzele. Instrucțiunile mele sunt să mă întorc neîntârziat la New York; treaba cu „l'Horrible" nu trebuie să fie decât un interludiu.

Vorbea cu atâta calm, de parcă drumul în jurul Capului Horn până la New York și capturarea unui pirat ar fi fost o nimica toată, o misiune de rutină. După aceea se apropie de grupul vânătorilor, cărora le ură bun-venit, și dădu ordine pentru cazarea lor. Indianul, se pare, că-l atrăgea în mod deosebit.

— Lui Winnetou nu îi este dor de patria apașilor? îl întrebă.

— Patria apașilor este lupta, sună răspunsul mândru.

— Bătălia pe mare e mai dificilă decât aceea pe uscat!

— Căpetenia marelui canoe nu o să-l vadă pe Winnetou tremurând.

* Vechea denumire a insulelor Hawaii (n.t.).

Walpole dădu din cap aprobativ; știa că indianul spusese adevărul.

Tulburarea pe care o stârniseră întâmplările zilei începea să se domolească încetul cu încetul și viața la bord își relua cursul obișnuit. Trecură mai multe zile, una la fel cu cealaltă, încât vânătorii obișnuiți cu libertatea fără granițe a preriei începeau din ce în ce mai mult să se plictisească.

Latitudinea la care se afla portul Acapulco fusese depășită cu o zi mai înainte, și Walpole dădu ordin să se schimbe direcția de navigație, pentru a putea ține sub observație ambele rute, aceea spre Guayaquil, cât și cea spre insulele Sandwich.

O briză foarte bună îi mâna înainte, în timp ce soarele apunea într-o perdea de nori nu prea mare, dar închiși la culoare.

— Mâine vom avea un vânt strașnic, căpitane, îi spuse Peter Polter lui Walpole, când în timpul unei plimbări pe punte trecu pe lângă cârmă.

Ar fi bine pentru noi dacă în aceste împrejurări ne-ar pica în mână piratul. Pe funtună nu poate manevra ca noi.

— Pânză la vedere! se auzi de sus, de pe catarg, unde se afla un marinar pus de veghe.

— Unde?

— Nord-est spre nord.

Într-o clipită, locotenentul se afla și el sus și lua luneta din mâna marinarului, pentru a putea cerceta nava anunțată. Coborî apoi repede și veni pe puntea de cart, unde îl aștepta Jenner.

— Mâinile pe vergi, se auzi ordinul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenner.

— Nu poate fi văzută, deocamdată, precis, dar, în tot cazul, se zărește o navă cu trei catarge ca „l'Horrible".

Noi suntem mai mici și ne aflăm în direcția soarelui, așa că ei nu ne-au văzut încă. Am să schimb pânzele.

— Cum?

Walpole zâmbi.

— O să vedeți o mică instalație cu ajutorul căreia devii invizibil de la o distanță mai mare. Sus pe vergi! comandă el.

Marinarii, perfect instruiți, în clipa următoare se și aflau sus, cu agilitatea și iuțeala unor pisici.

— Coborâți pânzele!

Ordinul a fost executat cu promptitudine. Corabia se deplasa acum cu jumătate de viteză.

— Pânza neagră. Aveți grijă!

Mai multe pânze negre se aflau gata pregătite pe punte.

— Schimbați vela principală, vela trincă și vela de la proră!

În câteva minute pânzele deschise la culoare erau înlocuite cu cele negre. „Swallow" devenise invizibilă pentru nava care se apropia.

— Subofițer, cârma la sud-vest — sud!

„Swallow" înainta încet în întâmpinarea celeilalte nave. Echipajul se strânsese pe punte. Walpole se urcă din nou ca să observe corabia. Trecuse o jumătate de oră și întunericul se instalase de-a binelea, când, în sfârșit, coborî. Fața sa arăta o mulțumire deplină.

— Tot echipajul pe punte!

De fapt, această comandă nici nu mai era necesară, deoarece erau cu toții prezenți.

— Băieți, este „l'Horrible". Fiți atenți la cele ce am să vă spun!

Oamenii se îngrămădiră în jurul lui.

— Vreau să evit lupta bord la bord. Știu că nici unuia din voi nu îi este teamă, dar trebuie să punem mâna pe

navă fără să-i aducem vreo stricăciune. Căpitanul Caiman s-a pus în afara legii și trebuie tratat ca un tâlhar. O să punem stăpânire pe vas printr-un șiretlic.

— Ah, căpitane, așa e bine!

— E lună nouă și marea-i întunecată. Noi înaintăm încet, numai cu ajutorul pânzei principale; or să ne considere in derivă, sinistrați, or să se învârtă în jurul nostru și or să ne socotească o pradă ușoară.

— Așa e! se auzi într-un glas.

— Înainte de a ne acosta, lăsăm bărcile la apă. Subofițerul rămâne pe „Swallow", doar cu șase oameni. Noi, ceilalți, pornim cu bărcile s-o abordăm și, în timp ce cei de pe pupă se ocupă de vas, noi ne urcăm pe puntea lui dinspre cârmă. Acum, pregătiți-vă!

În timp ce „Swallow" tăia încet valurile, „l'Horrible" înainta în plină viteză. Noaptea era în toi, nici o pânză nu mai putea fi văzută și echipajul se simțea în siguranță. Căpitanul pirat avusese tocmai o discuție cu prizonierii săi, dar fără nici un rezultat, ca și mai înainte, și se pregătea tocmai să se ducă la culcare, când, deodată, se auzi, de la o distanță respectabilă, un bubuit de tun.

Într-o clipită se află pe punte. Se auziră o a doua bubuitură, apoi o a treia.

— Semnal de alarmă, cerere de ajutor, căpitane, spuse Tom lunganul, care stătea în apropierea lui.

— Dacă ar fi în spatele nostru, ar putea fi o stratagemă; sunt, însă, în fața noastră, deci așa ceva e imposibil. Oricum, este o navă în derivă, fără catarge, altminteri i-am fi văzut pânzele înainte de a se lăsa întunericul. Trageți o rachetă și trei focuri!

Racheta se ridică spre cer și focurile bubuiră. Cererile de ajutor ale celeilalte nave se repetară.

— O să ne apropiem de ea, Tom. O să fie o captură ca oricare alta. Scoase luneta de noapte și o puse la ochi. Uite, acolo staționează; are numai o pânză mare, veche. Am să întorc nava, să pot vorbi cu ei.

Dădu ordinele necesare; pânzele căzură, corabia se răsuci și se apropie de „Swallow".

— Ahoi, ce fel de navă?

Aproape tot echipajul de pe „l'Horrible" se îngrămădea la bord.

— Crucișător al Statelor Unite. Dincolo cine sunteți?

— Cliperul Statelor Unite „Swallow". Locotenent Walpole, se auzi dar nu de pe celălalt vas, ci dinspre cârma lui „l'Horrible".

Concomitent se auzi trosnind o salvă puternică ce exploda în mijlocul piraților, urmată de asaltul neașteptat al unor făpturi întunecate. Ele se aruncară asupra piraților, complet descumpăniți și aproape neînarmați. Walpole își dusese perfect planul la înfăptuire.

O singură persoană observase apropierea bărcilor — Miss Amiral. Abia închisese căpitanul ușa în noaptea de pomină a capturării lui „l'Horrible", că ea, în ciuda legăturilor, reușise, cu mari sforțări, să se ridice și să se apropie de peretele cabinei în care descoperise un cui ascuțit. Timp de mai multe nopți muncise ca să subțieze frânghiile cu care fusese legată și astăzi, în sfârșit, operația se apropiase de finalizare; în curând avea să fie liberă. Când au răsunat cele trei focuri, ea era în plină activitate. Auzi zgomotul unor vâsle, tot mai aproape de navă. Ce s-a întâmplat? Un atac? O luptă? O acțiune de salvare? Oricare din aceste situații era binevenită pentru planurile ei. Cinci minute de eforturi îndârjite, și ea reuși să-și elibereze mâinile, iar după aceea și picioarele, tocmai în minutul când, de sus, se auzeau focuri de armă și tropăiturile unor lupte corp la corp. Nu-și puse prea multe

întrebări cu privire la cauza întâmplărilor de pe punte; știa că, deocamdată, căpitanul Caiman se mai afla acolo. Cu o lovitură puternică de picior sparse ușa cabinei și luă de pe perete mai multe arme care erau atârnate acolo, ca să fie pregătită pentru orice eventualitate. După aceea, cercetă, prin hublou, încăperea în care se găsea cârma, privi cu atenție apa din jurul corăbiei. Descoperi trei bărci legate de vas cu un odgon.

— Înseamnă că au fost atacați prin surprindere, mormăi ea. Dar de către cine? Asta-i pedeapsa. „L'Horrible" este iarăși pierdută și eu însămi am să-i fac de petrecanie căpitanului. Prizonierii încă nu au trecut de partea celorlalți. Am să-i eliberez și apoi dispar. Ne aflăm la latitudinea portului Acapulco. Dacă ajung neobservată într-o barcă, își făcu ea socoteala, sunt în două zile pe uscat.

În colțul cabinei se afla un mic geamantan de mână. Își luă o farfurie plină cu biscuiți și două sticle cu limonadă, care se găseau pe masă, apoi deschise sertărașul secret, luă de acolo lucrurile de valoare și le puse în geamantan. Se strecură sus, până la un chepeng, ca să vadă care e situația. Banditii fuseseră împinși spre partea de dinapoi a punții; erau învinși!

Repede coborî sub punte și se îndreptă spre santină; trase zăvorul care o închidea.

— Sunteți treji? strigă ea către vechiul echipaj al navei, care fusese închis acolo.

— Da, da. Ce se întâmplă sus?

— Piraților au fost atacați și înfrânți. Sunteți legați?

— Nu!

— Atunci grăbiți-vă și făceți-vă datoria! Dar stați, în cazul în care căpitanul Caiman supraviețuiește acestei seri, spuneți-i că Miss Amiral îi trimite salutări!

În clipa următoare se grăbea să ajungă înapoi în cabină, de unde își luă geamantanul și se îndreptă în fugă

spre punte și, neobservată de nimeni, ajunse la balustrada corăbiei. Ținând strâns geamantanul, dădu să apuce odgonul ca să coboare într-una din bărci, când cineva o înșfăcă. Peter Polter o văzuse, sărise și o prinsese pe la spate.

— Stai, băiete! strigă el. Unde vrei să navighezi cu acest cufăr? Ia mai rămâi nițel aici!

Ea nu răspunse, încercând din toate puterile să se elibereze din strânsoarea lui, dar în zadar. Împotriva forței lui uriașe nu putea face nimic. Cârmaciul o ținea atât de strâns, că nu putea nici să răsufle. La chemarea lui sosiseră mai mulți marinari care o legară.

Căpitanul piraților fusese surprins de atac, dar reușise să-și recapete cumpătul.

— Toată lumea la mine! strigă el, îndreptându-se spre catargul principal ca să-și asigure, sieși și oamenilor săi, un loc mai de nădejde. Aceștia îi ascultară ordinul.

— Cei ce au arme să lupte. Ceilalți să coboare prin chepengul din spate după topoarele de abordaj!

În acest ordin stătea singura șansă de salvare.

În timp ce acei, puțini la număr, care erau înarmați în momentul atacului, se aruncară împotriva atacatorilor, ceilalți s-au grăbit să se întoarcă după topoare și pumnale.

Deși primul atac le provocase pierderi, piraților erau net superiori, ca număr, echipajului de pe „Swallow". Lupta era cu atât mai cumplită cu cât amănuntele câmpului de bătălie nu puteau fi văzute în ansamblul lor.

— Aduceți făclii! urlă Caiman.

Ordinul fu executat imediat. Dar abia dacă lumina făcliilor apucă să împrăștie întunericul de pe puntea însângerată, că acesta se dădu brusc înapoi, de parcă ar fi văzut o stafie. Era oare posibil? Exact în fața sa, cu un tomahawk în mâna dreaptă și un cuțit de scalpat în stânga, stătea Winnetou, apașul; iar alături de el flutura părul ca o coamă al lui Deadly-Gun.

— Șarpele alb o să-și lepede otrava! strigă indianul, aruncând într-o parte și într-alta pe toți cei care-i stăteau în cale, și-l prinse pe pirat de grumaz. Acesta vru să se scuture de dușman, dar nu izbuti. Colonelul îl înșfăcă și el; într-o clipită brațele îi fură legate cu frânghii solide.

Asaltul se dezlănțuise asupra piraților ca un coșmar. Surprinderea le paraliza puterile și ultima rămășiță de curaj.

În momentul acela se ridică chepengul și echipajul prizonier al corăbiei țâșni afară. Primul pe care-l văzură cei care ieșiseră dintâi a fost locotenentul Jenner.

— Ura, locotenentul Jenner, ura! Pe ticăloși! strigară ei. Marinarii puseră mâna pe armele care zăceau aruncate pe punte; piraților căzură între două focuri: erau pierduți!

Doi oameni stăteau spate în spate printre ei; cine ajungea în preajma lor plătea cu viața imprudența de a se fi apropiat. Erau Hammerdull și Holbers. Acesta din urmă întoarse capul și-i spuse prietenului său, dar în așa fel încât să fie auzit de toți.

— Dick, de crezi că acolo stă ticălosul de Peter Wolf, atunci sunt întru totul de acord cu tine.

— Peter — blestemat nume, niciodată nu pot să-l pronunț ca lumea! Unde e?

— Acolo, lângă arborele acela de hicori, pe care acești oameni minunați îl numesc catarg.

— Dacă-i catarg sau nu, e totuna. Vino, bătrâne *coon*, să-l prindem viu!

Dar mai era cineva care îl zărise pe Létrier, și anume Peter Polter, cârmaciul. Acesta lăsase de-o parte cuțitul, pistolul și toporul de abordaj, apucând o spiță de lemn,

care-i era mai la îndemână. Fiecare lovitură cu această armă improvizată dobora câte un om. În felul acesta își făcuse loc în mulțimea piraților, când îl văzu pe Létrier. În clipa următoare stătea în fața lui.

— Mii de trăsnete! Ăsta-i Marc! Mă mai cunoști, pungașule?! strigă el.

Cel strigat lăsă jos brațul ridicat și se făcu alb ca varul; își recunoscuse adversarul, căruia nu-i venea nici pe jumătate.

— Vino aici, băiete, vreau să-ți spun că ți-a sunat ceasul!

Cârmaciul îl apucă de păr și de brâu, îl ridică în sus și-l aruncă cu o asemenea forță în catargul artimon, încât se auzi un trosnet puternic și nefericitul căzu la pământ, făcut zob. Cei doi vânători ajunseră prea târziu.

Acum, în sfârșit, pirații își dădură seama că pentru ei nu mai exista nici o speranță de scăpare și depuseră armele, deși, prin gestul acesta, nu puteau să obțină vreun drept la îndurare.

Un „ura", strigat din toate piepturile, răsună pe punte. „Swallow" răspunse cu trei focuri de tun. Ea își binemeritase faima la care și-a mai adăugat ulterior și alte onoruri, mai noi și mai mari...

Din nou se aflau la Hoboken, la mama Dodd. Buna și curajoasa doamnă nu se schimbase deloc. Dacă era vreo schimbare la ea, atunci nu putea fi vorba decât de faptul că statura ei, și așa considerabilă, mai câștigase câțiva centimetri în diametru.

Era târziu după-amiază și se adunase un număr respectabil de clienți în binecunoscuta sală de oaspeți.

Discuțiile se învârteau, în general, în jurul evenimentelor politice și războinice ale zilei. Norocul, care până atunci se arătase în mod statornic favorabil stăpânilor de sclavi, îi părăsise definitiv. Fiecare victorie de pe câmpul de luptă era primită cu mare entuziasm de aceia ale căror concepții concordau cu ideile umanitare și cu politica energică a președintelui Abraham Lincoln.

La un moment dat se deschise ușa și intrară în sală câțiva marinari care, după toate aparențele, erau într-o dispoziție excelentă.

— Hei, fraților, vreți să auziți o noutate? întrebă unul dintre ei, în timp ce, pentru a atrage atenția asupra sa, dădu cu pumnul în masa cea mai apropiată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Despre ce e vorba? Zi-i! Povestește! se strigă din toate părțile.

— Ce se aude sau, mai degrabă, ce s-a întâmplat? Păi, ce altceva decât o bătălie navală, o ciocnire.

— O bătălie navală? O ciocnire? Unde? Cum? Când? Între cine și cine?

— Unde? La latitudinea Charlestonului. Cum? Al dracului de vârtos. Când? Ziua nu o știu, dar, în orice caz, de curând. Între cine? Ghiciți și voi!

— Între noi și rebeli! strigă careva.

Toți râdeau. Noul-venit râdea și el, strigând:

— Ia uite, ce băiat isteț, să ghicești de îndată așa ceva! Că trebuie să fi avut loc între noi și sudiști e limpede ca apa de izvor, dar cum se numesc navele, asta istețimea ta nu o să descopere atât de repede!

— Care sunt? Cum se numesc și cine a învins? se auzi, de jur-împrejurul sălii, o furtună de întrebări.

— Ce este vasul de asalt „Florida", știți ...

— A fost „Florida"? îl întrerupse mama Dodd, făcându-și loc cu brațele ei durdulii printre clienți pentru a ajunge în imediata apropiere a celui care relata evenimentele. „Florida" este cea mai nouă, mai mare și mai puternică navă a sudiștilor și, cu pintenul ei drăcesc, trebuie să fie absolut de neînvins. Cine a avut îndrăzneala să atace un asemenea Leviathan*?

— Păi, cine? Un mic locotenent, cu un vas tot atât de mic și care, pe deasupra, este doar un cliper, și naviga obosit în jurul Capului Horn. E vorba de „Swallow" și de locotenentul Walpole.

— „Swallow" — locotenentul Walpole? Imposibil! Împotriva „Floridei" nici zece crucișătoare de linie nu pot face nimic. Cum ar putea, atunci, unui cliper să-i vină ideea să atace un asemenea monstru ...

— Stop! îl întrerupse mama Dodd pe vorbitor. Fii calm cu cliperul tău despre care habar n-ai. Eu îl cunosc

* Monstru marin fabulos, simbol al colosalului (din Vechiul Testament, n.t.).

pe Walpole și corabia „Swallow", mai valoroasă decât zece nave de linie ale tale la un loc. Dar „Swallow" se afla în apele Californiei.

— A fost, a fost, dar a primit ordin să înconjure Capul și să vină la New York. Trebuie să fie o navă straș-nică. Ați auzit cu toții povestea cu „l'Horrible", pe care puse mâna căpitanul Caiman în portul San Francisco și pe care Walpole a recuperat-o atât de formidabil. Amândouă, „Swallow" și „l'Horrible", au navigat de atunci împreună. Au urcat dinspre sud, trecând prin fața Braziliei, până sus, la latitudinea Charlestonului, pentru ca aici să dea de „Florida", care a început imediat atacarea lor. Walpole avea comanda ambelor nave. Mai întâi a condus-o pe „l'Horrible" care, chipurile, căuta să scape de urmărire, luând-o spre largul mării; iar apoi a pus să se scoată toate pânzele de pe „Swallow" ca să pară că nava este atât de deteriorată de furtună, că navighează în derivă și, în felul acesta, ar putea ușor cădea în stăpânirea „Floridei".

— Da, e dat dracului acest Walpole, își dădu cu părerea mama Dodd. Continuă, continuă!

— „Florida" s-a lăsat păcălită și a început să o urmărească pe „Swallow" până în zona bancurilor de nisip din Black Soll, unde s-a împotmolit. Imediat Walpole a dat ordin să se ridice pânzele, a chemat-o pe „l'Horrible" la fața locului și a început să bombardeze colosul neajutorat pe care în curând l-a dat gata. Una din primele lovituri i-a distrus cârma; până la urmă au ajuns chiar să ia cu asalt matahala. Lupta a fost a naibii de sângeroasă, dar acum „Florida" zace pe fundul oceanului, iar celelalte două nave sunt pe drum și din clipă în clipă pot să ancoreze.

— De necrezut! De unde știi?

— Am auzit la Amiralitate, unde cele întâmplate ar fi fost cunoscute mai de mult dacă telegrafele nu ar fi fost distruse de rebeli.

— La Amiralitate? Păi, atunci e adevărat! Mă bucur pentru bietul Jenner, căpitanul lui „l'Horrible", care în felul acesta a participat și el la izbândă.

— Da, e o știre care-ți bucură inima, spuse stăpâna localului. Ascultați, băieți, vă ofer un butoiaș cu bere. Beți cât vreți și cât vă face plăcere pentru președintele Statelor Unite, pentru „Swallow" și . . . și . . .

— În sănătatea mamei Dodd! strigă careva, ridicând paharul.

— Ura, trăiască mama Dodd! răspunseră într-un glas toți cei din încăpere.

— Ura, mamă Dodd, să trăiești bătrână șalupă! se auzi o voce răsunătoare de bas, prin ușa întredeschisă.

Cu toții se întoarseră spre omul care avea o asemenea voce puternică. De cum l-a zărit, mama Dodd s-a și grăbit cu o exclamație de bucurie în întâmpinarea lui.

— Peter, Peter Polter, fii binevenit, de o sută de ori bine ai venit în Hoboken! De unde vii, bătrâne? Din Vest?

— Da, de o mie de ori binevenit în Hoboken, răspunse el. Vino, trebuie să te strâng din nou în brațe, dă-mi o sărutare! *Halte-là, high-day!* Ei, oameni buni, lăsați-mă o dată să trec! Vino aici, la pieptul meu, *mon bijou!*

Îi aruncă în lături ca pe niște fire de paie pe cei care îi stăteau în cale, o apucă pe stăpâna localului de cingătoare, o ridică spre el, în ciuda greutății ei, și-i aplică un sărut zgomotos.

Ea îngădui această dezmierdare, cu toată prezența atâtor martori, liniștită, de parcă ar fi fost ceva obișnuit și

de la sine înțeles, după care repetă întrebarea, exprimată mai înainte, asupra locului de unde venea cârmaciul.

— De unde? Păi, de unde dacă nu din jurul Capului Horn, cu „Swallow"!

— De pe „Swallow"? izbucni de pe buzele tuturor.

— Da; dacă nu aveți nimic împotrivă, oameni buni.

— Așadar ai fost pe „Swallow" și ai luat parte la lupta împotriva „Floridei"?

— Se înțelege! Sau vă închipuiți cumva că lui Peter Polter din Langendorf îi este teamă de „Florida"?

— Povestește-ne, povestește-ne, master! Ce funcție ai pe vas?

— Acum este aici sau . . .?

— Stop! Văd că vă ies întrebările pe gură ca tinerilor marinari chiuiturile când iau bătaie. Am să vă deapăn firul după ordinea normală a lucrurilor. Eu sunt Peter Polter din Langendorf, ajutor de cârmaci pe nava maiestății sale „Nelson", apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow", apoi locotenent de poliție german, în prerie, după care am devenit din nou cârmaci *par honneur** pe „Swallow", și sunt acum . . .

— Bine, bine, Peter, îl întrerupse mama Dodd, pentru asta mai avem timp. Înainte de toate răspunde-mi mie la întrebări; sunt mai importante decât orice altceva. Cum e cu toți oamenii aceia care au fost cu tine? Unde sunt acum? Cum a fost cu Thieme, cu Heinrich Mertens și cu Peter Wolf? Ce e cu „l'Horrible" și cu căpitanul Caiman? Am crezut că-l căutați în Vest și când colo am auzit că „Swallow" l-a prins pe mare. L-ați întâlnit pe Deadly-Gun, sau cum îl cheamă, și oare să fi fost el adevăratul unchi? Cum e cu polițistul? Și, de fapt, în ce zonă l-ați . . .

* Onorific (fr., n.t.).

— Gata bătrâno! Mai poți respira? strigă, râzând, cârmaciul. Termini curând sau mai am timp să patrulez câteva ore de-acum încolo? Adu-mi aici o cană plină. Nu primești nici un răspuns înainte de a mi-o aduce; dar vreau mai întâi să-i povestesc acestui gentleman cum a fost cu „Florida". Celelalte lucruri nu sunt pentru oricine, pe acelea ai să le afli acolo, în cămăruță.

— Nici o picătură nu capeți până ce nu aflu măcar puțintel care e situația!

— Da' curioasă mai ești! Mai întreabă-mă încă o dată, dar câte o întrebare, pe rând, și mai pe scurt!

— Thieme? Unde este?

— Pe „Swallow".

— Polițistul?

— Pe „Swallow".

— Căpitanul Caiman?

— Prizonier pe „Swallow".

— Veninosul de Marc?

— La fel.

— Unchiul, Deadly-Gun?

— E și el aici.

— Locotenentul Walpole?

— Și el, dar rănit.

— Rănit? Doamne, sper că nu . . .

— Treanca-fleanca! Câteva zgârieturi, nimic altceva, o să trebuiască să stea în concediu câtva timp. A fost oam fierbinte pe „Florida", dar dincolo, în preria aia blestemată, a trebuit să trec prin cu totul alte treburi. De pildă, calul meu, coțcarul naibii, era un adevărat demon, provenit dintr-un balaur diavolesc și nici nu pot să spun dacă nu mi-am rupt câteva oase călărindu-l. Dar parcă mai aveai întrebări?

— Unde este „Swallow"?

— Patrulează în fața coastei pe un vânt potrivnic. Forster e la cârma ei. Între timp, căpitanul a venit cu mine pe uscat, cu un vas cu aburi, ca să-și facă raportul, timp în care eu îl aștept aici.

— Tu îl aștepți aici? Aici, la mine? Atunci, o să vină să stea de vorbă cu noi?

— Se înțelege! Un oaspete brav de pe mare, când coboară ancora la New York, vine întâi la mama Dodd. Și peste o oră „Swallow" va fi în port. Mai vin și alții, Pitt Holbers . . .

— Pitt Holb . . . ?

— Dick Hammerdull.

— Dick Hammerd . . .

— Colonelul Deadly-Gun.

— Colonelul Deadly-Gun . . .

— Thieme, Treskow, micul Ben Cunning, Winnetou, apașul, și . . .

— Winnetou, apa . . .

Numele rostite de cârmaci rămâneau înțepenite în gura mamei Dodd, atât de uimită era să vadă la ea o societate atât de neobișnuită. Deodată își dădu seama că are, ca gazdă, o mulțime de îndatoriri.

— . . . pașul, continuă ea. Iar eu stau aici și lenevesc, când peste un ceas va trebui să-i servesc pe toți! Mă grăbesc, zbor, mă duc, Peter, să pregătesc primirea lor. Povestește tu, între timp, acestor oameni întâmplările cu „Florida", pe care ați scufundat-o.

— Da, bine, asta am să și fac, dar ai grijă să am tot timpul cana plină, pentru că o bătălie pe mare trebuie, și atunci când e povestită, să fie ținută la umezeală.

— Nici o grijă, cârmaciule, îl asigurară ceilalți, o să-ți ajutăm noi cu udatul!

— Atunci, bine, ascultați, oameni buni, cum s-au întâmplat lucrurile cu „Florida". Lăsasem de mult în urma noastră Ecuatorul și după aceea Antilele, și ne apropiam de Charleston. Bineînțeles, ne țineam cât mai departe, în larg, pentru că Charlestonul aparține sudiștilor care își trimit, și ei, departe în larg, corsarii și crucișătoarele ca să pună mâna pe navele statelor nordiste.

— A fost și „l'Horrible" cu voi?

— Se înțelege! De la început venea strâns în urma noastră, din care cauză navigam numai cu jumătate din vele, fiindcă noi eram mai rapizi. Astfel am mers împreună fără să fim observați și, după ce am trecut și prin fața Charlestonului, am continuat să navigăm, dar mai aproape de țărm. . . .

— Atunci ați întâlnit-o pe „Florida"?

— Ai răbdare, puștiule! Într-o dimineață, stând la cârmă — trebuie să știi că am primit din partea căpitanului funcția de cârmaci onorific, după cum v-am mai spus —, mă gândeam tocmai la mama Dodd, și cât de bucuroasă o să fie când o să ajung iară la ea. Noi ne găseam puțin mai înainte, în timp ce „l'Horrible" ne urma, cu toate pânzele sus, când, deodată, ne strigă omul de la punctul de observație: „Fum în direcția nord-est spre est!"

Vă închipuiți că de îndată tot echipajul a fost pe punte, deoarece cu o navă cu aburi, dacă poartă flamura dușmanului, nu e de glumit. Căpitanul s-a urcat imediat în vârful catargului și a scos luneta. După aceea a dat din cap, a coborât și a pus să se desfășoare o terțarolă*, pentru ca „l'Horrible" să ajungă la o distanță

* Porțiune dintr-o velă, care poate fi strânsă prin înfășurare (n.t.).

de la care să poată comunica cu noi. După executarea ordinului, se auzi de dincolo:

— Ați văzut nava cu aburi, locotenente?

— Da, sir!

— Cine ar putea să fie?

— Nu știu, răspunse locotenentul Jenner, nava nu are catarg și nici nu se vede trunchiul; calcă adânc, foarte adânc, sir!

— S-ar putea să fie unul dintre vasele de asalt ale sudiștilor. Vreți să ne depărtăm de ea?

— Fac ce faceți și dumneavoastră.

— Bine, atunci s-o vedem mai de-aproape!

— Bine, sir, dar suntem de zece ori mai slabi.

— Mai slabi, dar mai rapizi. Cine comandă?

— Dumneavoastră.

— Mulțumesc! Ne apropiem de ea. Dacă ridică fanionul de luptă, atunci dumneavoastră vă retrageți încet din fața ei, înspre larg. Eu voi avea grijă ca să se țină după mine și o atrag în bancurile de nisip. Atunci veniți dumneavoastră și-i dați să vă guste gloanțele și obuzele.

— Bine, bine. Altceva?

— Nimic.

Noi am ridicat imediat velele mari, apoi am coborât totul, vergi și prăjini, ca să părem avariați de furtună și în imposibilitate de a ne mișca, și o lăsăm să se apropie de noi până în bătaia tunurilor noastre. Ei ne semnalizează să ridicăm pavilionul; noi ridicăm steagul Statelor Unite, cu stele și dungi. Ei scot la vedere cârpele statelor sudice. Era noua navă de asalt „Florida", având cuirasă dublă și pinten de abordaj cu care putea scufunda cea mai bună fregată.

— Și voi ați avut curajul s-o atacați?

— Ei, asta-i! Eu sunt Peter Polter din Langendorf și m-am luptat cu ticăloșii de ogellallași. De ce să mă fi temut atunci de un lighean de tablă? O navă bună, construită din lemn, este mai ceva decât un dulap de fier, din care nu poți să tai nici măcar o scobitoare nenorocită! Amiralul nostru, Farragut, spune și el tot așa. Deci, ei ne cer să ne predăm, noi însă le râdem în nas și ne strecurăm printre gloanțele lor. Ei întorc ca să ne urmărească și să-și înfigă pintenul în lemnăria noastră. Eu mă feresc de ei și reușesc să-i evit. Ei întorc din nou, eu iarăși mă feresc. Și continuăm un timp tot așa, până ce se întărâtă și uită să mai fie prudenți. Gloanțele lor nu ne fac nici un rău, trec pe deasupra noastră. Ei, însă, ne urmăresc, fără să mai judece, până ne apropiem de coastă și acolo eșuează pe un banc de nisip, pe lângă care noi trecem ușor, fiindcă nu călcăm atât de adânc ca ei.

— Bravo! Trăiască „Swallow"!

— Da, trăiască! Băieți, să bem!

După ce a tras o înghițitură zdravănă, de-a suflat în fundul cănii, cârmaciul și-a continuat povestirea:

— Acum ne îndreptăm spre pupa lor și, în timp ce echipajul se află sub oglinda apei, le distrugem cârma cu câteva lovituri bine țintite, și cu asta îi terminăm. „L'Horrible" vine și ea lângă noi. „Florida" nu se mai poate apăra; se împotmolește din ce în ce mai mult în nisip, apa o pătrunde; noi o ajutăm. După care, înalță steagul, se predă. Îi luăm oamenii pe bord și abia am terminat cu această operațiune, că se și culcă pe o parte. Valurile au înghițit-o.

— Așa-i trebuia! De trei ori ura pentru „Swallow"!

— Vă mulțumesc, băieți, dar n-o uitați nici pe „l'Horrible"; are și ea o parte din merit.

— Bravo! Ura pentru „l'Horrible"! Ciocniți!

Cănile se ciocniră. Afară se auziră mai multe salve de salut, semn că un vas intra în port. La scurtă vreme după aceea se auzi un concert de voci și zgomotul unor picioare alergând pe stradă, de parcă ar fi avut loc un eveniment extraordinar. Peter Polter se ridică, trecu la fereastră, pe care o deschise:

— Ei, frate, de ce aleargă oamenii? întrebă el pe unul din trecători.

— O veste fericită, master: „Swallow", care a dat lupta aceea teribilă cu „Florida", intră chiar acum în port. Toate vasele au salutat-o și au ridicat pavilionul pentru a cinsti pe bravul ei căpitan. Cu toții ne grăbim să asistăm la acostare.

— Mulțumesc, master.

Închise fereastra și, înapoindu-se, observă că toți oaspeții, la auzul veștii, își părăsiseră scaunele, uitând până și de bere, pentru a participa la întâmpinarea faimoasei nave.

— Degeaba alergați, râse el; nu o să mai aveți prea multe de văzut. Căpitanul a și debarcat, iar cei care coboară acum nu sunt marinari adevărați, deși au luat parte și ei la cele întâmplate. Eu rămân la mama Dodd a mea, unde trebuie să-l aștept pe mister Walpole.

Trecu ceva timp până când cel numit mai sus să sosească, și el nu închisese bine ușa, pătrunzând în local, când se auzi apropiindu-se de acesta un vuiet de strigăte și chiote de bucurie. O mulțime de oameni veneau dinspre port, având-i în frunte pe cei ce debarcaseră de pe „Swallow". Ei intrară în urma lui Walpole în încăpere, îngrămădindu-se în spatele eroului glorioasei bătălii de pe mare, așa încât salonul mamei Dodd se dovedi neîncăpător pentru a-i primi pe toți. Gazda, care între timp terminase pregătirile, plină de energie, se pricepu să se descurce. Ea deschise încăperea pentru oaspeții de

onoare, se înghesui înăuntru cu cei aşteptaţi şi încuie grabnic uşa în urma ei, lăsând servirea celorlalţi în seama angajaţilor ei.

— *Welcome, sir!* îl salută ea pe Walpole, care îi întinse mâna prietenos, ca un bun cunoscut ce-i era.

Şi ceilalţi fură întâmpinaţi cu calde strângeri de mână. Ei luară loc şi trebuiră numaidecât să se servească din bunătăţile care fuseseră pregătite, în chip uimitor, într-atât de scurtă vreme.

— Mamă Dodd, eşti cea mai norocoasă brigantină căreia i-am navigat vreodată în braţe! strigă cârmaciul. În preria aia sărăcăcioasă nu există nimic în afară de carne, praf de puşcă şi piei-roşii. În privinţa asta, pe mare lucrurile s-au petrecut tot cam anevoios, fiindcă am îmbarcat prea multe stomacuri înfometate. La tine, însă, se mănâncă şi se bea ca la Marele Mogul sau cum îl cheamă pe individ. Şi dacă stau aici o săptămână, atunci mă las spânzurat dacă nu o să fac o burtă cât a acestui master gras, Hammerdull.

— Dacă e gras sau ba, e totuna, îşi dădu acesta cu părerea; numai de-ar avea ceva de mestecat în dinţi. Eu am nevoie mult mai mare decât toţi ceilalţi de aşa ceva, fiindcă de când a trebuit să-mi las bătrâna şi buna mea iapă la San Francisco, s-a topit toată carnea de pe mine de dorul animalului ăstuia drag. Nu-i adevărat, Pitt Holbers, bătrâne *coon*?

— Dacă zici tu, Dick, că iapa ţi-e dragă, atunci eu n-am nimic împotrivă. De fapt, şi mie mi se întâmplă la fel cu animalul meu. La tine cum e, Ben Cunning?

— La mine? Unde se află acum calul meu îmi e indiferent, hi-hi-hi; principalul e că mă aflu la mama Dodd şi-mi place al dracului aici.

— Aşa-i în regulă, confirmă patroana. Serviţi-vă cât

vreţi şi cât vă face plăcere. Dar să nu-ţi uiţi promisiunea, Peter!

— Care?

— De a ne povesti.

— Ah, da! Ei, dacă ne umpli cum trebuie cănile, atunci nu mai contează la mine câteva cuvinte în plus. Ţie îţi povestesc întotdeauna cu plăcere.

În vreme ce cârmaciul povestea, tot mâncând, aventurile trăite, Winnetou şedea modest pe locul lui şi se servea cu multă măsură din felurile neobişnuite de bucate ale albilor. De vin nici nu s-a atins. Ştia că „apa de foc" este cel mai înverşunat duşman al poporului său; de aceea o disprețuia şi o ura. Atenţia îi era atrasă de conversaţia aprinsă, dar purtată pe un ton reţinut de ceilalţi comeseni, ceea ce întotdeauna este un semn al importanţei subiectului.

— Cum a fost la Amiralitate? îl întrebă Deadly-Gun pe locotenent, care avea un braţ în eşarfă şi mai multe semne de răni.

— Întru totul potrivit aşteptărilor, răspunse acesta. Numire în gradul de căpitan şi concediu până la însănătoşire deplină.

— Ce se va întâmpla cu „Swallow"?

— Ea a avut de suferit şi se va duce pentru reparaţii în cală uscată.

— Şi prizonierii noştri?

— Îşi vor lua răsplata după fapte.

— Asta înseamnă?

— O să fie spânzuraţi, la ce altceva se pot aştepta nişte piraţi?

— Piraţi? Acest Caiman pretinde că a capturat nava „l'Horrible" numai pentru a lupta împotriva statelor din sud. Nu o să scape pe chestia asta?

— Nici vorbă. Pentru că nu avea mandat pentru așa ceva. Și chiar de ar avea, el este căpitanul Caiman, cunoscut mai dinainte pentru negoțul cu sclavi și alte piraterii de care trebuie să răspundă și pentru care va fi spânzurat în mod sigur.

— Dar Miss Amiral?

— O să fie și ea spânzurată, puteți fi sigur de asta. Și tot echipajul care a participat la capturarea vasului „l'Horrible", vreau să zic, cei care, atunci când am abordat-o, au scăpat cu viață. O să sufere, probabil și ei, tot pedeapsa capitală, pentru că sunt socotiți pirați. Nu cred că o să fie mulțumiți de soarta care îi așteaptă, cum o să fiți, în schimb, dumneavoastră de vestea pe care v-o aduc de la Amiralitate.

— Deci, una bună?

— Una foarte bună. În primul rând, suma de bani pe care am găsit-o asupra lui Miss Amiral, și cu care voia să fugă, este considerată drept captură și, ca atare, ne aparține. În al doilea rând se va oferi o mare recompensă pentru că am reușit să recuperăm vasul „l'Horrible" din mâinile căpitanului Caiman. Și în al treilea rând, primim niște premii însemnate pentru victoria noastră asupra vasului de asalt „Florida". Deși acum zace la fund, ulterior va fi ridicată de acolo. Acești bani îi împărțim între noi. Asta înseamnă că fiecăruia dintre noi îi revin...

— Mie nu, îl întrerupse Deadly-Gun.

— De ce nu?

— Pentru că nu primesc bani care nu-mi aparțin.

— Dar i-ați binemeritat!

— Nu. Eu am fost numai oaspete pe nava dumneavoastră. Banii de captură aparțin echipajului.

— Nu ați fost oaspete, ci combatant și aveți dreptul, deci, să-i primiți.

— S-ar putea, dar eu nu accept nimic. Mi-am luat înapoi chitanțele pe care mi le furase din peșteră căpitanul Caiman. Una a schimbat-o, dar a cheltuit puțin din banii primiți pe ea, deci sunt întru totul satisfăcut. În ce-i privește pe bravii mei *trapperi*, nici lor nu o să le treacă prin cap să-i lipsească pe ceilalți de banii de captură. Dimpotrivă, noi avem să vă mulțumim dumneavoastră și lor că ne-am recăpătat bunurile noastre. Spune și tu, Dick Hammerdull, vrei să primești banii?

— Dacă vreau să-i primesc sau nu, e totuna, dar eu nu iau nimic, răspunse Grasul. Ce părere ai despre treaba asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon*?

Lunganul răspunse pe un ton cumpănit:

— Dacă zici tu, Dick, să nu-i iau nici eu, atunci nu am nimic împotrivă. De altminteri, nu o să-i ia nici unul dintre noi. Și dacă o să fim obligați să-i primim, atunci partea mea să o primească Peter Polter, dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i facem poftă să mai vină pe la noi, în Vest. Îmi place grozav să-l văd cum călărește!

— Lăsați-mă în pace cu caii voștri! strigă cârmaciul. Prefer să mă las măcinat și făcut pesmeți, decât să mă mai urc vreodată pe o asemenea bestie cum a fost trăpașul pe care am umblat ultima dată. Mai mult nu spun, pentru că ceea ce aș putea spune e mai bine să nu fie rostit, atâta greață mi-a produs această întâmplare.

— Nici nu e nevoie să mai faci pe vestmanul, spuse Walpole. Am amintit la Amiralitate cât de mult îți datorăm și cât de curajos te-ai comportat. Se vor gândi la dumneata în mod sigur, și primul post liber o să ți-l încredințeze dumitale. O să ai o funcție de care o să poți fi mândru!

— E adevărat? Într-adevăr? V-ați gândit la mine când v-ați aflat printre oamenii aceia de seamă?

— Da.

— Și vor să-mi încredințeze un astfel de post?

— Mi s-a promis în mod categoric.

— Vă mulțumesc, sir, vă mulțumesc! Am să fiu repede avansat! Ura — Ura — Ura! Peter Polter va...

— Ce urli așa, bătrâne lup de mare? Îl întrerupse patroana localului, care tocmai intra pe ușă.

— Mă mai întrebi? îi răspunse el. Dacă sunt un lup de mare, trebuie să urlu! Și am toate motivele pentru asta. Știi tu, bătrână mamă Dodd, că urmează, pentru meritele mele deosebite, să devin amiral?

— Amiral? începu ea să râdă. Asta o cred, pentru că ai stofă de așa ceva, și eu ți-o doresc din toată inima. Cum e, însă, cu noua ta meserie de care ești atât de mândru și de care ești legat cu tot sufletul?

— Noua mea meserie? Care?

— *Vestman*, vânător de animale cu blană, vânător de castori...

— Taci! Nici o vorbă mai mult despre asta, dacă nu vrei să o încurci rău cu mine! Atunci când mă urc pe un cal nu știu niciodată unde va ajunge. Dar dacă sunt pe puntea unei nave bune, atunci îi cunosc exact ruta și nu pot cădea din șa. Deci, voi rămâne un bătrân lup de mare, cum am și fost tot timpul... chiar și pe spinarea unei bestii viclene cu patru picioare.

Se făcuse seară, oamenii începeau să se gândească să meargă la culcare. Mama Dodd pregătise cele mai bune camere pentru oaspeții ei.

Deadly-Gun ieși puțin cu nepotul său în grădina ce ținea de localul mamei Dodd. Tocmai îi spunea:

— Am stat multă vreme în cumpănă, dar o dată ce am ajuns aici, în răsăritul continentului, atunci, fie, te însoțesc dincolo de ocean.

— Și rămâi pentru totdeauna la noi, dragă unchiule?

Colonelul dădu ușor din cap.

— Când te-a prins o dată preria, băiatul meu, nu te mai lasă niciodată. Am să rămân un timp dincolo, după care am să mă reîntorc la *trapperii* mei. Preria, care ne oferă spațiu fără sfârșit pentru o viață liberă, are loc destul pentru noi și când murim.

Ajunsese tocmai în colțul grădinii, în care creșteau câțiva tei frunzoși, când observă o siluetă întunecată, întinsă pe iarbă.

— Cine e acolo? întrebă Deadly-Gun.

Se apropiară de mogâldeață.

— Cine e aici? întrebă și Thieme.

Silueta se desfășură din pătura în care era învelită și se ridică. Era Winnetou.

— *Wigwamul* în care dorm frații mei albi este foarte frumos, dar fiul preriei se împacă mai bine cu aerul proaspăt și sclipirea stelelor. Apașul se va odihni între firele ierbii și o să se acopere cu norii cerului, cum o fac din copilărie toți frații lui. *Howgh!*

SURCOUF CORSARUL

1. ÎN FAȚA TOULONULUI

Era într-una din zilele anului 1793. De mai multe săptămâni, câmpiile îmbelșugate ale ținutului Provence justificau pe drept cuvintele *Bibliei:* „Cerul se va întinde deasupra ta ca bronzul arzător și pământul sub tine ca metalul înroșit".

În ziua aceea, încă de dimineață, la orizont se îngrămădiră nori groși, spintecați de fulgere, însoțite de tunete puternice.

Ploua cu găleata și ar fi fost imprudent să te expui furtunii fără de altă protecție decât hainele de pe tine. Satul era pustiu. Totuși un om se aventurase, pe micul drum care trecea printre măslini și vii, spre micul orășel Beausset.

Hainele ușoare de vară pe care le purta erau atât de muiate de apă, încât se lipiseră pe el ca o a doua piele. Furtuna nu operase nici o schimbare pe fața-i surâzătoare. El continua să înainteze cu pasul domol al unui excursionist care n-are motive speciale să se grăbească.

Sosi astfel la cotitura unui drum, în fața unei căsuțe pe care se putea citi, cu toate că literele erau pe jumătate șterse: „Cabaretul* lui Roussillot".

Călătorul se opri și, dându-și boneta pe ceafă, fără

---

* Cârciuma (n.ed.).

să se sinchisească de ploaia care-i uda fața, se postă cu mâinile în șolduri, în fața inscripției, pentru a examina casa.

— Cabaretul lui Roussillot! strigă el. Rămâne de văzut dacă acest Roussillot este și autentic! Magherniță nu prea îmi inspiră încredere. Nu cred să mă ud mai mult decât sunt dacă mi-aș continua drumul; cel puțin, nu voi avea de-a face decât cu apa curată a lui Dumnezeu. Căci dacă apa este un dar minunat al cerului nu înseamnă că trebuie să o găsesc și în vin. Este mai prudent, cred, să navighez mai departe și să-mi arunc ancora tocmai la Beausset.

Pe când era gata să pornească din nou la drum, ușa cabaretului se deschise, pentru a lăsa să treacă un om, în care se putea recunoaște cu ușurință pe proprietarul cârciumii.

— Ei! dragul meu, încotro? strigă el cu o voce pătrunzătoare și răgușită. Vrei cu tot dinadinsul să te înec în acest potop?

— Nicidecum! nu mă tem de apa cerului, ci numai de aceea care s-ar putea găsi în butoaiele tale.

— Greșești, căci și eu am aceleași gusturi ca și dumneata și nu-mi stă în fire să otrăvesc un cetățean de treabă cu un vin prost.

— Te cred pe cuvânt și ca dovadă voi face aici o escală de cinci minute. Holà! un nou venit pe bord! strigă călătorul intrând în sală.

Mica odaie din care se compunea întreg cabaretul avea în acel moment mai mult aspectul unui corp de gardă, căci era plină de soldați și, în afară de hangiu și de noul sosit, nu se mai afla acolo decât un singur civil. Acesta era un misionar al „Sfântului Spirit", al cărui ordin fusese fondat în 1703, la Paris, de către abatele Desplaces, Vincent Le Barbier și J. H. Garnier.

Preotul ședea într-un colț al localului, tăcut și părea mult mai ocupat cu gândurile sale proprii decât cu ceea ce-l înconjura. Trebuie să fi fost dotat cu un curaj excepțional, pentru a îndrăzni să se arate acestor soldați grosolani și brutali, în momentul când în Franța se desființau toate ordinele religioase și când se cereau preoților prestarea jurământului „civic" sub pedeapsa de a fi tratați drept rebeli. Era deci o îndrăzneală fără pereche aceea de a cuteza să porți un costum preoțesc în fața acestor soldați ai Revoluției și, mai mult, pe jumătate beți.

Un sergent-major bărbos interpelă pe călător:

— Hei! tu, de colo, cetățene, de unde vii?

— Din Durance.

— Unde te duci?

— La Beausset.

— Ce să faci acolo?

— Să văd un prieten. De ce atâta grijă pentru persoana mea. Te deranjează?

— Poate.

— Ah! ah! ah! răspunse omul cu o voce joasă, fără ironie. Și încrucișând brațele începu să-l privească pe subofițer cu un ochi în care se puteau citi toate sentimentele, în afară de acela al admirației. Exteriorul său impunea: putea să aibă cel mult douăzeci și trei de ani, dar fruntea sa înaltă, tâmplele sale largi, sprâncenele frumos arcuite, privirea pătrunzătoare, nasul în formă de cioc de vultur, gura energică, tenul bronzat de soare, umerii masivi, talia suplă îi reliefau maturitatea și puterea puțin obișnuită.

— Răspunsul meu te miră, cetățene? reluă subofițerul. Crezi că fiecare poate să meargă după bunul său plac la cartierul general din Beausset?

— Nu, nu o cred. Dar crezi tu, la rândul tău, că trebuie să-ți cer tocmai ție voie?

— Ajunge! fiecare cetățean are datoria de a veghea asupra securității armatei. Cum te cheamă?

— Robert Surcouf, replică celălalt pe un ton puțin sarcastic.

— Care îți este meseria?

— Marinar.

— Ah! de aceea te bălăcești în apă tot atât de nesimțitor ca o rață! Cum îl cheamă pe prietenul pe care te duci să-l vezi?

— Cetățeanul grenadier Andoche Junot.

— Andoche Junot, fostul avocat? Este un camarad bun, cum l-ai cunoscut?

— I-am făcut cunoștința la Bussyle Grand, unde s-a născut.

— Bine. Junot se află în compania mea și te voi duce la el. Dar mai înainte, vei bea cu noi din vinul casei. Este faimos, după cum te vei convinge singur.

Hangiul tocmai aducea câteva sticle din renumitul vin; cei de față se grăbiră să le golească în contul marinarului. Acesta porunci să se mai aducă un rând și, văzând că obrazul hangiului se întunecă de teamă că nu va fi plătit, scoase din buzunar un pumn de asignate* și le aruncă pe masă. Nu trebuia mai mult pentru a asigura pe toată lumea că e solvabil, și a-l liniști pe hangiu.

În acest moment, sergentul-major zări preotul care ședea în colțul său și, înaintând spre el, îi întinse paharul, vorbindu-i pe un ton cazon:

— Ridică-te, cetățene, ia acest pahar și bea în sănătatea Convenției, care l-a renegat pe papa.

* Bancnote tipărite de puterea revoluționară (n.ed.).

Preotul se sculă într-adevăr; dar în loc să facă cum i se ceruse, rosti cu voce blândă dar hotărâtă:

— Dumnezeu nu ne-a copleșit cu darurile sale pentru ca noi să-l jignim. Vinul este adevărul și nu trebuie să ne facă să mințim. Beau în sănătatea Sfântului Părinte de la Roma. Îngerii cerului să-l protejeze!

Și se pregăti să bea, când cu o lovitură sergentul-major îi aruncă paharul pe jos, unde se sparse în zeci de bucăți.

— Ce-ai spus? strigă subofițerul. Nu știi că în frumoasa noastră Franță, papa a fost detronat? Îți ordon să retragi cele ce-ai spus!

Atunci interveni un alt militar, tambur-major:

— Oprește-te, camarade! zise el. Pentru ce i-ai spart paharul?

Întorcându-se spre crâșmar, adăugă:

— Cetățene hangiu, adu un alt pahar plin. Iată un civil care face parte cu siguranță dintre rebeli; îl vom pune la încercare și vai de el dacă va confirma bănuiala.

Paharul fiind adus, tamburul-major îl întinse preotului.

— Acum, cetățene, vei bea și vei striga: trăiască republica, jos cu papa!

Preotul păli vizibil; dar ochii săi străluciră fanatic. Ridică paharul și strigă să audă toată lumea:

— Trăiască Sfântul Părinte, jos cu inamicii săi și ai Franței!

Strigăte de oarbă furie îi răspunseră; douăzeci de brațe se întinseră spre el gata să-l lovească. Dar înainte ca să fi putut fi atins de cineva, străinul sări de pe scaunul său și se așezase între ei și preot, protejându-l cu corpul său.

— Cetățeni, vreți să-mi faceți o plăcere? vorbi Surcouf, adresându-se soldaților.

— Care? îl întrebară furioși și bănuitori.

— Aveți bunătatea de a stoarce mai întâi de apă vestonul meu, înainte de a-l atinge pe acest om.

Soldații, înșelați de cordialitatea vocii sale și de surâsul său cu multiple semnificații, nu înțeleseră imediat sensul vorbelor sale; expresia ochilor săi îi pironi însă pe loc.

— Puțin ne interesează vestonul tău! răcni sergentul. Dă-te la o parte, cetățene Surcouf, ca să-l învățăm minte pe acest ipocrit al litaniilor...

— Lăsați-mă mai întâi să beau un pahar cu sfinția-sa.

Și luând paharul din mâinile preotului, i se adresă onctuos:

— Care-ți este numele, părinte?

— Mă numesc fratele Martin.

— Ei bine, frate Martin, permite-mi să beau în sănătatea ta și în aceea a tuturor oamenilor curajoși care nu se tem să spună adevărul. În sănătatea frumoasei Bretania, unde m-am născut; în sănătatea Franței, patria mea; pentru triumful credinței noastre și pentru fericirea tuturor servitorilor demni ai sfintei noastre biserici. Și dintr-o răsuflare goli paharul.

Urmă o tăcere de câteva secunde, apoi izbucni o furtună de strigăte, de pumni care se întindeau și de corpuri care se avântau. Dar tamburul-major, întinzând brațul, reținu încătușată furia colectivă.

— Opriți! camarazi, strigă el; un soldat nu trebuie să atace decât după anumite reguli. Acest om, care pretinde că se numește Surcouf, nu prea are aerul unui marinar ci al unui emisar deghizat al papei. Îl vom întinde pe această bancă și îl vom interoga cu lovituri de baston. Apucați-l!

Doi oameni se apropiară de Surcouf. Nici nu-l atinseră bine, și două lovituri formidabile zvârli pe unul la

dreapta și pe altul la stânga. Un strigăt de furie ieși din piepturile multora de aici și destui năvăliră asupra preotului și apărătorului său. Se auzi un pârâit. Surcouf rupse piciorul unei mese și se ajută de el atât de bine, încât doi din cei care atacau, loviți în moalele capului, se prăbușiră pe jos, în timp ce alții se dădură înapoi cu figurile înspăimântate.

— Acum, mă credeți că sunt un marinar? strigă Surcouf. În orice caz v-ați convins că știu să mânuiesc bara. Așa îmi mulțumiți pentru vinul pe care l-am plătit, ticăloșilor? Aveți curajul să atacați doi oameni pentru că sunteți peste treizeci! Hai, întindeți-l pe Surcouf pe bancă, dacă vă dă mâna!...

— Înainte, la atac! urlă spumegând sergentul-major.

Surcouf începu să învârtească din nou bucata sa de lemn. Ar fi sfârșit, totuși, să cadă sub numărul prea mare al adversarilor săi, dacă o voce limpede și puternică n-ar fi tunat pe un ton sever de comandant.

— Încetați imediat!... Ce s-a întâmplat?

Cel care vorbise se afla în pragul ușii. Era slăbuț și de talie mică, fața sa colțuroasă era bronzată, fruntea-i largă umbrită de o pălărie cu trese, iar corpul îl avea înfășurat într-o manta ofițerească.

La vederea sa, soldații speriați se dădură înapoi și-l salutară cu cel mai adânc respect. Părea să aibă douăzeci și patru de ani, obrazu-i imberb era impasibil, dar ochii săi profunzi priveau la rând pe fiecare soldat în parte pentru a se opri asupra aceluia care era cel mai înalt în grad.

— Dă-ți raportul, cetățene tambur-major, îi porunci el.

Militarul, a cărui frunte era udă de sudoare, răspunse pe scurt într-un stil cazon ostășesc:

— Se află aici un preot, domnule colonel, și un emisar al papei, care ne-au insultat.

— Și voi le răspundeți cu bătaia... Cine este emisarul?

— Omul cu piciorul mesei în mână.

— De unde știi că este un emisar?

— O presimt și nu mă înșel.

— Foarte bine. E rândul lui să vorbească.

Surcouf înaintă fără teamă, cu privirea ațintită asupra ofițerului:

— Numele meu este Surcouf, cetățene colonel. Pot să-l aflu și pe al dumitale?

— Mă numesc Bonaparte, răspunse acesta cu vocea rece, atonă, o voce greu de uitat.

— Ei bine, eu sunt un marinar. Mă duceam la Beausset să mă văd cu un prieten, Junot, avocat și cetățean grenadier. M-am oprit aici și am oferit de băut acestor soldați, când, pe neașteptate, l-au silit pe acest venerabil preot să bea, silindu-l să-și blesteme șeful, pe Sfântul Părinte. La refuzul acestuia, au vrut să-l lovească; dar, cum el este un om al păcii în sutană, nu prea știe cum să se bată și de aceea l-am apărat eu cu un picior smuls de la masă. Atunci au ajuns la concluzia că sunt un emisar al papei. N-are importanță! un marinar brav apără întotdeauna pe acela care este atacat pe nedrept și, mulțumesc lui Dumnezeu, mai sunt încă destule picioare de mese pe aici.

Un zâmbet discret, care dispăru aproape imediat, apăruse pe buzele colonelului, care se întoarse spre soldații săi, privindu-i tăios:

— Cetățene tambur-major, te vei duce imediat la arest împreună cu ceilalți. Soldații salutară și ieșiră.

Bonaparte se adresă cu o voce mai domoală preotului:

— Cine ești, tu?

Fratele Martin, din ordinul misionarilor „Sfântului Spirit", îi răspunse acesta cu o voce timidă.

— Nu mai există nici un ordin. Ai depus jurământul de cetățean?

— Nu, eu nu depun jurământ decât în fața bisericii.

— Vom vedea. Cât despre tine, zise el marinarului, am mai auzit de numele tău. Știi ceva despre „Runner"?

— Da, este un vas englez pe care trebuia să-l conduc printre stâncile care nu se vedeau din apă și pe care i-am făcut să eșueze special pe un banc de nisip.

Un fulger trecu prin ochii colonelului.

— Ah! tu erai acela, reluă el. Știi că viața îți atârnase de un fir de păr? Ori habar n-aveai?!

— O știam prea bine; dar puteam să conduc dușmanul în port? Am sărit peste bord și am reușit să ajung la țărm, cu toate că gloanțele îmi bâzâiau ca bondarii pe la urechi. Englezii sunt niște ochitori proști, domnule colonel.

— Vom vedea într-una din zilele acestea dacă ai dreptate. Pentru ce ai trecut de partea preotului care nu vrea să depună jurământul?

— Pentru că era de datoria mea; sunt un bun catolic și am băut în sănătatea papei.

— Ce prostie! Pentru ce ai avut nevoie s-o faci și să mi-o și spui?... Văd că mi-ai rănit câțiva soldați.

— Da. Am fost în legitimă apărare.

— Va trebui să răspunzi în fața judecătorilor. Veți fi arestați amândoi și veți fi duși la Beausset, dar tu vei avea permisiunea să-l vezi pe prietenul tău Junot. Adio.

Micul ofițer se răsuci pe călcâie și părăsi sala. O clipă după aceea pleca în galop, urmat de însoțitorii săi, în timp ce trei soldați veneau să aresteze pe cei doi străini și să-i ducă la Beausset.

— La drum, zise Surcouf, dând drumul lemnului, tocmai acolo voiam să mă duc și eu!

— Eu însă nu, replică fratele Martin, voiam să ajung la Sisteron.

— Te vei duce mâine. Începând cu azi, vei fi invitatul meu la Beausset; dar mai înainte să bem un pahar de vin cu acești trei bravi cetățeni. Vinul este foarte bun și mai trebuie să plătesc și masa pe care am sfărâmat-o.

Beausset era un orășel mic în care exista o țesătorie și în împrejurimile căruia se producea untdelemn și un vin roșu bunicel.

De îndată ce sosiră, prizonierii fură conduși la cartierul general al comandantului șef Carteaux și închiși într-o odaie mică, întunecoasă.

— Iată-ne în sfârșit ancorați, făcu Surcouf haz de necaz. Din nefericire nu avem nici un hamac și nici un pat; să sperăm însă că vom ieși în curând de aici.

— În privința mea, n-am nici o speranță! suspină fratele Martin. Nu știi că acum nu există o crimă mai mare în Franța decât aceea de a sfida ordinele Convenției? Am depus un jurământ în fața bisericii și cu asta am terminat. Prevăd zile triste pentru mine, dar voi continua să fiu fidel jurământului făcut.

Surcouf apucă mâinile camaradului său și, cu o voce tulburată de emoție, îi răspunse:

— Dumnezeu să te răsplătească, frate Martin! Mulți au murit, dar și mai mulți s-au exilat de bunăvoie sau au rămas curajoși în patrie pentru a combate hidra necredinței și a violenței. Nu sunt chiar atât de nepăsător cum par. Prevăd că va veni un timp când se va renega Sfântul sfinților: vor fi bătălii mari; râuri de sânge vor curge pentru lupta gigantică a unuia singur contra tuturor. Îmi iubesc țara, după cum un fiu își iubește mama

și este de datoria mea s-o ajut la nevoie și la primejdie. Mi-am oferit așadar serviciile mele națiunii, dar m-au refuzat. Forțat să părăsesc Parisul din cauza câtorva cuvinte compromițătoare, am venit să fac ultima tentativă la Toulon. Vreau să vorbesc generalilor Carteaux și Doppet și de asemenea și acestui colonel Bonaparte, care va deveni sigur cineva. Poate că voi reuși să obțin ceea ce mi s-a refuzat până acum.

Preotul privea cu mirare metamorfoza petrecută cu tovarășul său. Nu mai avea în fața lui un adolescent vesel și nepăsător, ci un bărbat serios, grav, a cărui privire clarvăzătoare părea că citește în viitor și care vibra de măreția unui scop nobil și demn.

— Dragul meu, vorbi fratele Martin, cuvintele care ies din gura ta sunt acelea ale unui om care știe să tâlcuiască semnele înaltului. Orice îți va rezerva viitorul, amintește-ți întotdeauna de acest adevăr veșnic: omul nu face bine decât prin Dumnezeu; lasă-te condus de lumina Lui pe care n-o va putea stinge nici Convenția, nici Revoluția și nici alte mode politice în viitor.

Ușa se deschise; Surcouf era chemat ca să fie dus la generalul comandant șef. Trecu un oarecare timp înainte de a se înapoia și fu rândul lui Martin să se înfățișeze în fața judecătorilor săi. Îi ceruseră din nou să depună jurământul de cetățean și, la refuzul acestuia, fusese reținut ca trădător. Surcouf se informă ce avea de gând să facă.

— Ce vrei să fac? răspunse demnul ecleziast: eu sunt un mijlocitor al cuvântului și nu un om al spadei. Se va întâmpla cu mine ceea ce s-a mai întâmplat și altora: voi fi dus la Paris și acolo mă vor face să dispar.

— Nu la Paris îți vor face de petrecanie, ci pe drum vei dispărea, dacă nu voi interveni eu, zise marinarul. Și

voi interveni, tot atât de sigur cum mă numesc Robert Surcouf.

— Dar vei putea face ceva pentru mine? Doar și tu ești prizonier.

— Dar nu pentru mult timp. Generalul Carteaux s-a convins că nu sunt un emisar, ci un marinar cinstit. Mai sunt însă oamenii care au fost răniți de mine și în această privință va trebui să se pronunțe colonelul Bonaparte. Sper că nu peste mult timp o să fiu liber.

— Cine poate fi sigur de ceea ce se va întâmpla mâine? Credeam că voi putea părăsi Franța prin Briançon, trecând prin Gap sau Embrun, și iată-mă reținut prizonier aici.

— Prin Gap și Embrun?... Se vede că tu cunoști mai bine căile cerului decât ale pământului. Acolo se află două fortărețe care se opun la orice fugă pe acel drum și, mai mult, toată regiunea, de la Toulon și până la granița italiană, este înțesată de soldați a căror vigilență este literalmente imposibil de înșelat. Nu pot înțelege, de altfel, pentru ce ai intrat într-un han ca să scapi de spioni.

— Hangiul îmi este rudă; m-a ascuns mult timp și mă pregăteam să fug, când furtuna a silit soldații să caute aici adăpost.

— În orice caz, dacă nu va exista posibilitatea de a fugi pe uscat, ne rămâne marea.

— Cum voi ajunge pe bordul unei corăbii, când n-am nici prieteni și nici bani?

— Te poți bizui pe ajutorul meu.

Tăcură, căci ușa se deschise din nou, pentru a lăsa să treacă de data aceasta un grenadier, care nu era altul decât Junot. Acesta din urmă era încă simplu soldat. Trei zile mai târziu, avansat sergent, scria sub dictarea

lui Napoleon, când un obuz explodă lângă el și îi acoperi hârtiile, de care se servea, cu pământ.

— Bravo! strigă Junot, nu vom avea nevoie de cenușă pentru a usca cerneala.

Prin această frază el fu remarcat de Napoleon, care nu-l mai pierdu din vedere și, în 1804, Junot deveni general de divizie și guvernator al Parisului.

Nici prin gând nu-i trecea grenadierului că într-una din zile va deveni duce d'Abrantés. Pentru moment, era fericit că-l revedea pe prietenul său Surcouf. Acesta din urmă îi aduse la cunoștință că dorea să fie întrebuințat în marină și că fusese din nou respins de generalul Carteaux.

Din nenorocire, Junot nu putu să facă nimic altceva, decât să-i îndulcească captivitatea, procurându-i alimente și lumină, apoi abandonă pe cei doi prizonieri destinului lor.

A doua zi, după-amiază, veni un planton să-l caute pe marinar pentru a-l conduce în fața lui Bonaparte. Acesta se afla într-o redută, de unde se bombarda Toulonul.

Orașul era sub ocupația englezilor și spaniolilor reuniți, comandați de amiralul Hood și Convenția făcea eforturi disperate pentru a recuceri portul. Din nenorocire, generalii Carteaux și Doppet erau niște incapabili ca militari: primul era pictor, iar cel de al doilea medic. Napoleon le fusese trimis ca ajutor.

Corsicanul discuta cu cei doi generali și se prefăcu că nu remarcă sosirea lui Surcouf.

— Nu-mi puteți înlătura convingerea, zicea el. Dacă aceasta va continua, vom rămâne luni întregi în fața Toulonului, fără să obținem nici un rezultat. Ce pot face tunurile noastre în fața fortăreței și a flotei? Trebuie să cerem întăriri din Marsilia: este necesar să bombardăm nu numai fortul, ci în special vasele inamice. Din mo-

ment ce flota va fi distrusă, orașul nu va rezista mult timp. Dați-mi depline puteri și vă promit că, în mai puțin de cincisprezece zile, Toulonul se va găsi în mâinile noastre.

— Prea multă îngâmfare nejustificată, răspunse Carteaux cu aroganță. Să presupunem că vom izbuti să distrugem flota, cum vom putea cuceri fortărețele?

— Să se aducă tunuri și muniții, să se mărească cu patruzeci de mii de oameni numărul asediatorilor și să atacăm în momentul oportun. N-am avut încă timpul de a examina totul, dar trebuie să existe un punct de unde i-am putea găsi inamicului călcâiul lui Ahile. Prin acel loc vulnerabil, îi vom învinge cu ușurință.

La ultimele cuvinte, Sourcouf înaintă spre ofițeri.

— Cer iertare, cetățeni, că intervin în discuție, dar mă ofer să vă arăt chiar eu acest călcâi, cum i-ați zis.

Carteaux îl opri pe marinar cu un gest sever, în timp ce Doppet îi întorcea spatele sfidător. Napoleon îl scrută pe interlocutor cu privirea, încercând să-i citească gândurile:

— Îndrăznești cam multe, cetățene Surcouf! răspunse el. Când ofițerii vorbesc, oricare altul trebuie să tacă, în special când mai ești și prizonier. Despre care loc vulnerabil vrei să vorbești?

— Cetățene colonel, vezi locul acela, un loc destul de înalt între cele două porți ale orașului? Dacă îl vei ocupa, vei putea bombarda flota pe toată întinderea ei, apoi, vei putea distruge fortificațiile, obținând astfel în două sau trei zile predarea orașului. Singur te poți convinge că, din acest punct, este foarte ușor să ții sub tir fortul Malbosquet.

Bonaparte cercetă cu atenție orizontul, apoi, întorcându-se spre cei doi generali, zise:

— Acest om are dreptate. Propun cetățenilor generali să ia în considerație cât mai repede planul său, pe care eu îl susțin în întregime.

— Sfatul unui prizonier! strigă Carteaux; nu ți-e rușine?

Bonaparte rămase neclintit. Ofensa celuilalt trecu pe lângă el fără să o comenteze cum s-ar fi cuvenit.

Cu o voce seacă și incisivă, izbucni totuși:

— Da, domnilor, e de datoria mea ca strateg militar să urmez sfatul bun al cuiva... Am obiceiul să folosesc orice povață bună, indiferent de la cine emană ea și vă rog să ordonați fortificarea și ocuparea cât mai curând a cotei în discuție. Dacă englezii ne-o vor lua înainte, va trebui să sacrificăm un număr enorm de vieți omenești pentru a recâștiga superioritatea.

— Colonele,... începu Carteaux cu un ton furios.

Dar Doppet, apucându-l de braț, îl scoase afară. Bonaparte îi urmări cu o privire severă.

— Totuși vor face așa cum vreau eu, murmură el, adresându-se lui Surcouf: planul tău este bun. Cum de ai putut să-ți dai seama de acel punct strategic, tu, un simplu marinar?

— Am fost elev al Academiei navale, răspunse Surcouf râzând. Marinarul își are strategia și tactica sa întocmai ca un ofițer de uscat. Cetățene colonel, sunt fericit că pot, în sfârșit, să-ți vorbesc. Sunt prizonierul tău și probabil că mă vei pedepsi pentru că am lovit câteva căpățâni. Accept sentința ta, dar, odată pedeapsa executată, voi căuta să te revăd pentru a-ți adresa o rugăminte.

— Spune-mi care?

— Nu, nu încă. Trebuie mai întâi să-mi execut pedeapsa.

Bonaparte încruntă ușor din sprâncene: marinarul îi forța mâna.

— Vorbești cu multă îndrăzneală. În general, la vârsta ta, oamenii sunt mai timizi, căci de-abia încep să-și dea seama de viață.

— Atunci și tu, răspunse marinarul zâmbind. Nu numărăm oare același număr de ani?

Fără să țină seama de această replică, Bonaparte continuă impasibil:

— Ai merita, desigur, să fii pedepsit pentru că ai vătămat soldații Convenției. Totuși, ținând seama de sfatul pe care mi l-ai dat, te iert. Acum cred că poți să-mi adresezi rugămintea.

— Mulțumesc cetățene colonel, ea va fi scurtă. Dați-mi un vas.

Corsicanul privi mirat spre marinar.

— Un vas? repetă el. Ce vrei să faci cu un vas și de unde vrei să-l iau?

— Citește mai întâi aceste hârtii, zâmbi larg Surcouf, întinzându-i un teanc cu certificate ce purtau niște sigilii mari.

Bonaparte, după ce le citi, i le înapoie cu un aer gânditor.

— Perfect! zise el. Sunt puțini oameni de vârsta ta care s-ar putea lăuda cu astfel de certificate. Ești îndemânatic și curajos. Convenția va avea ochii pe tine.

— Convenția nu se sinchisește de mine!

— Ai fost la Paris?

— Am fost, am fost la Le Hâvre, Brest, Nantes, Rochelle, Bordeaux și Marsilia. Am vizitat pe toți funcționarii marinei până la ministru: toți m-au făcut să înțeleg că n-au nevoie de mine.

Bonaparte îl privi cu zâmbetul unui uriaș care aude pe un pitic vorbind de acțiuni eroice:

— Care sunt ideile tale? întrebă el.

— Acelea ale unui om simplu, care nu se lasă antrenat de fantasmagorii. Forma guvernământului nostru se află în contradicție cu aceea a guvernămintelor țărilor vecine; interesele noastre sunt contrare cu ale lor și nu pe calea păcii vom ajunge la o înțelegere. Mai mult, chiar în sânul Republicii se află capacități și forțe nenumărate care posedă o putere de expansiune fără limită; unul singur va ajunge ca să dărâme acest edificiu încă neisprăvit. Religia este inima națiunii, Republica vrea să i-o smulgă, fără să-și dea seama că prin aceasta ea însăși se condamnă la moarte. Franța se află în ajunul unor lupte grele, atât în afară cât și în interior. Are nevoie deci de o putere terestră și maritimă, nu numai din punct de vedere defensiv, ci și ofensiv, la nevoie. Are o armată vitează de uscat și generali buni; dar flota ei este insuficientă. Nu ne lipsesc marinarii, ci corăbiile de război și ofițeri de marină capabili să-l împiedice pe inamic să se aprovizioneze.

— Și tu ai fi unul din acești ofițeri?

— Da. Să mi se dea o corabie și o voi dovedi.

— Ești atât de sigur pe tine, încât s-ar spune că te lauzi. Oricine poate să conducă o corabie, fără ca pentru aceasta să fie un geniu din naștere.

Pronunțase aceste cuvinte cu un iz peiorativ. Surcouf o simți și replică cu o voce mușcătoare.

— Cetățene colonel, vorbești astfel pentru că mă judeci nedemn ca la vârsta mea să fac parte din Consiliul celor în vârstă. Este, fără îndoială, urât să te crezi mai mult decât ești, dar mai rău este să nu-ți dai seama de ceea ce poți. Din moment ce un pictor sau un medic au putut să devină generali, pentru ce un marinar n-ar putea deveni comandant de vas? Trăim într-o epocă în care se

distruge tot ce este vechi pentru a se crea ceva nou. Luptele de azi cer forțe noi. Pentru ce mă respingi?

— Pentru că mai întâi trebuie să meriți ceea ce dorești. Ce-ai făcut pentru stat? Nimeni nu te cunoaște și, în aceste condiții, este foarte greu să poți obține o corabie.

— Nu vor să mă cunoască și să mă aprecieze, deoarece nu vor ofițeri care cred că Dumnezeu le conduce mai bine vasul decât vântul.

— Atunci schimbă-ți credința.

— Glumești, strigă Surcouf. Sunt catolic și voi rămâne catolic, după cum sunt francez și voi rămâne francez, cu toate ofertele Angliei, care mi-ar realiza ambițiile mele. Nu voi lupta decât pentru patria mea și nu contra ei. Dacă nu vor să-mi dea o corabie, îmi voi face singur rost de una.

— Ai halucinații, omule!

— Robert Surcouf nu visează niciodată. Tu mi-ai fost ultima mea speranță. Dă-mi un vas și vei vedea că voi face să sară în aer nava amiral a dușmanului.

— Aici, în portul Toulon? Acum sunt sigur că ești un visător. Retrage-te, n-avem nevoie de serviciile tale.

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da.

— Bine. Mi-am făcut datoria, acum pot să lucrez după placul meu. Se va auzi în curând vorbindu-se de Surcouf și când voi fi chemat va fi însă prea târziu.

— Visul tău se transformă treptat în delir. Nu te vom chema niciodată, pentru că nu vom avea niciodată nevoie de tine. Avem nevoie în Franța de bărbați raționali și nu de adolescenți cu imaginația bogată. Azi poți să spui ce vrei, mâine vei fi complet dat uitării.

Surcouf se apropie de Bonaparte și îi puse o mână grea pe umăr:

— Sunt sigur că îți vei croi un drum, dar pe acest drum îl vei întâlni pe Surcouf și vei regreta că l-ai uitat atât de repede. Ne vom despărți deci pentru totdeauna: dar mai înainte te rog să-mi spui ce ai de gând să faci cu fratele Martin, tovarășul meu?

— Nu te privește. A nesocotit legile Convenției și va fi pedepsit.

— L-a ascultat pe Dumnezeu și Dumnezeu îl va apăra. Dacă vei încerca să distrugi ceea ce este etern, deasupra înțelegerii muritorilor de rând, vei avea multe de suferit.

2. CEL CARE A FORȚAT BLOCADA

În seara aceleiași zile, fratele Martin se afla singur în celula sa. I se aduse la cunoștință că tovarășul său fusese pus în libertate și că nu va mai reveni. Auzea în depărtare bubuitul tunurilor care continuau să tragă, cu tot întunericul ce se lăsase. Greu, amenințător, în curte, pasul regulat al santinelei care făcea de gardă în fața ferestrei închisorii. Pe străzile orășelului Beausset, grupuri de soldați discutau despre canonada nocturnă. Fiecare își exprima speranța într-un succes rapid, de răsunet.

Un ofițer se apropie, sunând din pinteni, de căsuța unde se afla prizonierul păzit cu strășnicie.

— Cetățene soldat, întrebă el santinela cu o voce răstită, cum te cheamă?

— Etienne Girard, răspunse acesta salutând precipitat.

— Bine, deschide ușa închisorii.

Soldatul se supuse fără să replice.

Ofițerul ridică vocea:

— Cetățene Martin, strigă el din ușă, vei avea onoarea să compari în fața generalului care se află acolo jos în acea redută și care vrea să-ți vorbească.

Prizonierul se ridică și ieși. Ofițerul întinse soldatului o hârtie sigilată și îi zise:

— Iată dovada că am luat prizonierul în primire; o vei prezenta cetățeanului colonel Bonaparte de îndată ce va reveni.

Apoi se îndepărtă, urmat de preot, în direcția orașului, strigând agresiv la preot să se grăbească.

După câteva minute însă, părăsi drumul pentru a se îndrepta spre câmp și în curând ajunseră într-un loc mai izolat.

— Frate Martin, rosti tăios ofițerul, oprindu-se. Te afli în fața judecătorului tău.

Preotul îl privi blând, iertător.

— Tu vrei să fii judecătorul meu?

— Da; dar intenționez să fiu drept și pentru asta te declar liber.

Apoi, modificându-și iscusit vocea, adăugă vesel:

— Cum, nici chiar bunul frate Martin nu mă recunoaște?

La auzul acestui glas, preotul tresări:

— Robert Surcouf! Este oare posibil? strigă el.

— Sst! vorbește mai încet, reluă celălalt. Uite că e posibil. Sunt prin împrejurimi oameni care se interesează prea mult de noi. Și nu se dau în lături de la nimic.

— Cum ai putut să ajungi până la mine sub această uniformă? Știi că ți-ai riscat viața?

— Domnul pictor și domnul medic, care fac pe generalii, nu mă sperie pe mine; mai curând trebuie să ne păzim de micul colonel Bonaparte. Mă întrebi cum am putut să ajung până la tine? Crezi tu că Surcouf este omul care să nu-și țină promisiunea? Cât privește această uniformă, ha! ha! ha! privește-o de aproape, este aceea a unui vameș care a părăsit-o pentru a se urca pe eșafod. Am prieteni și cunoștințe în care pot avea toată încrederea. Trebuie să mă duc la Toulon să văd ce este de întreprins acolo.

— Nu face aceasta, omule, îți riști viața!

— Nu te neliniști în privința mea; știu prea bine ceea ce risc. Mai întâi să văd ce fac cu tine. Iată-te liber. Ce ai de gând mai departe?

Înainte de a te întâlni, aveam intenția să ajung la frontiera italiană, acolo s-ar fi găsit cineva care să se ocupe de mine.

— Vei trece granița în deplină siguranță, bunul meu frate. Cunosc niște tipi curajoși care te vor însoți până la Frejus, unde te vor îmbarca.

Fluieră încetișor. Două umbre răsăriră din întuneric. Monahului i se strânse inima în piept.

— Acesta este reverendul, fratele Martin, le zise Surcouf. Vi-l încredințez, căci știu că va fi în siguranță. Dați-mi veșmintele mele, în schimbul acestora pe care le port. Și acum, bunul meu frate, trebuie să ne despărțim. Părăsim amândoi această țară și poate că drumurile noastre nu se vor mai încrucișa niciodată. Roagă-te pentru mine, căci voi avea mare nevoie!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiul meu. Eu ...

Nu mai termină. Surcouf dispăruse în ceața tot mai agasantă a nopții, după ce mai înainte îi strecurase în mână niște bani. Fără să vrea, preotul fu obligat să accepte acest dar lumesc, generos.

O jumătate de oră mai târziu, Bonaparte se înapoia la cartier, unde Girard se grăbi să-i remită plicul sigilat. Scrisoarea avea un conținut insolit, ce n-avea darul să-l entuziasmeze:

„Cetățeanului colonel Bonaparte,

Vă certific prin aceste rânduri că am luat în primire un prizonier cu numele de fratele Martin. I-am redat libertatea, pentru a-l sustrage judecătorilor nedrepți și pentru a-i demonstra cetățeanului Bonaparte că cetățeanul Surcouf, pe lângă faptul că este un inveterat visător mai știe și să acționeze. El a promis să-și procure o corabie, dacă nu i se va da, și-și va respecta cuvântul.

ROBERT SURCOUF"

Corsicanul ceru explicații soldatului. Descrierea renghiului jucat de Surcouf îl lăsă perplex. Trebuia să pedepsească santinela ori să-l urmărească pe fugar? Totul era inutil. Îndepărtând cu un gest pe soldat, se hotărî să păstreze tăcerea asupra acestei întâmplări puțin obișnuite.

Avea altceva mai bun de făcut. Englezii recunoscuseră importanța punctului, pe care cei doi generali refuzaseră să-l ocupe, și-l întăriseră cu patru mii de oameni și cu redute puternice. Ei numiră acest loc astfel fortificat: „Micul Gibraltar".

Furios, Bonaparte adresă Convenției un raport în urma căruia înaltul comandament al forțelor asediatoare îi fu încredințat bravului și prevăzătorului Dugommier. Acesta înțelese valoarea tânărului corsican și ținu seama de observațiile sale. Timp de trei săptămâni se făcură, în secret, preparative intense, care permiseră să se ia cu asalt „Micul Gibraltar", după ce fusese bombardat fără întrerupere timp de mai multe zile.

O mare agitație domni atunci la Toulon. Mii de locuitori, care erau contra Convenției, se simțiră pierduți dacă orașul cădea în mâinile francezilor. După pierderea „Micului Gibraltar", guvernatorul își dădu seama că orice efort pentru a contraataca pe asediatori era inutil și lordul Hood însuși declară că poziția sa era disperată și părăsi portul. Ieși în largul radei și primi pe bordul său trupele și locuitorii care fugiseră din oraș. Aproape pai-

sprezece mii de oameni părăsiră astfel portul pentru a scăpa de represaliile Convenției.

Nu departe de port, într-o stradelă îngustă, se afla un han frecventat numai de marinari de rasă. Unchiul Carditon, era numele hangiului, știa să îndepărteze pe orice indezirabil de casa sa, fiind un bun creștin și mai presus de toate un înfocat patriot. Într-o zi, înainte de bombardarea „Micului Gibraltar", un străin intră în han la ora când acesta era gol. Necunoscutul purta uniforma marinarilor englezi.

Unchiul Carditon se grăbi să se informeze asupra dorințelor oaspetelui.

— Vin! răspunse acesta.

— Aveți o sticlă ca să-l luați?

— Și cine îți spune că vreau să-l iau? Din contră vreau să-l beau aici.

— Dacă doriți vinul meu, vă sfătuiesc să vă schimbați manierele. La mine, îndeosebi, picioarele își au locul lor cuviincios sub masă, și nu deasupra ei, așa cum procedează unii și chiar dumneata.

— Pariez că voi fi binevenit, chiar dacă continui să-mi țin picioarele pe masă.

— Puțin mă interesează de pariul tău! Șterge-o cât mai curând posibil!

— Chiar dacă m-a trimis cineva aici?

— Cine anume?

— Robert Surcouf.

— El! El să apeleze la un englez! . . . În sfârșit, te voi servi cu un pahar cu vin.

— Ei! n-am avut dreptate? zise străinul zâmbind. Acum sunt sigur că mă aflu la adresa indicată și-mi voi schimba și manierele. N-avea teamă, unchiule Carditon,

nu sunt englez, ci un fiu al scumpei noastre Bretania. Am fost obligat să mă deghizez astfel ca să pot trece pe lângă nasul inamicului. Surcouf se află aici?

— Da. Pe cine trebuie să-l anunț?

— Bert Ervillard.

— Ervillard! exclamă hangiul vesel. Dar de ce nu mi-ai spus imediat?

— Voiam să văd dacă ești într-adevăr atât de ursuz precum ți s-a dus vestea.

— Nu sunt ursuz, dar nu pot suferi pe englezi. Unde te-a găsit mesagerul nostru?

— La Saint-Tropez. Surcouf știa că mă aflu acolo. A descoperit ceva?

— Nu știu, este foarte discret și îl aprob pe deplin. Am repulsie față de fanfaroni.

— Venind încoace, acum două ore, am zărit o brigantină zveltă și delicată ca o porumbiță. Avea douăzeci de saborzi și pare că n-a ieșit de mult timp din șantier. Ar fi o frumoasă captură, nu-i așa?

Hangiul zâmbi misterios.

— Vrei să vorbești de „The Hen", care se află ancorată acolo jos. Da, este o corabie frumoasă. Parcă poți ști ce se poate întâmpla? Surcouf pretinde că nimic nu-i va fi greu dacă tu îl vei ajuta. Hai să te conduc la el.

Cei doi oameni dispărură pe scară.

În timp ce hangiul cobora treptele, un grup de hamali năvăliră în cârciumă și cerură de băut. Câteva minute mai târziu, un om înalt și voinic, cu fața congestionată de beție, traversă mândru sala, pentru a intra într-o odăiță mică ce se afla înapoia casei și care era rezervată căpitanilor și timonierilor.

Unchiul Carditon îl ajunse și tresări în mod straniu când întinse noului venit, fără să mai aștepte comanda

acestuia, un pahar plin cu coniac, după ce îl salutase în mod respectuos. Dar, în acest salut, un observator atent ar fi surprins mai multă ironie decât politețe.

— Am examinat, căpitane, și ...

— Sst! îl temperă celălalt. Lasă titlul deoparte, nimeni nu trebuie să știe cine sunt. Așadar, ai examinat?

— Da.

— Și? ...

— Va merge. Numai că trebuie să vă asigurați de mulți oameni. Zidul este destul de greu să-l străpungi și, în plus, totul trebuie terminat extrem de repede.

— Este corect. Ai pe cineva care ar putea să te ajute?

— Nu, nu vreau să fiu amestecat în această afacere. Nu trebuie să știu nimic, înțelegeți? Voi fi definitiv pierdut dacă se va afla că sunt complice.

— Dar de unde să iau ajutoare? Acești cetățeni-soldați trag atât de bine, încât mi-au ucis o treime din oameni. Câți marinari ne-ar trebui?

— Cu siguranță douăzeci.

— În total am patruzeci. Mi-ar trebui încă doi oameni pe bord și nu știu de unde să-i iau. Nu cunoști pe cineva care ar avea poftă să se urce pe puntea unui vas englez? Ai o guinee dacă mi-i poți procura.

— Cunosc vag pe cineva; dar nu este — din câte știu — englez.

— Francez?

— Da, și este foarte grăbit să părăsească uscatul.

— Iată ce-mi trebuie. Unde se găsește?

— Poate că se mai află prin casă, și, dacă nu mă înșel, mai există un camarad pe care l-am putea convinge să se îmbarce.

— Du-te de caută-mi-i repede, căci n-am timp de pierdut. Adu-mi însă mai întâi o sticlă de coniac, să mai prind culoare în obraz.

Hangiul aduse coniacul, apoi dispăru pe scară, la capătul căreia se afla ascunsă o cameră mică. Bătu în ușă. Surcouf și Ervillard îi deschiseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul, cu nepăsare.

— Căpitanul se află aici, răspunse Carditon. El lucrează pentru noi fără ca să-și dea seama, căci are nevoie de marinari și mi-a promis o guinee de fiecare om ce-i voi procura.

— Ha! ha! Bert Ervillard, ce spui de asta? întrebă Surcouf. Vrei să devii primul locotenent pe bordul lui „The Hen"?

— Poți să te bizui pe mine. Ce trebuie să fac? răspunse Bert, cu ochi strălucitori de plăcere.

— Sunt încântat că ai remarcat ca și mine acea bijuterie de corabie, care trebuie să devină a noastră. Este comandată de William Harton, un ticălos căruia o să-i administrăm o lecție. Știe că Toulonul nu mai poate rezista și că flota engleză va fi obligată să părăsească portul, dar mai înainte se gândește să dea o lovitură. Această casă a unchiului Carditon este lipită de *Banca orientală*, ale cărei pivnițe adăpostesc fără îndoială sume importante. Banca este desigur păzită de forțe publice și este foarte greu să ajungi acolo dinafară. Iată pentru ce acest „cinstit" căpitan l-a încercat cu prudență pe unchiul Carditon. În sfârșit, au hotărât, de comun acord, să pătrundă prin efracție din tavernă în pivnițele băncii, chiar în noaptea aceasta, înainte ca flota să părăsească portul. Partea din prada care va reveni unchiului Carditon urmează să fie depusă pe numele său la Barcelona. Ce spui de aceasta, Ervillard?

— Spun că William Harton este un mare ticălos și mai mult încă, un mare imbecil. Trebuie să fii orb pentru a-l crede pe unchiul Carditon atât de necinstit și prost ca să se preteze la o astfel de afacere.

— Este drept. Cred că acest căpitan și-a înecat în vin o mare parte din inteligență. Afacerea este avantajoasă pentru noi. Pentru a găuri zidul, căpitanul va avea nevoie de un mare număr de brațe pe care le va alege desigur dintre oamenii lui. În acest timp, noi vom putea acționa.

— Suntem oare destul de numeroși?

— Nu te neliniști. Cunosc un mare număr de oameni curajoși, împrăștiați, este drept, prin oraș, dar pe care i-aș putea aduna într-un sfert de oră, dacă aș avea nevoie. Unchiul Carditon tocmai ne spune că englezul are nevoie de mateloți. Vrei să te prezint? Dacă ajungi să parvii cu câțiva oameni pe vas, acțiunea noastră este pe jumătate reușită.

— Sunt gata.

Nu pierde timpul. Prezintă-te ca un francez, care nu s-ar supăra, împreună cu alți câțiva camarazi, să pună o distanță cât mai mare între ei și Franța. Cere un alt costum de la unchiul Carditon și revino aici.

În timp ce această scenă se petrecea în han, bombardarea orașului și a radei continua fără întrerupere. Trupele aduse, în timpul nopții, de către Dugommier și Bonaparte porniră la asalt în zorii zilei asupra „Micului Gibraltar". Focul pușcașilor și obuzele englezilor făcură mari ravagii printre francezi, încât Dugommier a dat înapoi zicând: „Suntem pierduți!" Bonaparte, din contră, își croise un drum prin reduta inamicului și „Micul Gibraltar", puțin după aceea, căzu în mâinile lui. Cuceri la fel forturile Balagnier și Eguillete și aproape imediat după aceea primea pe reprezentanții Convenției veniți ca să-i mulțumească. În ziua aceasta urcase prima treaptă spre Consulat și Imperiu.

Amiralul Hood ieși în largul mării, luând cu el trupele și fugarii francezi. În oraș domnea o agitație febrilă.

Cei care aveau motive îndreptățite să se teamă de Convenție fugeau în grabă; ceilalți se baricadau prin casele lor de teama jefuitorilor.

Printre vasele care se mai aflau în port se găsea și „The Hen". Pe înserate, căpitanul Harton sosi la unchiul Carditon. Hanul, cum era și natural, era pustiu, căci nimeni n-ar fi avut ideea să-și riște viața pentru un pahar cu vin.

— Ce se aude? îl întrebă el pe hangiu. Totul este în regulă?

— Totul, răspunse acesta din urmă.

— Și de cealaltă parte a băncii?

— Au așezat paznici la etajele superioare. De altfel, bubuiturile canonadei îi vor împiedica să audă oricare alt zgomot. Ați adus oameni destui?

— Da. Deschide pivnița, vor sosi și ei îndată. Pentru rest, nu te mai preocupa de noi.

— Poftim cheia; vă dau cuvântul meu de onoare că eu nu vă voi deranja. Apropó, ați luat pe bord pe oamenii pe care vi i-am recomandat?

— Da. Sunt niște tineri fără experiența mării; s-au angajat pentru că le ardea pământul sub picioare. Sunt totuși mulțumit că i-am găsit. Cred că cu ajutorul pisicii cu nouă cozi să scot niște marinari buni din ei.

— Așadar nu ei vă vor ajuta?

— Nici un pericol! Nu prea sunt sigur de ei, în timp ce pe mateloții mei pot conta cu certitudine.

După aceste vorbe, luând cheia ce i se întindea, se îndepărtă.

— Vei avea surprize, pungașule! murmură hangiul printre dinți.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot de pași anunța sosirea unui grup de oameni. Surcouf era în fruntea lor.

— Prizonieri! zise el râzând către hangiu. Acum, unchiule Carditon, dă-ne să bem ceva înainte de a dispărea de aici.

— Sunt bine închiși?

— Oh! foarte bine. Am rostogolit niște butoaie lângă ușă și am aranjat în așa fel, ca să fie primiți cu tot alaiul cuvenit și dinspre partea băncii. „The Hen" este lipsit de oameni și sunt convins că lovitura noastră va reuși.

— Vei porni în largul mării imediat?

— Nu! Robert Surcouf nu este un răufăcător care operează în mijlocul nopții. Voi ieși din port în plină zi, cu pavilionul francez în față.

— Aceasta este mai mult decât îndrăzneală, este curată nebunie.

— Un motiv mai mult ca să reușesc. Mulțumesc, unchiule, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. În curând vei auzi vorbindu-se de mine și de vitejii mei.

Într-adevăr, treizeci de oameni îl așteptau pe Surcouf pe coridor și se îndreptară cu el spre bazinul unde se afla ancorată șalupa care-i transportase pe Harton și pe mateloții săi. Nici nu ajunseră bine lângă corabia pe care voiau să pună stăpânire și auziră o arie bine cunoscută fluierată de cineva de pe bord.

— Este semnalul, zise Surcouf cu vocea joasă. Oamenii noștri și-au făcut datoria și au pus mâna pe vas. Hei, voi de pe brigantină!

Din întuneric se ivi un cap și vocea lui Bert Ervillard răspunse:

— Cine-i acolo?

— Oamenii așteptați, replică Surcouf.

— Domnul fie lăudat! Coborâți scările, sosesc marinarii și căpitanul. Noii veniți se urcară pe bord, după ce

mai înainte legară șalupa de corabie. Oamenii echipajului se află închiși în cală, explică Ervillard. Vasul se afla deci în mâinile lui Surcouf. Marinarul și-a dat seama că era foarte bine înarmat. Rămânea partea cea mai grea a loviturii: să se păstreze vaporul cucerit, să nu-l predea decât cu prețul vieții.

În seara aceleiași zile, vasul amiral dădu semnalul ridicării ancorei.

Puțin după aceea, o explozie puternică zgudui urbea, pulberăria sărise în aer și coloane de flăcări cuprinseră arsenalul și cele treisprezece vase care se aflau în port. Întreg orașul fu luminat ca ziua de luminile incendiului. Urmă o panică generală, numai brigantina continua să rămână în port și atrăgea asupra ei atenția tuturor fortărilor, căci lumina flăcărilor permitea să se numere oamenii echipajului grupați nemișcați sau cățărați pe catarge pentru a contempla incendiul. Se întrebau cu toții pentru ce acești englezi nu căutau să se pună la adăpost ca și ceilalți și fură supravegheați cu osârdie până când totul recăzu în întuneric.

La revărsatul zorilor, Bonaparte se mai găsea încă într-una din bateriile care dominau portul. Ca și generalul Dugommier, nu închisese ochii toată noaptea și examina cu un binoclu portul ce părea părăsit. Zări din nou cum brigantina strălucea parcă în ceață.

— Ce-i asta, cetățene general? Ce nume ați citit ieri pe brigantina care ne-a intrigat atâta?

— „The Hen", adică „Găina".

— Ei bine, numele a fost schimbat în noaptea aceasta, priviți!

Generalul privi la rândul său și clătină capul perplex.

— Iată ce este de neînțeles, zise el. Citesc acum foarte clar „Șoimul". Găina engleză s-a transformat peste noap-

te într-un șoim francez. Ce poate să însemne aceasta?

— Nimic altceva decât o viclenie și o trădare.

— Aș! corăbioara aceasta nu poate să facă nimic împotriva noastră. Privește, iată că-și întinde pânzele. Drace! arborează culorile franceze, ridică ancora și vrea să pornească în larg.

— O voi împiedica, răspunse Bonaparte, îndreptându-se spre un tun. Este obligată să treacă prin linia noastră de tir, și vom vedea dacă cetățeanul Bonaparte mai este bun artilerist.

Generalul Dugommier făcu un gest negativ.

— Omul care se află în spate nu prea seamănă cu un englez. Nu prea mă pricep la marină, dar îmi dau totuși seama că vasul se află în mâinile unui maestru. Iată, căpitanul ne privește la rândul lui cu binoclul.

Bonaparte îl reluă pe al său și văzu cum marinarul îl salută de pe bord, agitându-și cascheta.

— Ne salută, zise generalul, trebuie să cunoască pe unul din noi.

— Pe mine mă cunoaște, zise Bonaparte.

— Cine este?

— Vă voi istorisi de îndată ce vom avea mai mult timp. Este un tânăr care a dorit să obțină de la Convenție o corabie care i s-a refuzat. Atunci și-a făcut singur rost de una, capturând, numai el cunoaște cum, un vas din flota engleză.

— Extraordinar! Cum a reușit?

— Mă întreb și eu.

— O vom afla. În orice caz, a trebuit să reducă la neputință echipajul. Strașnic băiat! Din nenorocire, se duce sigur la pierzanie; englezii îl vor scufunda.

— Desigur. De ce n-a păstrat vechiul nume al corăbiei?

Brigantina trecu în acel moment prin fața bateriei. La o comandă a lui Surcouf, oamenii se cățărară pe catarge, ținându-se de mâini ca pentru o revistă. În același timp își făcu apariția și drapelul francez, salutat de numărul reglementar de lovituri de tun. Toate acestea fură executate cu atâta siguranță și precizie, încât Bonaparte însuși fu mișcat.

Brigantina trecuse; imediat, un om se apropie de pupă pentru a înlocui inscripția „Șoimul", printr-o altă inscripție purtând cuvintele: „The Hen".

— Drace! ne-a înșelat, strigă Dugommier. Totul n-a fost decât o comedie pentru a scăpa de tunurile noastre. Pentru că i s-a refuzat o corabie, omul ițău a trecut de partea inamicului.

— Nu cred. Acest Surcouf este incapabil să-și trădeze obârșia, națiunea, poporul; este un creștin pios și un bun francez. Un astfel de om nu poate fi lipsit de loialitate. Mai curând, cred că vrea să înșele pe englezi.

— Ne vom lămuri de îndată ce va ajunge în dreptul tunurilor lor.

Brigantina, cu toate pânzele întinse, se îndreptă spre vasul amiralului Hood. Când ajunse în apropiere se opri.

— Așteaptă un semnal. Este într-adevăr un trădător, zise Dugommier.

— Să avem răbdare, reluă Bonaparte, începe să devină pasionant.

— S-ar fi apropiat astfel de vasul amiral, dacă ar fi voit cu adevărat să scape de englezi?

— Lucrurile cele mai dificile în aparență sunt câteodată cele mai ușoare. Ah! ce se întâmplă? Oamenii care dispăruseră revin acum în uniforme engleze. Ghicesc planurile acestui diavol de Surcouf. Merita într-adevăr să i se încredințeze un vapor.

Obrajii corsicanului se împurpurară; toată atenția sa era concentrată asupra brigantinei. Toulon, redutele, ambiția sa de cuceritor terestru nu mai existau pentru el; nu avea ochi decât pentru mica corăbioară care se agita cu atâta îndrăzneală între fălcile căpcăunului englez.

— Totuși, reluă generalul Dugommier, acest om nu va fi atât de nebun pentru a spera să scape de tunurile englezilor! Ar fi trebuit să se țină mai spre dreapta.

— Cine știe care-i sunt socotelile? replică Bonaparte. Face semne, cere să vorbească cu amiralul.

Neliniștea celor doi oameni ajunse la culme.

Când vasul fu destul de aproape de corabia amiralului, Surcouf făcu un semn și imediat brigantina se îndepărtă cu toată viteza, ridicând din nou pavilionul francez, după ce salutase în mod ironic cu câteva lovituri de tun flota inamică.

Înainte ca amiralul să-și fi revenit din uimire, vasul lui Surcouf se afla de acum departe și în zadar unitățile inamice porniră în urmărirea sa. N-aveau să-l mai ajungă.

Minunat, superb! strigă Dugommier entuziasmat. Acest om este cu adevărat un războinic pur-sânge care merită să fie felicitat.

— De felicitat? replică Bonaparte. Ceea ce a făcut el acuma este mai presus de orice elogiu. Este exact ca și cum ar fi câștigat o bătălie. Dacă aș fi fost șeful marinei, l-aș fi chemat imediat să-i încredințez comanda unei flote. M-am înșelat în privința sa. Cu adevărat este genial în rezolvarea unor situații limită.

Trei zile mai târziu, un pescar din Cali înmâna corsicanului o scrisoare din partea comandantului „Șoimului". Ea era concepută, pentru a lăsa poarta deschisă între un marinar de geniu și un uriaș spirit de geniu:

„Cetățeanului colonel Bonaparte,

Mi-am ținut cuvântul și mi-am procurat un vas. Dacă voi reuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, să trec de Gibraltar, se va mai auzi încă vorbindu-se de mine și de visurile mele.

ROBERT SURCOUF"

Napoleon Bonaparte împături încet și gânditor scrisoarea. Dar el încă nu bănuia că săvârșise una dintre cele mai mari greșeli ale vieții sale, când îi refuzase acestui bărbat încrederea sa.

Șapte ani se scurseră de la aceste evenimente. Vulturul corsican se făcuse cunoscut în Italia și, după victoriile sale din Egipt, Bonaparte devenise prim consul.

E drept că împărțea puterea cu Cambaceres și Lebrun, dar în realitate era unicul și adevăratul stăpân al Franței.

Prezicerile lui Surcouf se realizaseră cuvânt cu cuvânt. Franța era sfâșiată de lupte externe și interne. Victoria îi rămăsese credincioasă pe uscat, dar îl trădase din ce în ce mai mult pe mare. Primul consul era un mare conducător de oști, dar un amiral mediocru. Iată pentru ce Anglia rămânea dușmanul său cel mai de temut, și planul remarcabil pe care-l concepuse pentru a o ataca în Egipt și în Indii eșuase din cauza incapacității amiralului Brueys. Acesta a fost învins în mod rușinos de Nelson la Aboukir și mândrul Albion, văzându-se stăpân pe mare, oprima din toate puterile sale marina celorlalte țări, impunând navigației niște legi pe care le modifica după bunul său plac, acaparând comerțul și deschizând debușeuri noi în toată lumea. Anglia părea de neînvins. La ofertele de pace ale primului consul se mulțumea să răspundă printr-o tăcere disprețuitoare sau prin condiții nerușinate, căci singurul francez de care se temea naviga pe o corabie mică pe mări îndepărtate. Se exilase de bunăvoie din patria care-l renegase și găsise, în străinătate, oameni care-l iubeau și-l venerau și care nu puteau trăi fără el și ar fi pierit fără ajutorul său. Acest om era Surcouf, vajnicul fiu al Bretaniei!

Era într-o seară frumoasă de vară, în India, la ora când soarele arzător apune și când o briză ușoară se ridică pentru a răcori pământul și oamenii copleșiți de zăpușeala zilei. Portul Pondichéry, fostă colonie franceză, devenit englez începând din anul 1793, era ticsit de corăbii cărora musonul dinspre sud-est, care bântuie în sezon, le oferea o ocazie unică să-și continue ruta lor spre Răsărit. Se aflau prezente corăbiile tuturor țărilor din lume, în afară de ale Franței, care se izbea de o interdicție formală de a pătrunde în port și în zadar un vas de război francez ar fi încercat să forțeze consemnul ostil.

Puțin mai la o parte se găsea un bric yankeu căruia nimeni nu-i dădea vreo atenție. Era de o construcție americană recentă și se distingea prin viteza sa care atingea șaisprezece până la șaptesprezece mile pe oră. Căpitanul său era un tânăr cam de treizeci de ani.

Încărcase podelele calei cu vin și cu alte băuturi spirtoase, pe care conta să le schimbe contra unor mărfuri indigene, ca opiu și indigo, și nu oferise încă nimănui încărcătura corabiei sale.

În apropiere se afla o corabie mare cu trei catarge, care, terminându-și afacerile, se pregătea să plece a doua zi dimineață... Era un vas englez. În seara aceea, căpitanul vasului englez dădea o serbare de adio la care fură invitați comandanții vaselor vecine.

La căderea nopții, englezul trase câteva rachete luminoase pentru ca să-și cheme invitații la bord. Americanul se duse și el.

Puntea fusese transformată într-o sală de dans, și în spate, lângă masa banchetului, se afla aranjat un bufet cu băuturi răcoritoare. O orchestră înveseli dineul ce se termină prin discursuri și toasturi. Apoi, în mijlocul unei

euforii generale, oaspeții începură să povestească aventuri mai mult sau mai puțin credibile. Unele te făceau să râzi cu lacrimi, dar altele erau destul de serioase, ca spre exemplu aceea a unui faimos corsar. Când se aduse vorba despre acesta, un căpitan, izbind cu pumnul în masă, strigă:

— Ia mai lăsați-mă în pace cu corsarul vostru. L-a văzut careva din voi?

Cum nimeni nu răspunse, el continuă:

— Atunci eu sunt singurul care l-am văzut.

— L-ați văzut într-adevăr? întrebară câțiva oaspeți în cor. Sst! . . . Liniște! . . . Povestiți-ne, căpitane, cum arată, ce face?

— Acum doi ani, mă găseam la cinci grade latitudine nord și cam în dreptul longitudinii insulelor Andaman. Bântuia o furtună cum n-am mai văzut în viața mea și cerul era atât de întunecos că te-ai fi crezut în mijlocul nopții. Uraganul bătea din toate direcțiile, iar norii păreau că sunt la rasul valurilor, atât de înalte erau talazurile. Deodată, la lumina unui fulger, zărirăm o brigantină străină, ce părea gata să dea peste noi; pânzele erau complet întinse și străluceau ca penele unei lebede. Temându-mă de un abordaj, comandai timonierului să vireze bara. În acest moment, vasul trecu atât de aproape de noi, încât mi-ar fi fost ușor să-l ating. Pusei mâna pe portvoce și încercai să văd cu cine am de-a face.

— Alo! cel de pe bord! A cui e nava?

Nici o ființă nu se afla pe bord în afară de un om cramponat de niște odgoane pe babord. Ducându-și mâinile pâlnie la gură urlă mai puternic decât furtuna:

— „Șoimul Ecuatorului", căpitan Surcouf . . . Și adaugă: Foc!

De-abia avui timpul să întrezăresc pavilionul francez dedesubtul pavilionului roșu al corsarilor și câteva

ghiulele îmi și atinseră coastele vasului meu, în timp ce corsarul dispărea în întuneric. Reușirăm cu mare greutate să ne astupăm găurile și să ne continuăm drumul. Dar dacă un astfel de om este capabil să ne joace asemenea feste pe o mare dezlănțuită, judecați de ce este capabil să facă pe o mare calmă ca un lac!

— Da, replică unul dintre auditori, este diavolul în persoană. Amiralul Seymour spunea despre el: „Realizează o pradă anuală de trei sute șaizeci și cinci de nave și încă nu cred că m-am exprimat exact!" Îndrăznește să atace cu corăbioara lui nu numai vasele mari, ci și vasele de război puternic înarmate.

— Ah! strigă căpitanul, de mi-ar ieși numai în cale, l-aș învăța minte, tot așa de adevărat pe cât mă numesc James Sarald.

— Nu te pripi cu vorba, replică celălalt. Cunoști felul de a ataca al lui Robert Surcouf?

— Adică?

— Acesta nu este un pirat, își arborează pe față drapelul său și se apropie bord la bord de vasul tău fără să tragă un singur foc. Apoi sare cu douăzeci de oameni pe puntea voastră și nu vă face nimic, dacă vă predați imediat. Vasul capturat este dus într-o colonie franceză și este sechestrat în numele Franței. Primești în schimb o chitanță în regulă și banii necesari ca să te poți înapoia în țară.

— Și asta-i tot? cu douăzeci de oameni, basme!

— Nu râde, strigă un altul. În apropierea Capului Ambra a capturat, ajutat tot de douăzeci de oameni, vasul „Bananian", care aparținea unei companii a Indiilor orientale și care avea douăzeci și șase de tunuri de calibru mare și un echipaj de două sute de oameni bine înarmați. În ce mă privește, n-aș dori să-l întâlnesc.

— Eu, din contră, o caut cu lumânarea, se înflăcără Sarald.

— Bagă de seamă să nu ți se realizeze dorința, zise cu gravitate americanul, care până atunci nu scosese o vorbă. Nu trebuie să glumești cu Surcouf.

— Nu-mi pasă de el. Sunt oricând gata să-l fac să guste din ghearele pisicii cu nouă cozi.

Yankeul clătină capul surâzând:

— Mi-e teamă că vei regreta cuvintele rostite.

— Oh! oh! oare ai cumva intenția să mă ofensezi?

— Sunt oaspetele tău și am obiceiul să-mi respect gazda. Pentru a-ți dovedi că pot fi mândru de vasul meu, am să-l manevrez în față într-un fel cum nu va fi nimeni în stare s-o facă cu vasul său.

— Despre ce manevră este vorba?

— Privește.

Se apropie de parapet și, ducându-și mâinile pâlnie la gură, strigă înspre brigantină:

— Hei, Ervillard!

— Da! răspunse o voce din depărtare.

— Ridică ancora!

— Da, stăpâne.

Curiozitatea tuturor fu atâtată la culme și fiecare se îndreptă spre tribord pentru a examina brigantina.

— Domnilor, zise atunci yankeul, vă rog să mă însoțiți la postul de veghe, căci de-acolo vă pot explica mai bine manevra.

Invitații, cu excepția muzicanților și câtorva marinari de serviciu, îl urmară. Toți ceilalți marinari se aflau în cală pentru a-și bea tradiționalul grog.

— Vedeți, zise yankeul, felul cum vasul se supune pânzei este incomparabil și Surcouf însuși n-ar putea manevra mai bine. Apropó de Surcouf, nimeni n-a vrut să creadă cum de a putut, numai cu douăzeci de oameni, să

captureze un vas înarmat cu 26 de tunuri și 200 de oameni în echipaj. Vă pun acum întrebarea: ce este mai greu, să cucerești cu douăzeci de oameni un vas sau să scufunzi o corabie cu trei catarge într-un port frecventat?

— Ultimul act este imposibil, răspunse un bătrân marinar care naviga de mai bine de cincizeci de ani.

— Adevărat? Se pretinde că Surcouf ar fi reușit.

— Tot cu douăzeci de oameni?

— Da, sau mai bine zis, cu douăzeci de draci care nu se tem nici de foc, nici de apă... Iată bricul meu, priviți-l cum dansează pe valuri; față de această corabie ar fi ca un nou mic David în fața uriașului Goliath.

— Dar, întrebă căpitanul Sarald, pentru ce se apropie atât de mult de noi?

— Este manevra pentru care v-am adus aici. Uitați-vă, acum își strânge pânzele și oamenii mei trec pe bordul tău.

— Dar, încă o dată, pentru ce această manevră; pentru ce oamenii tăi vin pe bordul navei mele?

— Numără-i, sunt douăzeci... Doamnelor și domnilor, a sosit momentul să mă prezint. Nu sunt yankeu și am de gând să scufund acest frumos vas... Numele meu este Robert Surcouf!

Se poate lesne imagina ce efect produseră aceste cuvinte. Acești oameni, obișnuiți să înfrunte pericolul, rămaseră stupefiați, fără să se gândească măcar o clipă să respingă pe marinarii lui Surcouf. Sarald își reveni primul:

— Surcouf? Ești cu adevărat Surcouf?

— Da, și brigantina aceasta este „Șoimul Ecuatorului". Privește la tovarășii mei, vor fi politicoși atâta timp cât o veți merita; dar de îndată ce vă împotriviți, veți face imediat cunoștință cu armele lor. Gândește-te că ai

de-a face cu douăzeci de voinici hotărâți, care nu prea au obiceiul să țină seamă de numărul dușmanilor lor. Gândește-te de asemenea că douăzeci de guri de tun sunt gata să scufunde vasul pe care ne aflăm, de îndată ce voi da un singur ordin. Ați auzit vorbindu-se de Surcouf. Astăzi aveți onoarea să-i faceți cunoștința. Dar printre dumneavoastră se află și femei, iar Robert Surcouf, fiind un francez galant, va ține seama de aceasta. Numai din cauza lor, voi binevoi să uit că aparțineți unei națiuni inamice și că am asupra dumneavoastră drepturile unui corsar învingător. Vreau să vă fac numai o singură cerere care vă va fi ușor să mi-o acordați. Permiteți bravilor mei marinari să ia parte la banchetul dumneavoastră, să danseze cu doamnele care participă la serbare. Dacă consimțiți, vă promit că nici un fir de păr din capul dumneavoastră nu va fi atins, că nu veți avea nici o pagubă și că amabila noastră reuniune se va termina tot atât de vesel precum a început. Decideți-vă, dar cât mai repede posibil.

Salută și se îndepărtă cu câțiva pași, jucându-se cu pistoalele pe care le scosese din buzunarele sale. Nici unul dintre invitați nu era înarmat și toți rămaseră stânjeniți cu capul plecat și șușotind între ei. Femeile priveau cu o timidă curiozitate pe celebrul corsar și echipajul său înarmat până în dinți.

După ce oamenii deliberară între ei, cel mai în vârstă luă cuvântul.

— Căpitane Surcouf, trebuie să recunoaștem că suntem la discreția dumitale. Datoria noastră ar fi totuși ca să luptăm cu inamicii noștri. Lăsați-mă să termin, reluă el, văzând că Surcouf își încarcă pistoalele. Am spus că ar trebui să luptăm; dar, cum ați remarcat și dumneavoastră pe bună dreptate, prezența femeilor și a fiicelor noastre ne impun anumite considerații. Vom încheia, dacă doriți, un armistițiu până-n zorii zilei. Vă cerem în

schimb ca promisiunea pe care ne-ați făcut-o să fie executată *ad litteram*.

— Va fi întocmai cum am promis, vă dau cuvântul meu de onoare, răspunse corsarul, cu condiția ca atâta timp cât mă voi afla printre dumneavoastră, nici un om n-are dreptul, fără permisiunea mea specială, de a părăsi bordul sau de a veni, sau să întreprindă ceva în contra siguranței mele sub pedeapsa de a compromite pe a dumneavoastră. Vasul meu va rămâne în apropiere, cu scopul de a supraveghea dacă îndepliniți această condiție, și, de îndată ce soarele se va înălța la orizont, armistițiul va înceta. Și acum, în semn că am căzut de acord, să ne strângem mâinile.

După ce se îndeplini și această formalitate, Sarald făcu un semn și muzica reîncepu. Puntea fu din nou invadată de dansatori și amici și inamici se amestecară cu toții într-un vârtej inofensiv.

Târziu după miezul nopții, Surcouf arătă cu un gest că dorea să vorbească. Imediat se formă un cerc în jurul lui.

— Doamnelor și domnilor, zise el, sunt gata de plecare. Vă mulțumesc pentru onoarea ce mi-ați făcut-o, de a mă lăsa să iau parte la serbarea voastră și în special pentru că nu m-ați forțat să mă servesc de armele mele. Dacă ați fi respins propunerile mele, foarte mulți dintre dumneavoastră ar fi fost morți și vasul acesta îndreptat spre un port francez, ca fiind trofeul meu. Nimeni nu poate să-mi reziste când îmi înalț pavilionul. Vasul pe care-l atac ca inamic îl părăsesc ca învingător, sau sare în aer cu mine și cu echipajul său. Această hotărâre de neclintit este secretul luptei mele. Anglia capturează sau distruge cele mai bune vase franceze, nu fiți deci mirați dacă și eu, la rândul meu, pun stăpânire pe fiecare vas englez pe care-l întâlnesc. Ne despărțim în pace; vă urez

să nu ne mai revedem, căci, de va fi așa, eu voi fi acela care va conduce dansul și vă asigur că va fi cu mult mai puțin inofensiv ca acesta. Gazda dumneavoastră poate să fie sigură că vasul său este singurul pe care Surcouf a pus piciorul fără să-l remorcheze. Doamnelor, vă prezint omagiile mele. Adio!

Cinci minute mai târziu, „Șoimul", cu toate pânzele desfăcute, zbura în largul mării. Căpitanii se înapoiară pe corăbiile lor, cu certitudinea că Franța posedă un marinar născut pentru cele mai înalte destine.

Nici nu trecuse o săptămână și se află la Pondichéry, că Surcouf a capturat un vas de comerț englez în dreptul portului Colombo. O corvetă întâlnită în drum și care încercase să-i dispute prada fusese învinsă, la rândul ei, și ambele vase fură duse pe insula Mauriciu.

Această știre nu făcu decât să mărească teama inspirată tuturor de îndrăznețul corsar. Guvernul indian puse un preț mare pe capul lui Surcouf, dar toate eforturile întreprinse rămaseră fără nici un rezultat.

Guvernatorul insulei Mauriciu avu grijă să răspândească în Franța zvonul despre succesele sale și Convenția îi făcu lui Surcouf oferte din ce în ce mai avantajoase, dar el se prefăcu că nu le înțelege sau că le lua drept fraze aruncate în vânt.

În aceste împrejurări, un englez, înarmat cu scrisori de recomandare, veni în India ca să câștige premiul pus pe capul lui Surcouf.

El își botezase vasul „Vulturul", pentru a indica prin aceasta superioritatea sa asupra „Șoimului". Omul, cu numele de Shooter, avea în urma lui un trecut zbuciumat și era renumit pentru asprimea cu care știa să-și impună disciplina la bord. Capturase de-acum câteva mici corăbii pe ale căror echipaje le aruncase în mare, deși oamenii fuseseră dezarmați. Această cruzime, contrară con-

venției asupra dreptului ginților, ridică o dezaprobare generală, care se preschimbă într-o revoltă când se află că ducea un război crâncen împotriva tuturor francezilor. Inspecta cu minuțiozitate insulele și coastele mărilor indiene, și orice francez pe care-l întâlnea era imediat privat de bunurile sale și de viața sa. Urmărea cu înverșunare în special pe misionarii catolici, care erau irremediabil pierduți de cădeau în mâinile sale. Se spunea chiar că avea obiceiul să-i predea sălbaticilor pentru ca aceștia să-i omoare în chinurile cele mai groaznice. Astfel, zeci și sute de preoți fură uciși de aceștia în Borneo, Celebes sau Timor.

În micul port javanez Kalima se găsea în acea perioadă un mic cliper*, purtând inscripția „Jeffrouro Hannje“, prin urmare clandez după nume, dacă nu și după formă. De altfel, nimeni nu se prea sinchisea de naționalitatea sa, căci Kalima de-abia începea să se dezvolte și funcționarii aveau altceva mai bun de făcut decât să examineze hârtiile unui mic vas cu aspect pașnic.

Locuitorul cel mai important din Kalima era un oarecare Davidson, la care veni să se instaleze căpitanul lui „Jeffrouro Hannje“, lăsându-și corabia în paza echipajului. Cei doi oameni ședeau, în acea zi, pe o verandă deschisă, al cărei acoperiș de frunze îi apăra de arșița soarelui. Fumau și citeau ultimele ziare care datau de câteva luni, căci pe vremea aceea trebuiau mai mult de trei luni pentru ca un ziar european să ajungă în Java.

— După cum vezi, Surcouf, Bonaparte a fost numit consul pe viață, zise colonistul.

— Văd, replică celălalt; nu m-ar mira dacă în curând va deveni rege sau împărat.

— Vorbești serios?

— Desigur; acest Bonaparte va ajunge departe.

— Faci parte dintre admiratorii lui?

* Navă cu pânze, de mari dimensiuni, rapidă, cu cel puțin trei catarge (n.ed.).

— Nu, deși îl socot drept un geniu. Eu îmi servesc patria și stimez pe toți aceia care se străduie s-o elibereze din jugul Angliei. Iată pentru ce consulul se bucură de întreaga mea simpatie. Puterea Angliei prinde rădăcini în coloniile ei, ceea ce-i asigură o extraordinară preponderență în comerțul lumii întregi. Trebuie să punem mâna pe aceste colonii, să-i slăbim influența, să-i slăbim aliații, să întărim pe adversarii ei și mai știu eu ce! Nu sunt consul și rămâne în sarcina lui să facă cele necesare. Esențialul este crearea unei flote care să poată impune respectul cuvenit. Consulul are un singur inamic: Anglia; or acest adversar nu poate fi redus la neputință decât pe mare.

— Așa cum faci și tu în mic. Și totuși un om ca tine trebuie să apeleze la violență pentru a ataca pe niște negustori pașnici.

— Pentru ce? Pentru că se aseamănă cu pirateria? Cunoști pirați mai mari ca englezii? Națiunea lor spionează și confiscă după bunul ei plac navele de război ale puterilor pașnice, închide porțile oricărui trafic, distruge comerțul și industriile popoarelor, rupe pâinea de la gura miilor de muncitori, numai din simpla plăcere de a acapara totul în profitul ei.

Ea duce din mândrie războiul cu națiunile inocente, în timp ce eu mă lupt pe față cu un inamic neîmblânzit. Condamnă-mă dacă poți! . . Anglia are sute de corsari sub ordinele ei, ca acest ticălos de Shooter, de exemplu, care nu este om, ci diavolul în persoană. Trebuie oare să ne lăsăm sugrumați ca niște lași? Am datorii de împlinit. Am pe vasul meu mulți oameni curajoși de hrănit și familia mea nu se mărginește numai la atât. Am în Bengalia foștii funcționari ai coloniilor franceze, pe care Anglia îi lasă să moară de foame, familii ruinate prin războaiele ei; mai am și pe bieții francezi goniți din Fran-

ța de Revoluție și care au nevoie de puțini bani ca să-și cumpere un colț de pământ și, în sfârșit, mai am pe oamenii evlavioși pe care credința lor i-a făcut să devină suspecți față de guvernul actual. Eu îi ajut pe toți ca să trăiască. Dau pensii invalizilor și bătrânilor, despăgubiri sinistraților, ajutoare indigenilor și misionarilor, pâinea lor de toate zilele, împreună cu protecția mea.

Davidson se ridică brusc de pe scaunul său pentru a strânge mâna bravului marinar:

— Cunosc toate acestea, căci și prin intermediul meu multe din darurile tale au ajuns la destinație. Franța nici n-are idee de omul . . .

Fu întrerupt prin intrarea unui marinar. Aducea la cunoștința stăpânului său că „Vulturul" a atacat în ajun o misiune în partea de răsărit a insulei și că a capturat un preot.

— De unde ai aflat aceasta? întrebă Surcouf.

— De la un sluge* olandez care abia a ancorat.

— Așadar nu este o simplă invenție. După cum vezi, Davidson, nu prea am timp să mă odihnesc. Acest Shooter vrea să câștige premiul ce s-a pus pe capul meu; din moment ce mă caută, vreau și eu să-l ajut. Adio, las restul în suspensie, pentru că știu că ne vom revedea în curând.

Corsarul se urcă pe bordul navei sale și un sfert de oră mai târziu părăsea portul. Doi oameni înlocuiră, imediat, numele de „Jeffrouro Hannje" prin „Șoimul".

Vântul fiind favorabil, atinseră în trei ore punctul de est al Javei, unde se afla așezarea respectivă. Zăriră, la revărsarea unui râu, ruinele fumegânde ale mai multor case. Surcouf se apropie cât mai mult posibil și debarcă pe uscat cu ajutorul unei șalupe.

* Corabie cu două catarge (n.ed.).

La vederea corăbiei, oamenii care lucrau în fața caselor arse dispărură în grabă printre arborii pădurii vecine de cocotieri.

Punând piciorul pe țărm, căpitanul zări în jurul colibelor distruse de incendiu grădini răvășite și câmpii devastate, dar nici o ființă vie.

Strigă de mai multe ori, dar în zadar. După un timp destul de îndelungat, o voce omenească răspunse în sfârșit:

— Ce fel de corabie sunteți?

— Franceză!

La auzul acestui răspuns, un om înarmat cu un ciomag își făcu pe neașteptate apariția; era un alb.

— Apropie-te fără teamă, îi spuse Surcouf. Sunt un prieten al oamenilor pașnici și nu vă voi face decât bine. De altfel, vezi singur că nu sunt însoțit de nimeni, căci am lăsat pe cei doi vâslași în barca ce m-a adus.

Străinul înaintă. Era înalt și bine clădit; fața sa înțeleaptă manifesta o teamă profundă, în parte justificată.

— Corabia ni s-a părut suspectă, zise el pentru a se scuza, și am fugit.

— Prin ce v-a putut inspira corabia mea neîncredere? întrebă Surcouf.

— Nimic special. Prin aceste regiuni, patru corăbii din zece aparțin corsarilor și experiența ne-a învățat să fim prevăzători.

— Am aflat că „Vulturul" a fost pe aici.

— Am făcut parte din echipajul său și am profitat de ocazie să rămân pe uscat.

— Ah!, exclamă Surcouf mirat, ai fost cu acel Shooter?

— Din păcate, da. M-a ținut prizonier și am fost destul de nenorocit înainte de a putea fugi!

— Dacă este așa, privește cu binoclul spre corabia mea.

Omul privi:

— Este oare posibil? strigă el. „Șoimul“... căpitanul Surcouf? Dumneata ești Surcouf?

— Da.

— Ah! Dumnezeule! Binecuvântată să fie ora care mi-a permis să părăsesc „Vulturul“, căci acum sunt sigur de pedeapsa ce-l așteaptă.

— Povestește-mi, ce s-a întâmplat?

— Permiteți-mi mai întâi să-mi chem tovarășii, să-i liniștesc.

Se îndepărtă și reveni, aproape imediat, însoțit de douăsprezece persoane, dintre care patru erau copii. Mica colonie se compunea din doi olandezi căsătoriți, trei francezi, un belgian. Un suedez fusese ucis, apărându-și viața în lupta cu piratii.

— Nu se află printre voi și un preot? întrebă Surcouf.

— Da, venea din Djokjakarta, pentru a propovădui Evanghelia printre javanezii care locuiesc în pădurile vecine.

— Era așadar un misionar?

— Da, din ordinul „Sfântului Spirit“ și se numea fratele Martin.

— Ah! strigă Surcouf, ridicându-se brusc de pe stânca pe care se așezase. Iată ceva foarte curios! Fratele Martin! dar îl cunosc și nu-l voi lăsa cu nici un preț în mâinile acelui om. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Eram în fața Palembangului, când aflarăm că „Șoimul“ naviga pe coasta de nord a Javei. Căpitanul Shooter jură să-l captureze și porunci să se ridice imediat ancora. Plutind de-a lungul coastei, pentru a vă descoperi corabia, zărirăm această colonie. Apropiindu-se

pentru ceva informații, Shooter îl zări pe preot și aceasta a fost pentru el un pretext de a ataca colonia.

— Cum prezența unui preot putea să fie cauza unică și suficientă a unei acțiuni atât de ticăloase? întrebă minunându-se Surcouf.

— Nu știu. Tot ceea ce știu este felul de-a acționa al englezului de îndată ce vedea un preot. Este omul cel mai necredincios pe care l-am văzut vreodată, un bețiv inveterat și un barbar. Sunt german, mă numesc Holmers și făceam parte dintr-un regiment nenorocit, trimis de prinții noștri pentru a ajuta Anglia să gonească din America ideile de justiție și de libertate. A trebuit să-mi părăsesc logodnica și părinții pentru a dezerta ca mulți alții. Nu voiam să luptăm pentru Anglia, care suge ca un vampir bunurile celorlalte națiuni. Aceasta a fost nenorocirea mea. N-am mai putut să mă înapoiez în patrie; logodnica mea s-a măritat cu un altul; părinții mei au murit și partea mea din moștenire fu confiscată. Am cutreierat toate mările, apoi într-o zi mă stabilii la Cap. Am fost nevoit să pribegesc din nou, de îndată ce colonia căzu în mâinile englezilor, acum cinci ani. M-am unit cu alți fugari pentru a fonda o mică colonie ceva mai departe de coastă, dar acum două-trei luni căpitanul Shooter se opri la noi. Îl luarăm drept un negustor cinstit și mă urcai fără teamă pe bordul vasului său, pentru a discuta asupra prețului unor vite pe care voia să le cumpere. Condițiile sale au fost inacceptabile. Se înfurie atunci atât de rău, încât pentru a mă pedepsi mă reținu pe corabie ca matelot. Am suferit chinurile iadului până ieri, când am reușit să evadez. Dăduse ordin la treizeci de oameni să distrugă colonia. Să pună mai întâi mâna pe preot și apoi să incendieze casele.

Toți fugiră, afară de suedez, care nu voi să-l părăsească pe preot.

L-au împușcat, iar pe fratele Martin l-au dus prizonier pe corabie. Eu reușii să mă refugiez în pădure, unde coloniștii mă primiră cu brațele deschise, deși mă văzuseră venind cu pirații.

— Care-ți sunt proiectele pentru viitor?

— Aș dori să mă întorc la mica mea proprietate din vechea colonie de lângă Cap, dar mai înainte aș vrea să asist la pedepsirea lui Shooter. Mă lăsați să vă însoțesc?

— Cu plăcere. Ce fel de corabie este „Vulturul"? mai ceru Surcouf și alte detalii.

— O corabie de război cu treizeci de tunuri, dar nu face decât treisprezece mile pe oră. Dacă nu vă pierdeți timpul, îl veți găsi în dreptul strâmtorii Mangkassar. Are obiceiul să-și schimbe prizonierii cu aurul pe care-l obține de la dayacii care locuiesc în munții din Borneo. Aceștia sunt niște oameni groaznici, care plătesc foarte scump pentru a obține prizonieri spre a-i înmormânta de vii cu morții lor mai deosebiți, sau să-i sacrifice în cinstea divinității lor absurde și diavolești.

Surcouf se grăbi să debarce semințe, instrumente și alte obiecte, pe care le dădu coloniștilor pentru a le permite să-și refacă colonia distrusă. Apoi porni imediat în largul mării pentru a atinge înainte de căderea nopții partea septentrională a mării Sondelor și să taie astfel drumul „Vulturului", la ieșirea lui din strâmtoarea Mangkassar. Această tactică îi reuși și când zorile se revărsară trandafirii deasupra unei mări de jad, zări într-un fel de mic liman, la stânga unei insule situate în fața lui, catargele unei corăbii cu pânzele strânse. Era sigur că nu era pe punctul de plecare apropiată. Așteptă ca să se însereze pentru a se apropia și trimise în cercetare o barcă cu oameni, ale cărei rame erau înfășurate, pentru a evita orice zgomot.

Ea se înapoie imediat pentru a confirma că era într-adevăr vorba de „Vulturul". Surcouf și jumătate din echipajul său coborâră în șalupe cu ramele la fel înfășurate în cârpe și se apropiară de corabie îndeajuns, pentru a-i zări luminile. Surcouf, după ce dădu semnalul de oprire, plonjă în mare, îndreptându-se spre partea vasului unde se vedea lanțul. Se cățără și ajunse, fără zgomot, pe punte, unde zări numai doi mateloți de cart. Unul la prova, celălalt la pupa. Reveni din nou în mare și se îndreptă înot spre șalupa pe care o comanda Ervillard și pe bordul căreia se afla și Holmers.

După ce deliberară câteva minute, conveniră ca Surcouf, Holmers și locotenentul, ei singuri să se cațăre pe „Vulturul", pentru a reduce la tăcere pe cei care vegheau, fie printr-un șireang sau printr-un alt mijloc mai brutal, la nevoie. Ceilalți se vor urca după aceea. Prin același sistem, vor ataca mai întâi pe ofițeri; vor ocupa în sfârșit depozitul de pulbere și de muniție; în felul acesta era o jucărie de copil ca să vină apoi de hac echipajului.

Îndreptară deci șalupele spre insulă, unde rămaseră sub supravegherea unui singur om. Apoi, toată lumea porni înot, cu șefii în frunte, spre „Vulturul".

În mai puțin timp decât trebuie s-o spunem, santinelele fură legate, cu un căluș în gură, de catargul cel mare.

Căpitanul, însoțit de locotenentul său și de Holmers, se îndreptă spre cabina lui Shooter.

Ușa era zăvorâtă pe dinăuntru și Surcouf bătu încetișor:

— Cine-i acolo? întrebă o voce pe jumătate adormită.

— Locotenentul! răspunse Ervillard pe englezește.

— Ce s-a întâmplat?

— Sst! nu atât de tare. Se întâmplă ceva diabolic pe bord. Sculați-vă și veniți repede.

— Adevărat? Sunt gata imediat.

Se auzi un zgomot, apoi clinchetul unei arme și în sfârșit se zări o lumină prin deschizătura ușii.

— Atenție, murmură Surcouf, nu trebuie să tragă, căci ar trezi echipajul. Apucă-l de mâini, Holmers, și tu Ervillard de gât. Eu mă însărcinez cu restul.

Zăvorul fu tras și ușa se deschise. Shooter apăru încins cu o sabie, având în fiecare mână câte un pistol. Înainte de a avea timpul să străpungă cu privirea întunericul, fu apucat de mâini și de beregată, pistoalele îi căzură pe jos și sunete nearticulate îi ieșiră din gură; fu repede împins în cabină, trântit pe pat și legat fedeleș. Locotenentul său avu aceeași soartă. Holmers, care cunoștea toate colțurile corăbiei, îi conduse în magazia cu arme și muniții; după ce încărcară armele, coborâră în dormitorul echipajului. Acesta era luminat slab; dar cum scara scârțâi sub pașii lor, marinarii se treziră. La vederea străinilor, săriră din hamacuri, dar Surcouf, amenințându-i cu pistoalele lui Shooter, strigă cu o voce de tunet:

— Fiecare să rămână la locul lui! Sunt Surcouf; vasul vostru se află în stăpânirea mea; primul care va opune rezistență va fi spânzurat de catargul cel mare.

La auzul numelui temut al francezului, marinarii se dădură înapoi.

— Vă veți preda fără condiții, adăugă Surcouf, și vă veți urca unul câte unul pe punte. Înainte marș! Altfel schimbăm foaia.

Și apucându-l pe primul de umeri îl împinse spre scară. Matelotul buimăcit se supuse și ceilalți îl urmară. Abia ajunși sus, fiecare fu legat, înainte de a-și da seama ce se petrece cu el și închis în cală.

Surcouf trase apoi niște rachete luminoase, pentru a aduce la cunoștință celor de pe „Șoimul“ că „Vulturul“ fusese capturat. Semnalul fu înțeles și, o jumătate de oră mai târziu, „Șoimul“ ancora lângă „Vulturul“. Expediția reușise pe deplin.

Era vorba acum de a-l elibera pe misionar. Nici rugămințile, nici amenințările nu putură să convingă pe marinari să spună unde se afla. Locotenentul nu vorbi nici el. Fu adus și căpitanul pe punte. Câteva lanterne fură agățate pe catarge, pentru a-l lumina pe noul venit. Era înalt, slab și încovoiat. Fața sa era departe de a inspira încredere.

I se scoase călușul din gură și i se dezlegară numai picioarele.

Nu părea deloc abătut din cauza înfrângerii sale. Obrazul îl avea roșu și ochii îi scânteiau de furie. Înaintând câțiva pași în mijlocul cercului, întrebă cu o voce răgușită:

— Ce se întâmplă aici? Cine îndrăznește să se poarte ca stăpân pe corabia mea?

— Pe corabia ta, domnule Shooter? replică Surcouf. Mi se pare că acum îmi aparține mie.

— Ce îndrăzneală? Cine ești dumneata?

— Surcouf, cetățean al Republicii franceze, iar vasul pe care-l vezi acolo la babord este „Șoimul“, cu care ți-neai așa de mult să faci cunoștință. După cum vezi, m-am grăbit să-ți satisfac dorința.

Căpitanul păli; dar își ascunse tulburarea și răspunse cu mândrie:

— Surcouf! Ah! da, îmi amintesc că am mai auzit de acest nume nu știu unde. Ce cauți pe bordul „Vulturului“?

— Îl caut pe căpitanul Shooter.

— Eu sunt, și?

— Mai caut și pe un preot misionar, răpit din Java acum câteva zile. Vrei să ai bunătatea să-mi spui unde se află?

— Nu voi avea această bunătate, domnule; am obiceiul...

— Aș! îl întrerupse Surcouf, obiceiurile tale mă lasă rece; acuma este vorba de bunul meu plac. Te sfătuiesc să nu mă iei drept omul cu care te poți juca. Cred că nu-ți faci nici o iluzie asupra situației în care te afli. Vrei să-mi spui, da sau nu, unde se află preotul?

— Căpitanul Shooter nu răspunde unui Surcouf.

— Adevărat? Ești prizonierul meu și din moment ce nu vrei să-mi răspunzi de bunăvoie te voi sili. Ervillard, fii amabil și onorează-l pe acest distins domn cu treizeci de lovituri de bici pe spate, te rog.

Shooter scoase un strigăt răgușit, apoi reluă:

— Nu vei îndrăzni să faci aceasta. Mai există încă dreptul ginților! Eu nu sunt un pirat, am scrisori de autorizație ca corsar și, dacă nu vrei să ții seama, căpitanul Shooter va ști să te forțeze ca să i se facă dreptate. Să tremuri la gândul răzbunării mele. Mi-ai capturat vasul; dar trebuie să mă depui într-un port din apropiere și îți voi arăta ce înseamnă să amenințI cu biciul pe un om ca mine.

— Țin să-ți atrag atenția, replică Surcouf, că în realitate nu trebuie să dau socoteală nimănui de ordinele și de faptele mele. Totuși, având în vedere mentalitatea ta, consimt să-ți dau câteva explicații. Da, există un drept al ginților; dar tocmai de aceea un corsar n-are dreptul să se comporte ca un pirat și tocmai de aceea orice marinar cinstit trebuie să trateze pe un pirat ca pe un bandit. Că ai împuterniciri speciale sau nu, îmi este perfect egal. Am dovezi că ai atacat colonii fără apărare și că ai ucis marinari pașnici, deși nu ți-au opus nici o

rezistență. Am dovezi că ataci pe misionarii Domnului, care n-au alte arme decât cuvintele de caritate și de bunătate. Așadar puțin îmi pasă de autorizațiile pe care le ai; ești un pirat și deci în afară de lege. Nu mi-e teamă de răzbunarea ta și nimeni nu mă obligă să te depun într-un port apropiat. Dimpotrivă, am dreptul să spânzur pe orice pirat pe care l-aș întâlni. Dar ajunge cu cuvintele. Iată care-ți va fi soarta: dacă îmi vei răspunde la întrebări, mă voi mulțumi să te predau ca pirat guvernatorului primei posesiuni franceze întâlnite în cale: dacă, din contră, te vei încăpățâna în mutismul tău, voi porunci să fii bătut cu biciul și, dacă nici prin acest mijloc nu-ți voi dezlega limba, te voi spânzura de catargul cel mai înalt de pe vas.

— Încearcă atunci! strigă Shooter, nebun de furie.

— Locotenente Ervillard, fă cum ți-am poruncit! comandă Surcouf.

— Al naibii, ăsta chiar e în stare să îndrăznească, zise englezul. Lăsați-mă; voi răspunde.

El mărturisi că-l vânduse pe preot chiar în aceeași dimineață dayacilor din Sukuru.

— Cât ai primit în schimb?

— O pungă plină cu praf de aur pe care o vei găsi în caseta mea.

— Unde locuiesc acești dayaci?

— La o oră în amonte de revărsarea micului râu.

— Dacă îl regăsesc pe cel căutat, te voi preda guvernatorului, așa cum am promis; dar dacă i s-a făcut cel mai mic rău, vei fi spânzurat pe locul în care te afli acum. Este deci în interesul tău să-mi indici un om care să-mi servească de mesager pe lângă dayaci. Va lua punga cu aur și va fi însoțit de alți doi oameni care știu să trateze cu acești sălbatici. Spune-mi un nume.

— Harcroft.

— Ajunge. Acum trebuie să-ți prezint pe un brav om care a aflat pe propria lui spinare că ești un pirat și căruia îi datorăm faptul că te-am capturat.

La un semn al lui Surcouf, marinarii se dădură la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe german.

— Holmers! Canalie... strigă prizonierul încercând, deși era legat, să se azvârle asupra acuzatorului său.

Dar fu reținut și transportat pe „Șoimul".

În revărsatul zorilor, o barcă se îndreptă spre uscat cu cei trei trimiși. Harcroft era tocmai acela care încheiase târgul cu Karima, șeful dayacilor, și tovarășii săi cunoșteau destul de bine malaieza pentru a-și putea îndeplini misiunea.

Se stabili că dacă cei trei oameni nu se vor întoarce până la prânz, Surcouf, condus de Holmers, care cunoștea coasta, să le vină imediat într-ajutor. Pe la amiază, nimeni nu se înapoie. Surcouf predă comanda celor două nave locotenentul Ervillard și debarcă el însuși cu douăzeci de oameni bine înarmați și cu veșminte de protecție, pentru a împiedica săgețile otrăvite ale sălbaticilor să le facă vreun rău. Ervillard îi urma din depărtare, pentru a-i ajuta la nevoie cu tunurile sale.

Coasta era nisipoasă și sterilă; dar de la o mică distanță începea o pădure virgină greu de străbătut din cauza lianelor încâlcite care le barau drumul. Se vedeau copaci înalți aproape de 40 metri. Sucul lor lăptos provoacă, numai prin simpla lui atingere, ulcerări dureroase. Văzură și pe faimosul *Strychnos Tieuté*, a cărui rădăcină fabrică otrava cunoscută sub numele de upas. Introdusă în cea mai mică rană, această otravă produce crampe violente urmate de moarte. Mai vedeau și alte plante exotice din care indigenii, din arhipelagul indian, prepară otrava pentru săgețile lor. Sucul obținut absorbit de stomac provoacă vomitări violente; dar, introdus în sânge, are efect mortal.

Această pădure mai era bântuită și de animale sălbatice uriașe, după cum se putură de altfel convinge și marinarii, după urmele lăsate de un rinocer.

Pentru a putea face față primejdiilor ce-i amenințau, creară o avangardă din cinci oameni, conduși de către Holmers, a căror sarcină era să cerceteze mai întâi drumul și împrejurimile.

După o jumătate de oră de mers, Holmers făcu semn că descoperise ceva deosebit.

Toți înaintară până în dreptul unui fel de luminiș, unde rinocerii aveau obiceiul să vină să bea apă din râu. Acest luminiș mărginit la dreapta de cursul apei avea spre stânga pădurea și în față un rând de dayaci înarmați care-i amenințau cu lăncile, urlând.

— Ah! zise corăbierul, care avea o armă și o bâtă. Ne barează drumul! Cred, căpitane, că va trebui să-i punem cu botul pe labe.

— Nu, răspunse acesta, nu știm încă dacă ne consideră dușmani sau prieteni.

Lăsă pe cea mai mare parte din oamenii săi în urmă și înaintă cu Holmers și cu alți trei până la douăzeci de pași de malaiezi. Se simțea acoperit de primii, care, din locul unde se aflau, puteau să tragă foarte bine în dayaci. Dinspre partea sălbaticilor înaintară un număr de cinci oameni. Unul dintre ei strigă, ridicându-și sulița:

— *Ada tuan-ku?* adică: „Cine îmi este stăpânul?"

— Aceste cuvinte, care reprezentau la dayaci o formulă de politețe, lăsau să se presupună că indigenii n-aveau gânduri ostile, Surcouf cunoștea destul din malaieză, pentru ca să le răspundă:

— Sunt șeful acestor oameni. Cu ce gânduri ne întâmpinați?

— Voiam să vă primim.

— De unde aţi aflat că venim?

— De la cei trei oameni pe care i-ai trimis.

— Unde sunt?

— Nu mai sunt decât doi şi i-am făcut prizonieri.

— Pentru ce?

— Au ucis pe unul din ai noştri. Au venit să ni-l ceară pe misionar şi, cum eu sunt şeful, am cerut să-mi înapoieze aurul, plus o puşcă cu plumb şi pulbere. Ei m-au refuzat şi, zărindu-l pe misionar, au vrut să-l ia cu ei. Noi ne-am opus. Atunci unul din ei îl ucise pe fiul fratelui meu cu o lovitură de cuţit. Fratele meu era absent şi eu, apucând lancea, l-am rănit la mână; muri imediat, căci arma mea fusese muiată în tabu-upas. I-am legat pe ceilalţi doi şi i-am închis în coliba mea, unde îi vei putea vedea.

Părea să fie adevărat. Mesagerii au acţionat destul de imprudent, atâtându-i pe malaiezi.

— Şi ce solicitaţi acum pentru misionar? întrebă Surcouf.

— Ceea ce am mai spus, căci nu-mi place să vorbesc două limbi diferite. Numai că va trebui să ne plătiţi şi pentru mort.

— Îmi pare că a fost destul de bine plătit, pentru că l-ai ucis pe ucigaş. Totuşi îţi permit să fixezi un preţ.

— Fratele meu îl va fixa, îl vei găsi stând lângă cadavru. Vino cu noi.

— Ne garantezi de siguranţa noastră?

— Da, veţi fi oaspeţii noştri.

Surcouf îl găsi pe fratele şefului lângă cadavrul fiului său, îmbrăcat cu toate însemnele doliului.

Bineînţeles că Surcouf ceru mai întâi ca să-l vadă pe preot şi pe cei doi trimişi, ceea ce i se acordă imediat. Îl recunoscu cu bucurie pe fratele Martin, care nu-şi mai

revenea în fire văzând atâţia europeni. Când privirea sa căzu asupra căpitanului, se văzu cum îşi frământă memoria.

— Mă numesc Surcouf, zise marinarul înaintând.

— Robert Surcouf, căpitanul Surcouf! Te recunosc acuma. Fii binecuvântat, viteazul meu izbăvitor.

În câteva cuvinte, fratele Martin povesti cum, după ce trecuse în Italia, părăsise Europa pentru a propovădui credinţa cea dreaptă printre asiatici. Suferise îngrozitor pe bordul „Vulturului". În sfârşit, fusese vândut spre a fi sacrificat, la prima înmormântare ce va avea loc la indigeni. Surcouf îi promisese libertatea şi îi povesti la rândul său despre capturarea lui Shooter.

Cei doi trimişi care mai trăiau făceau parte dintre oamenii „Vulturului". Şeful dayacilor era un om de cuvânt şi timpul nu fu pierdut în discuţii sterile.

— Vrem să învingem pe duşmanii noştri, zise el hotărât, şi avem nevoie de arme la fel cu ale voastre. Cer deci o puşcă, pulbere şi gloanţe în schimbul misionarului, dacă nu vrea să rămână aici. Dacă preferă să rămână, ne va învăţa ceea ce ignorăm. Dayacii care locuiesc colo sus în munţi şi acei care trăiesc în pădurea din interiorul insulei nu ştiu să gândească. Voi sunteţi mai înţelepţi ca noi şi am dori să învăţăm ceea ce noi nu ştim. Dacă vrei, putem face un pact, eu îţi voi arăta pulbere de aur şi pietre preţioase, pe care le adunăm din munţi, şi tu îmi vei spune câte puşti, pulbere şi gloanţe poţi să-mi dai în schimb. Mai vrem stofe şi haine. Apoi ne vom despărţi prieteni şi voi fi fericit dacă vei reveni sau ne vei trimite un mesager.

Surcouf se miră de o propunere atât de avantajoasă.

— Nu este efectul unei întâmplări, ci voinţa Domnului, îi zise preotul. Eu rămân aici; te rog numai să faci legătura între mine şi vechiul continent.

— Îţi promit cu plăcere, răspunse Surcouf. Şi, întorcându-se spre Karima, zise: Ne-ai vorbit cu înţelepciunea omului chemat să devină şef peste mulţi alţii. Ţara de unde vin poate să-ţi procure tot ceea ce doreşti: protecţie, arme, veşminte şi instrumente de orice fel. Mi-ai câştigat prietenia şi voi porunci oamenilor mei să-ţi aducă tot ce mi-ai cerut. Chiar şi ceea ce ai pretins în schimbul misionarului, deşi el preferă să rămână cu voi. Vrei să-mi arăţi praful de aur şi pietrele preţioase?

La un semn al lui Karima, trei oameni aduseră săculeţe mici conţinând fiecare câte douăzeci de livre de praf de aur şi pietre preţioase, care nu erau altceva decât veritabile diamante, unele din ele de mărimea bobului de mazăre.

— Ce vrei în schimb? negocie Surcouf cu el.

— Spune tu, stăpâne, cât crezi că face.

— Ei bine! Îţi voi da pentru acestea... un tun!

Propunerea căpitanului produse un efect magic asupra asistenţei. Feţele se luminară de bucurie, iar şeful se comportă asemenea unui copil.

— Un tun! Ne dai tu aşa ceva?

— O repet, vei căpăta un tun cu muniţia necesară pentru o sută de lovituri.

— Eşti cu adevărat cel mai bun prieten al nostru. Graţie ţie vom putea învinge cu uşurinţă pe duşmanii ce ne vor ataca.

După ce Karima îşi luă tunul în primire, Surcouf porni satisfăcut la drum, lăsând în urma lui nişte prieteni noi şi devotaţi. Căpitanul Shooter îl predat autorităţilor militare din Mauriciu, urmând să răspundă în faţa lor de toate nelegiuirile pe care le făptuise.

Nu se mai auzi vorbindu-se de el şi probabil că avu sfârşitul pe care-l meritase pe deplin, fiind dat uitării...

Revoluţia franceză se terminase. Consulatul făcuse loc Imperiului şi micul corsican, devenit mare suveran, se înconjurase de o curte strălucitoare de ofiţeri superiori şi de mari demnitari. Toată Europa asculta de vocea sa, numai mândrul Albion refuza să facă parte din congresul său politic. Tot aşa cum steaua lui Napoleon se ridicase, ea trebuia în curând să apună şi, aşa cum venise din eter, să se întoarcă în eter, asemenea unui meteorit dispărut pentru totdeauna!

Porturile franceze erau atât de sever blocate de marina engleză, încât era imposibil ca vreo corabie să poată ieşi în largul mării şi comerţul era aproape ruinat. Mai mult, Franţa fu forţată să renunţe la aproape toate coloniile sale capturate de Anglia şi prin aceasta suferi o pierdere irecuperabilă. S-ar fi putut evita aceste înfrângeri, dacă Napoleon ar fi fost tot atât de bun amiral pe cât era de bun general. Dar el nu se pricepea în ale marinei şi concepu atunci planul gigantic, care eşuă într-un mod lamentabil, de a ataca Anglia prin India, trecând prin Rusia cucerită.

Toate încercările sale de a doborî Anglia eşuară. Îi lipsea flota necesară şi şefii capabili de a se măsura cu amiralii englezi de atunci.

Se cheltuiau sume enorme pentru a se construi corăbii noi ce erau capturate de englezi de îndată ce se avântau în larg.

Și totuși Napoleon, în anul 1801, a fost la un pas să se îmbogățească cu o nouă invenție, grație căreia ar fi putut inspira adversarilor săi o adevărată teamă, putând construi o flotă puternică.

Robert Fulton, celebrul mecanic american, venise la Paris pentru a demonstra că era posibil să acționeze corăbiile cu forța aburului. De acord cu ambasadorul american la Paris, Livingstone, făcu niște încercări cărora nimeni nu le acordă vreo atenție. Se duse atunci în Anglia și obținu același „succes" ca și în Franța. Totuși, nu-și abandonă ideea și doi ani mai târziu reveni la Paris cu un vapor cu aburi construit pe cheltuială proprie. Negăsind nici un sprijin, se adresă primului consul, care-i acordă o audiență.

Cele două genii se găsiră față-n față într-un salon din Tuilleries.

— Forța aburului, conchise Fulton după o lungă dezbatere asupra descoperirii sale, va fi de o utilitate incontestabilă pentru navigație. Ea va scurta distanțele, va înlătura obstacolele și va scădea primejdiile și catastrofele. Vasele nu vor mai depinde de vânt și de pânze. Suveranul care va construi prima navă de război cu aburi va deveni stăpânul mărilor.

Consulul îl ascultase în tăcere cu un zâmbet ironic. Apucându-l pe Fulton de braț, îl duse la fereastră și, arătându-i mulțimea trecătorilor, îl întrebă cu un ton sarcastic:

— Vezi noua invenție pe care mulți dintre oameni o au în gură?

— Văd, răspunse Fulton, este țigareta care începe să fie fumată și în Franța.

— Ei bine! toți acești fumători sunt niște mașini cu aburi vii, care nu fac altceva decât să scoată fum și nimic mai mult.

— Îmi permit să vă atrag atenția că nu trebuie confundat fumul cu aburii.

Consulul nu era obișnuit să fie contrazis de un mecanic modest. Încruntându-și sprâncenele, replică cu o voce dură:

— Vapori sau fum, este același lucru. Cum vrei ca să pună un vapor în mișcare?... Este stupid.

Fulton nu mai încercă să protesteze, dar reluă demn, pe un ton politicos și respectuos:

— Totuși, o repet și o susțin în mod formal: suveranul care va poseda o navă de război cu vapori va deveni în scurt timp stăpânul mărilor. Vă amintesc de ura Angliei contra Franței. Ei bine! cu o flotă cu vapori, stăpânul Franței își va putea dicta dorințele englezilor, chiar la Londra!

Napoleon se retrase de la fereastră și răspunse rece:

— Dragul meu, n-am obiceiul să-mi încredințez norocul aburilor.

Făcu o pauză și continuă. Zeii protectori îl trădau:

— Știu destule asupra proiectului dumitale pentru a-mi da seama că nu merită nici o atenție.

Și cu un gest mândru al mâinii îl făcu pe Fulton să înțeleagă că audiența s-a terminat.

Acesta din urmă plecă cu ultima speranță distrusă. Napoleon de îndată ce deveni împărat, nu o dată, regretă această clipă.

Împăratul își concentrase lângă Boulogne și Utrecht puternice forțe militare pentru a invada Anglia. Din partea lor, englezii măriseră atât de mult supravegherea porturilor franceze, încât nici o corabie nu putea să iasă. Toate vasele care brăzdau apele franceze erau oprite, vizitate și cercetate. Dacă erau franceze sau transportau mărfuri destinate Franței, erau capturate. Ministrul ma-

rinei avea aproape în fiecare zi discuții furtunoase cu împăratul, în privința aceasta.

În cursul unei discuții asupra blocadei, ministrul adăugă:

— În situația noastră penibilă, avem o consolare de a ști că există oameni vicleni și curajoși care reușesc să scape din ghearele căpcăunului englez.

Împăratul ridică capul:

— Ce mai e nou? Hugues a făcut vreo ispravă?

Amiralul Hugues era unul din cei câțiva marinari francezi care mai reușeau să obțină câte o mică victorie navală.

— Nu, răspunse ministrul. Este vorba de altceva, de aproape un mic roman maritim.

— Povestește-mi-l, deși romanele mă interesează foarte puțin.

— O fregată din escadra engleză de sub comanda commodorelui Dancy a făcut escală la Belle-Isle, în fața portului Saint-Palais, pentru a intimida pe locuitorii insulei. În timp ce echipajul se afla pe uscat, a sosit un mic bric sub pavilion englez. S-a apropiat de fregată, a capturat-o și s-a îndepărtat, arborând de data aceasta pavilionul francez, ca și cum așa ar fi fost de la început. A sosit în dreptul escadrei engleze care blochează Brestul. Ea arboră culorile engleze și cum fiecare o cunoștea, se credea că a fost trimisă de Dancy cu o misiune specială pentru comandantul escadrei și că în drum a capturat nava franceză. Ea salută și toți englezii îi răspunseră. Se apropie de vasul amiral, se prefăcu că vrea să-l înconjoare, când deodată pavilionul englez fu coborât pentru a fi înlocuit cu cel francez, în timp ce de pe ambele vase tunurile începură să tragă asupra vasului amiral. După

această ispravă, ambele vase se retraseră în port și fură protejate în retragerea lor de bateriile din Le Goulet. Inamicul care pornise în urmărirea lor fu obligat să bată în retragere în fața tirului artileriei noastre.

Ochii împăratului scânteiară:

— Iată o acțiune eroică și de necrezut! strigă el.

— Sire, v-am relatat un fapt autentic.

— Am fost și eu martorul unui fapt asemănător. Un tânăr marinar a capturat nu știu cum un vas englez și trecu cu el fără să se ascundă prin mijlocul flotei amiralului Hood. Se numea Robert Surcouf. Eroul dumitale trebuie să cunoască foarte bine Bretania și portul Brest.

— Desigur, este născut în Bretania.

— Robert Surcouf este și el un breton. Care este numele marinarului tău? Este bine să-l notăm, căci vom avea nevoie de el.

— Maiestatea voastră i-a pronunțat de două ori numele.

— Ah! Este Surcouf deci?

— El însuși, sire.

— Atunci cred în capturarea fregatei. Este o faptă unică. Trebuie să-l câștigăm de partea noastră pe acest om și să-i dăm un vas de război, apoi o escadră. Te rog să te ocupi de asta! Este dorința mea la care m-am gândit mai de mult.

— Mulțumesc maiestății voastre în numele său. Ne aduce nu numai fregata capturată, ci și știri, scrisori și bani din Île de France (acum insula Mauriciu) și Île Bourbon. Guvernatorul însuși mă anunță că i s-au remis din partea lui Surcouf, în ultimele trei luni,, unsprezece corăbii, toate capturate de la dușmani. Sunt convins că

tânărul breton va deveni un inamic și mai de temut al englezilor, dacă i se va da sprijinul necesar material, cât și un post de comandă. Și totuși este de o modestie și de o simplitate cum rar am mai întâlnit la oamenii cu asemenea merite.

— Cum? Îl cunoști? zise împăratul repede.

— Pardon, sire. Tocmai voiam să vă anunț că mi-a cerut ieri o audiență pe care i-am acordat-o pentru azi.

— Atunci, se află la Paris?

— Se află aici pentru un proces pe care-l intentează guvernatorului din Île de France, pentru că acesta din urmă refuză să-i dea partea întreagă din ceea ce i se cuvine din vânzarea prăzilor sale.

— La cât se urcă această parte?

— Cam la un milion și jumătate de franci. Tocmai a mai câștigat un proces asemănător, în care Corpul legislativ s-a pronunțat în favoarea sa. De data aceasta a fost vorba de șapte sute de mii de franci.

— Un corsar câștigă sume atât de mari?

— Numai un corsar de abilitatea și de perspicacitatea lui Surcouf. Maiestatea voastră să binevoiască să se gândească la cheltuielile enorme pe care le are acest corsar și la binefacerile fără număr pe care le face, ajutând pe cei care se află la nevoie. Mii de oameni din coloniile noastre au primit ajutoare în bani de la Surcouf...

— Și va câștiga procesul?

— Nu mă îndoiesc nici o clipă.

— Aș putea decide eu însumi fără a mai fi nevoie să mai apeleze la sentința arbitrară a justiției. S-ar putea să-l văd pe acest Surcouf din întâmplare?

— Maiestatea voastră n-are decât să-mi indice ora la care trebuie să-l primesc.

— Mâine dimineață la unsprezece. Ai grijă să fie secret. Cât a căpătat pentru fregată?

— Sunt pe cale de a evalua ceea ce i se cuvine.

— Să nu se mai ocupe nimeni, îl voi despăgubi eu însumi...

Se afla pe atunci în mahalaua Poissonière un hotel mic, nu prea elegant, dar care semăna mai curând cu un han simpatic, al cărui proprietar avea grijă, după cum se și știa, de a nu primi în gazdă decât oameni cinstiți.

Și proprietarul acestui han drăguț nu era nimeni altul decât unchiul Carditon. Acesta, după ce făcuse afaceri strălucite în taverna sa din Toulon, se mutase de curând la Paris.

Din ajun, Carditon era foarte bine dispus, dar și foarte ocupat. Robert Surcouf trăsese la el în gazdă împreună cu locotenentul său Ervillard, pilotul său Holmers și cu câțiva oameni de pe „Șoimul".

Corsarul primi o scrisoare în care i se dădea o întâlnire la ora 10 și jumătate precis dimineața, la șeful Afacerilor Maritime. Se duse deci și fu condus direct în cabinetul ministrului, unde acesta din urmă îl primi cu cea mai perfectă curtoazie.

— Nu v-am chemat în privința procesului, începu el, ci pentru a-mi da câteva informații asupra unor chestiuni maritime ce privesc regiunile pe unde navigați de preferință. Foarte puțini oameni pot să-mi dea lămuririle de care am nevoie, încât sunt obligat de a profita de prezența dumitale.

maritime, în privința cărora avură o discuție foarte ani-

Întinse pe masa elegantă un număr oarecare de hărți mată, și căreia ministrul părea că-i acordă o deosebită atenție.

Deodată, ușa se deschise și un servitor îl anunță pe împărat.

— Excelență, zise Napoleon intrând, am venit să discut personal cu dumneavoastră... Ah! adăugă el, sunteți ocupat?

— Am terminat, răspunse acesta, sunt imediat la dispoziția maiestății voastre.

Împăratul îl privi cu atenție pe Surcouf pentru a-i surprinde impresia ce i-ar cauza prezența neașteptată a celui ce luase în mâinile lui destinul francezilor. Dacă se bizui pe vreo surpriză, se înșală. Surcouf se dădu în lături, salutându-l respectuos, dar fără cea mai mică emoție, privindu-l pe ministru ca și cum ar fi voit să plece.

Acesta îl prezentă, deși nu era nevoie.

— Căpitanul Surcouf, maiestate.

— Căpitan? repetă cu răceală Napoleon, cine v-a făcut căpitan?

Acest ton l-ar fi speriat și pe cel mai brav războinic; totuși asupra lui Surcouf nu făcu mare impresie. Așa că răspunse calm, cu o privire rece, detașată:

— Nu Franța, sire, ci experiența mării; Franța n-a vrut să-mi dea o corabie; atunci mi-am cucerit una și i-am devenit căpitan. Acei care mă onorează, recunoscându-mi funcția pe mare, probabil că nu cunosc o alta care să-mi convină, pentru că a trecut timpul când fiecare se numea cetățean în țara asta, ce se umple iar de titluri sonore.

Parase atacul împăratului și atacase fără greș la rândul său.

— Regretați acel timp?

— Eu doresc fericirea patriei mele. Or, în acel timp, țara era nenorocită. Aș dori să nu mai fie!

— Ce înțelegi prin fericirea unui popor și a poporului francez în particular? întrebă Napoleon cu un surâs încurcat.

— Nimic altceva decât fericirea oamenilor, siguranța internă și externă.

— Și cum se poate obține?

— Printr-un regim al păcii și o cale larg deschisă producțiilor cinstite ale minții și ale mâinilor.

— Și dacă acest regim pacific nu este posibil, în conjunctura Europei de azi?

— Se poate obține prin mijloace demne, desfășurând înțelepciune și forță.

— Considerați profesiunea de corsar ca un asemenea mijloc? întrebă împăratul răzând.

— Nu, răspunse el cinstit. Va veni un timp când această jalnică organizație va fi condamnată și când toate puterile maritime se vor uni pentru a o aboli. Totuși, deși eu însumi sunt un corsar, conștiința mea nu-mi reproșează nimic, căci întotdeauna am acționat fără asprime și am fericit o sumedenie de săraci. N-am săvârșit nici crime, nici nedreptăți; eu fiind viermele care alunecă sub talpa inamicului, pentru că n-am nici fălcile leului, nici ghearele ursului.

— Un vierme de care trebuie să se țină seamă. S-a auzit adesea vorbindu-se de dumneata. De ce nu intri în marină?

— Pentru că marina m-a refuzat.

— Poate că și-au schimbat părerea. Ar trebui să vă informați cum mai stau lucrurile.

— Eu nu voi cere niciodată să mi se deschidă poarta care mi s-a închis în nas. M-au făcut să înțeleg că sunt mulțumiți de micile mele servicii, multe țări mi-au făcut oferte, dar n-am nici un motiv să-mi schimb opțiunea. Am luptat pentru patria mea, deși m-a renegat; îi voi

rămâne credincios, chiar dacă nu-mi va oferi nici un avantaj.

— Am auzit că ai un proces?

— Vor să-mi reţină banii pe care i-am câştigat în mod loial pentru a-i distribui celor care nu pot conta pe vreun alt ajutor.

— Sunt sigur că vi se va face dreptate . . . Văd aici nişte hărţi. Oare excelenţa sa a făcut apel la experienţa voastră?

— Am avut plăcerea de a putea răspunde la câteva din întrebările excelenţei sale.

— Erau de cea mai mare importanţă, adăugă ministrul; Surcouf este omul căruia trebuie să te adresezi când vrei să fii informat asupra chestiunilor privitoare la India.

— Şi pe mine mă interesează, reluă împăratul. Am să vă anunţ ora când vom putea discuta despre această chestiune.

Câteva zile mai târziu, unchiul Carditon fu foarte surprins de a vedea oprindu-se în faţa hotelului său o trăsură din care coborî un ofiţer al împăratului. Acesta se interesă de căpitanul Surcouf şi, când află că era absent, îl rugă pe hangiu să-l anunţe că maiestatea sa îi va face onoarea de a-l primi a doua zi la ora prânzului.

Trăsura dispăruse de mult şi unchiul Carditon tot nu-şi mai putea reveni în fire . . . Ce onoare pentru hanul său! . . .

A doua zi, Surcouf veni exact la întâlnire; fu primit de împărat în acelaşi salon în care avusese loc audienţa cu Robert Fulton.

După ce răspunsese printr-un semn imperceptibil cu capul la salutul său, împăratul începu:

— Căpitane Surcouf, m-am ocupat de afacerea dumitale; ţi se va plăti suma în discuţie de îndată ce o vei dori.

Napoleon se aştepta la o recunoştinţă entuziasmată, dar marinarul îi răspunse foarte simplu:

— Sire, vă mulţumesc; aveam destulă încredere în judecătorii Franţei, pentru a nu fi nevoie să vă deranjaţi cu necazurile mele care mă pândesc.

— Nu înţeleg, replică brusc împăratul. Intervenţia mea n-a făcut decât să grăbească decizia judecătorilor. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu fregata pe care ai capturat-o de la inamic. Ia acest portvizit, adăugă el. Conţine exact suma pe care o reclami.

Surcouf luă mapa elegantă şi zise, înclinându-se:

— Mulţumesc din nou maiestăţii voastre. Graţie ei, nu mai am nevoie să mai rămân la Paris şi voi putea pleca din nou acolo unde mă cheamă datoria.

— Vrei să părăseşti Franţa?

— Da.

— În acest moment când toate porturile sunt închise şi când nici o corabie nu poate să iasă?

— Sire, zise Surcouf zâmbind, am reuşit să intru, cu toată străşnicia blocadei în port şi tot astfel precum am venit voi pleca.

— Ei bine! nu vrei să-ţi exprimi vreo dorinţă pe care s-o pot îndeplini?

— Îmi voi permite să-mi exprim chiar două dorinţe maiestăţii voastre. Prima în privinţa bravului meu locotenent Bert Ervillard. Cu toată tinereţea sa este unul din cei mai îndemânatici marinari pe care-i cunosc. A fost tovarăşul victoriilor mele şi poate aduce servicii mari marinei franceze.

— Are intenția să te părăsească?

— Nici prin minte nu-i trece să cer maiestății voastre un vas pentru el.

— I se va da fregata pe care ai capturat-o de la englezi. Și a doua dorință?

— Este în privința pilotului meu. Este un german, unul din cei douăsprezece mii care și-au vărsat sângele în America pentru cauza Angliei. Acesta n-a voit să lupte contra Statelor Unite și a fugit. Declarat dezertor și neputând, prin urmare, să se înapoieze în patrie, și-a pierdut logodnica și bunurile sale și a trebuit să renunțe la consolarea de a închide ochii bătrânilor săi părinți. S-a făcut marinar și a străbătut toate mările până când a fost prins de către căpitanul Shooter, de la care scăpă și pe care mi l-a predat împreună cu vasul său. De atunci, a adus multe servicii Franței, căci a fost întotdeauna primul la atac. Acum i s-a făcut dor de patria sa și m-a rugat să vă cer permisiunea pentru el de a se înapoia în țara lui fără să-i fie teamă că va fi pedepsit.

— N-am putere de a da ordine în țara acestui om. Totuși, pentru a-i fi pe plac, voi transmite dorința sa celor în drept. Ești satisfăcut?

— Accept favorurile maiestății voastre cu inima plină de recunoștință.

— Și pentru dumneata, nu dorești nimic?

— Sire, dați patriei mele pacea de care are nevoie; acordați-i tot ce poate să însemne fericirea ei și veți îndeplini astfel realizările dorințelor mele cele mai scumpe.

— Nu ceri nimic pentru dumneata și în schimb ceri pentru patrie mai mult poate decât i-aș putea eu oferi. Trebuie să ținem seama de circumstanțe. Fiecare trebuie să contribuie din toate puterile sale la binele patriei și

dumneata ai putea face poate mai mult decât oricare altul, în altă sferă de activitate. Nu vrei să încerci?

— Maiestate, propunerea voastră mă face foarte fericit, dar sunt forțat să răspund nu.

— Pentru ce?

— Eu sunt marinar, nu combatant terestru; deci niciodată nu voi fi un adevărat războinic de uscat. Îl plâng pe generalul șef care nu se duce la bătălie decât pentru dragostea lui de război, căci războiul a devenit pentru Franța o teribilă necesitate. El nu trebuie făcut decât într-un scop serios și în astfel de chip încât acest scop să fie atins și nimic mai mult.

— Văd că ai rămas același. Nu vrei să-mi dai un sfat ca altădată la Toulon?

— Nu sunt chemat ca să fiu sfetnicul împăratului. Puteam să vorbesc fără reticențe colonelului Bonaparte; astăzi nu pot să vorbesc decât numai de motivele care mă împiedică să intru în marina de război.

— Surcouf, poți și trebuie să vorbești. Voi accepta francheța ta, fără ca să mă înfurii. Se spune, o știi prea bine, că am intenția să invadez Anglia.

— Știu, sire, că ați adunat trupe în Boulogne, dar mai știu că niciodată ele nu vor pune piciorul în Anglia.

— Nu crezi că ești prea îndrăzneț în afirmațiile tale?...

— Am motive serioase pentru aceasta. Unde sunt oamenii necesari pentru a deschide calea spre Anglia, gonind pe englezii care ne blochează porturile și ne scufundă flota? Unde sunt vasele indispensabile? Vor trebui ani mulți, mulți de pace pentru a vindeca rănile marinei franceze și pentru a-i permite să se pregătească în a-i da lovitura de grație Angliei. Franța n-are decât un singur

inamic: Anglia. Ah! sire, pentru ce l-aţi respins pe Fulton? Fără să fiu profet, pretind că peste câţiva ani vaporii vor acţiona navele de război. Veţi regreta atunci că n-aţi sesizat această ocazie pentru a deveni cel mai puternic monarh din lume. Motorul cu aburi ce va mâna viitoarele nave de război va permite să se construiască corăbii de zeci şi de sute de ori mai mari decât cele de azi, ce vor naviga cu viteze uriaşe...

— Fulton nu-i decât un visător şi încă un visător contagios, din moment ce ideile sale ţi-au intrat în creier şi ţie.

— Eu nu sunt un curtean, ci un simplu marinar. Imaginaţia mea ar putea să-mi servească numai în acest moment, pentru a mă face să cred că mai vorbesc încă colonelului Bonaparte. Nu vorbesc însă decât lucruri pe care le văd cu mintea mea de corsar, din nevoia de a învinge rapid şi sigur pe mare. Mă înapoiez în India, unde sute de oameni au nevoie de mine. Vasul meu este micul „Şoim". Şi eu vreau să rămân mic ca şi „Şoimul", să zbor liber după bunul meu plac. Nu pot să mă supun, ca să ascult de alţii. Pe „Şoim" mă aflu sus la comandă. În ierarhia amiralităţii franceze, aş fi undeva în cala unei corăbii.

Împăratul îl ascultase cu răbdare, fără ca faţa sa să trădeze impresia pe care i-o cauzau cuvintele lui Surcouf. Zâmbi şi îi zise aproape pe un ton de glumă:

— Ţara ta natală este din câte cunosc aspra Bretanie şi tu eşti fiul ei credincios, impulsiv, cinstit, îndrăzneţ, pios, loial, puţin nepoliticos şi chiar lipsit de scrupule. Dar colonelul Bonaparte a fost fericit altădată să vorbească cu tine şi-ţi mai cere şi astăzi să mai discuţi încă o jumătate de oră cu el. Vino.

Şi amândoi trecură într-o altă cameră...

O oră se scursese şi unchiul Carditon apărea din minut în minut la uşa hanului, ca să pândească sosirea căpitanului.

În sfârşit, Surcouf îşi făcu apariţia. Faţa îi era serioasă. Făcu un semn amabil cu capul şi intră în camera sa. Ervillard şi Holmers îl urmară pentru a afla rezultatul audienţei sale.

— Ai stat mult timp la împărat, zise locotenentul.

— Da, căpitane.

— Cum? Ce?! Cui îi spui căpitan?

— Căpitanului de fregată Bert Ervillard, pe care-l felicit din toată inima.

Ervillard nu realiza ce se petrecuse. Trebui ca Surcouf să-i povestească în detaliu circumstanţele numirii sale la comanda vasului.

— Intri şi tu în marină? întrebă noul căpitan.

— Nu, eu mă întorc în Indii.

— Atunci merg cu tine. Nu te părăsesc; să-şi păstreze fregata!

— Vom mai vorbi despre aceasta. Mai mult, împăratul mi-a dat banii ce mi se datorau. Ia să vedem cât?

Napoleon procedase cu multă generozitate. Şi când Surcouf mai adăugă că procesul său fusese câştigat, bucuria lor nu mai cunoscu margini.

— Pilot, se adresă apoi marinarul către Holmers, întinzându-i mâna, cererea ta se află de asemenea pe mâini bune. Te vei putea înapoia în patria ta, căci împăratul îţi va sprijini cererea.

Germanul plângea de bucurie şi emoţia sa contamină şi pe ceilalţi.

Surcouf continuă:

— Am avut de susţinut azi o luptă aprigă între ambiţie şi fidelitatea principiilor mele. Împăratul nu se va

dezlănțui împotriva Angliei; cred mai curând că preparativele sale sunt îndreptate împotriva Austriei și Rusiei. Trebuia ca eu să comand o escadră în Mediterană, dar am refuzat, căci eu nu cunosc decât pe un singur dușman al Franței: Anglia, și nu vreau să lupt împotriva altei puteri.

— Atunci împăratul s-a înfuriat, nu-i așa?

— Nu, din contră. Este o inteligență mare și un geniu puternic, dar va pieri. Este un ambițios și încearcă să-și atingă scopul pe o cale greșită.

A doua zi dimineața, unchiul Carditon fu din nou tulburat din liniștea sa prin sosirea mai multor echipaje din care coborâră numeroși domni în uniforme bogate. Ei întrebară de Surcouf.

O jumătate de oră mai târziu, hangiul povestea clienților săi că Robert Surcouf primise din partea împăratului Crucea Legiunii de Onoare și o sabie împodobită cu pietre prețioase. Ce mare onoare pentru casa sa!

După o săptămână, Surcouf se îndreptă spre Brest și, înșelând supravegherea englezilor, reuși să iasă din nou în largul mării cu „Șoimul" său.

Bert Ervillard venise cu el; dar, imitând devotamentul fostului său căpitan, acceptase comanda fregatei. Holmers mai rămase câtva timp la Paris, la unchiul Carditon, până când obținu permisiunea de a se înapoia în patria sa.

Steaua lui Napoleon se stinse în iulie 1815, când fu dus în Anglia ca prizonier pe vasul Bellerophon. Întâlnise pe Canalul Mânecii primul vapor cu aburi. Împăratul, întorcându-se spre Montholon, îi zise cu tristețe:

— Când l-am concediat pe Fulton din Tuilleries, mi-am pierdut și coroana imperială!

Și la Sfânta Elena, părăsit de toată lumea, persecutat fără încetare de guvernatorul englez Hudson Lowe, într-o zi, pe când ședea pe niște stânci la țărmul mării și lăsa să-i rătăcească privirile în depărtare spre miazănoapte, unde se afla Franța, puse o mână pe umărul credinciosului Bertrand și murmură:

— Surcouf a avut dreptate, Anglia a fost singurul meu dușman. Viteazul corsar cunoștea calea cea adevărată prin care îl puteam învinge. Adio, frumoasa mea Franță!

Robert Surcouf luptă încă mult timp cu succes contra Angliei și muri în 1827.

CUPRINS

CĂPITANUL CAIMAN

1. **Miss Amiral** 7
2. **Societatea trapperilor** 21
3. **Deadly-Gun** 49
4. **Urmăritorii** 80
5. **Ben Cunning** 97
6. **Conspirația** 119
7. **Ascunzătoarea** 150
8. **Un atac pirateresc** 182
9. **O luptă navală** 205
10. **La Hoboken** 235

SURCOUF CORSARUL

1. **În fața Toulonului** 255
2. **Cel care a forțat blocada** 274
3. **Zborul Șoimului** 290
4. **„Vulturul" și „Șoimul"** 300
5. **La Paris** 317

CĂRȚI APĂRUTE ÎN SERIA DE „OPERE"

„De pe tron la eșafod"

1. Castelul Rodriganda
2. Piramida Zeului Soare
3. Benito Juarez
4. Plisc-de-uliu
5. Moartea împăratului

6. Comoara din Lacul de Argint
7. Slujitorii morții

„Satan și Iscariotul"

8. Capcana
9. Omul cu 12 degete
10. Răzbunarea

„În țara leului argintiu"

11. Leul răzbunării
12. La Turnul Babel
13. Sub aripa morții
14. Prăbușirea

15. Cacealmaua
16. Testamentul incasului
17. Pirat și corsar

Asigurați-vă din vreme procurarea volumelor, solicitând librarilor cărțile editurilor Pallas și Eden.

17

karl may

OPERE

PIRAT ȘI CORSAR

Aventuri din împărăția apelor în jurul unor personaje antologice: **căpitanul Caiman,** din romanul cu același nume, și **Surcouf corsarul**, figură legendară a marinei franceze, din timpul domniei lui Napoleon Bonaparte.

Două opere clasicizate, mult îndrăgite de cititorii lui Karl May, tipărite până acum în ediții de sine stătătoare.

Sub tipar:

MUSTANGUL NEGRU.

Aventuri în Vestul Sălbatic, cu nemuritorii **OLD SHATTERHAND și WINNETOU** alături de **Hobble-Franck** și **„mătușica" Droll.** De cealaltă parte a baricadei se află cea mai fioroasă căpetenie a comanșilor, secondată de **„Șarpele veninos"**, strecurat ca spion la Firwood-Camp.

Lei 5.850 + 120 T.L. = 5.970